

Arrest

nr. 235 244 van 16 april 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X
 5. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Saint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 18 april 2019 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 april 2019 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juli 2019.

Gelet op het arrest nr. X van 4 december 2019 waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de terechtzitting van 24 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat P. ROBERT en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake eerste verzoeker (W.) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, W., verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent een protestants christen. U werd geboren op 2 december 1993 in Bogota. U ging er naar school. In 2012 verhuisde u naar de stad Medellin om er te studeren. U ging voor korte tijd studeren in Mexico en Venezuela. Eind 2013 ging u voor 7 maanden naar Bucaramanga. Vervolgens keerde u terug naar Medellin. U leerde er D. (OV n° X) kennen en jullie begonnen een relatie. U stopte met studeren en jullie keerden terug naar Bogota om er te trouwen op 16 augustus 2016. Jullie gingen nadien in de wijk El Carmelo wonen. U ging werken in een kapperszaak. Jullie hebben een zoon, J.M., die hier is geboren op 16 juni 2018. Uw ouders wonen nog in Bogota.

U diende Colombia te verlaten omwille van problemen die u kreeg door uw vrouw. Uw vrouw D. kreeg problemen met een zekere O., een leider van een criminele bende. Elk jaar ging D. in de periode rond Kerst, het einde van het seizoen, werken in een kledingzaak. Ook in 2016 deed ze dit. Vervolgens ging ze werken in een callcenter. Jullie relatie verliep sindsdien minder vlot en ging erop achteruit. U begon zelfs te vermoeden dat ze iemand anders had. Op een avond kwam ze gewond thuis en zei ze dat ze overvallen was. Ongeveer een jaar na uw huwelijk, ergens in 2017, verdween uw vrouw plotseling. U dacht weer dat ze er met een andere man vandoor was. U vroeg haar zussen na een tijd waar ze was maar u kreeg geen antwoord. Ze zeiden u enkel dat u voorzichtig diende te zijn. Ongeveer 2 à 3 maanden later nam uw vrouw zelf contact met u op en vertelde ze u haar problemen. Ze diende te werken voor deze O. in een bar en daar zag ze drugshandel, omkoperij, prostitutie en zo verder. Ze was hieraan kunnen ontsnappen en ze vertelde u dat ze in België was en anderhalve maand zwanger was. U was blij met de zwangerschap en ging ervan uit dat het uw kindje is. U bracht uw neef, F. met wie u een goeie band had, op de hoogte. Sinds uw vrouw haar vertrek begon u ook bezoek te krijgen in uw kapperszaak van onbekende personen die vertelden dat ze vrienden van uw vrouw waren. Ze wilden weten waar ze was. Eerst waren ze vriendelijk maar later werden ze vijandiger. Ze zeiden dat ze dienden te weten waar u vrouw was en dat er geld moest betaald worden. Bij een van die ontmoetingen was uw neef aanwezig en werd er met een wapen gedreigd. De politie moest tussenkomen. U begreep pas wat er aan de hand was nadat u weer contact kreeg met uw vrouw. U werd heel voorzichtig en ging niet meer naar uw familie. U begon plannen te maken voor uw reis naar België. Maandenlang gebeurde er echter niks. Toen kwamen ze terug, zo'n 3 à 4 maanden later. Ze wilden opnieuw weten waar uw vrouw was. U werd in het oog gehouden op het werk. Zo'n 3 maanden voor uw vertrek, in april of mei 2018 kwamen ze u opnieuw bedreigen op uw werk. Uw baas was aanwezig. Er werd met wapens gezwaaid. Aangezien uw baas niet op de hoogte was van de situatie werd u ontslagen. U besloot eveneens te verhuizen naar een ander huis in dezelfde wijk omdat u dacht dat ze uw woonplaats kenden. U begon uw reis naar België concreter te plannen. U kreeg gedurende enkele maanden werk bij een vriend die een hondenkennel had. U bleef regelmatig op uw werk slapen en ging niet vaak naar huis. Op een dag zag u dat u ook daar in de gaten werd gehouden. U vroeg uw neef F. u te helpen met het aanvragen van een paspoort. Jullie ruilden van kledij en zo slaagde u erin uw achtervolgers te misleiden en kon u een paspoort gaan aanvragen. Vervolgens kocht u in juni 2018 een ticket om naar België te reizen op 10 juli. U zette met uw neef een plan op om ongezien uw verblijfplaats te kunnen verlaten en naar de luchthaven te reizen. U wisselde opnieuw van kleren met uw neef en kon zo naar een hotel gaan. Uw neef verliet in uw kleren en met twee (lege) koffers het hotel. Hij werd echter door uw belagers gevolgd. Later verliet ook u het hotel en ging u naar een ander hotel. U verliet uiteindelijk Colombia op 10 juli 2018 en kwam op 13 juli 2018 aan in België. U probeerde uw neef te contacteren maar hij nam niet op. Na uw aankomst in België kreeg u te horen dat uw neef vermoord teruggevonden was. Na aankomst hier sprak u veel met uw vrouw en vernam u dat ze verkracht was en dat u niet de biologische vader bent van het kind. Op 27 september 2019 diende u vervolgens een verzoek om internationale bescherming in.

U vreest bij een terugkeer naar Colombia vermoord te worden door de vijanden van uw vrouw, leden van een bende, dit omdat ze bepaalde gevoelige informatie over hun criminele daden en andere hooggeplaatste betrokkenen bezit. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw Colombiaanse paspoort geldig tot 21 maart 2028 en uw identiteitskaart neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen en na onderzoek van het administratief dossier wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2 a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet is omdat uit uw verklaringen blijkt dat de problemen waarop u zich beroept voortvloeien uit de problemen van uw vrouw SUAREZ GONZALEZ, Sharik D. (OV n° 8.547.941).

In hoofde van uw vrouw werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het CGVS omdat er geen geloof wordt gehecht aan haar asielmotieven. Derhalve kan u evenmin een van deze statussen worden toegekend. Immers kan er aan uw problemen geen geloof worden gehecht als er geen geloof kan worden gehecht aan het probleem dat er aan de basis van ligt. De beslissing van uw vrouw luidt als volgt:

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u vroeg om een vrouwelijke dossierbehandelaar en een vrouwelijke tolk. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd uw vraag ingewilligd.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van uw administratief dossier wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) echter geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Immers dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat u bij een eventuele terugkeer naar Colombia een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in art. 48/4 a en b van de Vreemdelingenwet dient te koesteren, dit omdat er ernstige twijfels zijn gerezen omtrent de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Zo kan er geen geloof gehecht worden aan uw problemen met O. en zijn bende. O. zou behoren tot de 'Sayayines Del Bronx', een criminele bende die in 2016 werd opgedoekt in de wijk Bronx in Bogota, en die naar wat u en uw familieleden verklaren verhuisd zou zijn naar andere delen van Bogota (CGVS, p. 13, 14). Zijn bende zou vertakkingen en connecties hebben over heel Colombia zo stelt u. Bij onderzoek naar deze bende werd er vastgesteld dat zij zich bezighielden met foltering en dergelijke meer (CGVS, p. 14, 15; zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Gezien de aard en reputatie van deze bende zijn uw verklaringen over uw problemen hiermee niet overtuigend.

U zou O. via een collega, Ja., leren kennen hebben. Jullie werkten in de maand december in een kledingwinkel in het centrum van Bogota, een kledingwinkel die u vreemd genoeg niet bij naam kan noemen (CGVS, p. 15). Tijdens jullie middagpauze gingen jullie samen eten en werd u voorgesteld door Ja. aan O. (CGVS, p. 11, 12). Zij zou u voor hem gewaarschuwd hebben en u ook verteld hebben dat hij een gevaarlijk persoon is (CGVS, p. 15). Desondanks bracht u sindsdien elke middag door met O.. Hij wou u versieren. Ja. liet u met hem alleen (CGVS, p. 12), wat op zich al merkwaardig is daar ze wist wat voor gevaarlijk persoon hij was. Op het einde van de maand wou O. met u uitgaan. U weigerde aanvankelijk maar hij dwong u mee te gaan naar een bar waar u heel de avond met een ongelukkig gezicht bleef zitten tot O. u naar huis bracht. Thuis aangekomen begon hij u te betasten en kwam uw moeder tussen. Hij sloeg uw moeder en uitte bedreigingen met zijn wapen (CGVS, p. 12). Na dit voorval verdween O. (CGVS, p. 17). U ging toen ook geen klacht neerleggen tegen hem (CGVS, p. 16). Vervolgens ging u enkele maanden studeren in de stad Medellin (CGVS, p. 12, 16). Hier kende u geen enkel probleem en kwam O. u er ook niet zoeken (CGVS, p. 17). Hij zou wel verschillende keren aan uw moeder hebben gevraagd waar u was, ook al was ze naar een andere woning verhuisd (CGVS, p. 12). Uw moeder zou uiteindelijk verhuisd zijn naar Barranca. In Barranca kende ze geen problemen maar op een dag zag ze er wel O. en zijn mannen (zonder dat ze haar iets deden), waarop ze schrik kreeg en terugkeerde naar Bogota (CGVS, p. 16, 17). In Bogota komen ze uw moeder ook niet meer opzoeken of lastig vallen, wat uitermate vreemd is gezien ze dit voordien wel herhaaldelijk deden, zelfs in die mate dat uw moeder tijdelijk elders haar toevlucht zocht (CGVS, p. 17; N., p. 11, 13). Uiteindelijk verliet uw moeder Colombia, op een moment dat de situatie zich gestabiliseerd leek te hebben.

Het is echter merkwaardig dat O., mocht hij u per se gezocht hebben, wel uw moeder weet te vinden in Barranca maar niet u in Medellin, terwijl u zegt dat deze criminele organisatie banden heeft in alle provincies van Colombia (CGVS, W., p. 22, G., p. 11). Het is eveneens merkwaardig dat O. u niet gaat zoeken bij uw halfzussen die ook in de stad wonen. Pas nadat u in september 2017 bent kunnen ontsnappen uit het huis waar u door hem was opgesloten gaat hij bij uw zussen naar u zoeken (CGVS J., p. 22, 23). Het is nog opmerkelijker dat u in de zomer van 2016, na 6 maanden verblijf in Medellin, terugkeert naar Bogota en helemaal niks verneemt van O.. U kan weer ongestoord in Bogota wonen en kan zelfs trouwen met W. in augustus 2016. In december 2016 gaat u zelfs terug werken in de winkel waar u eerder met Ja. werkte en waar O. met u afsprak, toch weet hij u dan ook niet te vinden. Pas in februari 2017 wordt u door een van zijn mannen op straat opgemerkt en komt u weer in het vizier van O. (CGVS, p. 12, 17). Dit is merkwaardig omdat u verklaart dat O. u heel de tijd was blijven zoeken, en dat u een obsessie voor hem was geworden (CGVS, p. 12, CGVS N., p. 12). Mocht O. inderdaad zo naar u op zoek zijn geweest en ook zo machtig zijn zoals u beweert kan het niet moeilijk geweest zijn om u te vinden, zeker niet wanneer u weer op dezelfde plaats gaat wonen en werken. Dit alles doet vermoeden dat u geen belangrijk target was voor deze O., voor zover aangenomen wordt dat u door hem en zijn bende gevisieerd werd. U kan ook niet zeggen of uw vriendin Ja. ooit problemen heeft gekend met O. (CGVS, p. 15). Men kan echter wel aannemen dat u hiernaar zou geïnformeerd hebben aangezien jullie collega's waren en zij u ook voor hem had gewaarschuwd. Bovenstaande vaststellingen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas.

Daarnaast is het merkwaardig dat O. en zijn bendeleden uw man, W., nooit hebben lastiggevalen toen u nog in Colombia was (CGVS, p. 26). Nochtans zijn jullie gehuwd in augustus 2016, woonden jullie nadien (en kort ervoor al) samen en verliet u Colombia pas in oktober 2017. Indien O. u als zijn vriendin wou bezitten of u in de prostitutie wou dwingen zoals later bleek zou het niet onlogisch zijn dat hij eerst komaf maakt met zijn grootste concurrent, met name uw echtgenoot. Gezien u verklaarde dat hij verbonden is aan een machtige bende in de stad kan het niet zo moeilijk zijn geweest uw man te viseren. Echter hebben O. en zijn mannen **nooit iets tegen uw man ondernomen tot kort voor hij zelf het land verliet**, zo verklaarde u (CGVS, p. 18, 27). U verwijst enkel vaagweg naar vragen die gesteld werden, ook bij zijn werk, en dat zijn neef werd vermoord, dit gebeurde echter na uw vertrek. Wanneer u gevraagd wordt naar de reden van uw man zijn vertrek uit Colombia haalt u bovendien slechts aan dat hij u miste en jullie kind wou zien, u maakt vreemd genoeg geen melding van zware problemen voor hem (CGVS p. 27). Het is dan ook zeer opvallend dat uw man tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS wel melding maakt van **bedreigingen en aanvallen door de mannen van O. in de periode van uw vertrek tot aan zijn eigen vertrek**. Tijdens uw verdwijning zouden zogenaamde vrienden van u hem komen vragen zijn waar u was (CGVS W. p. 11). Hoewel ze zich in het begin vriendelijk gedroegen zouden ze steeds vijandiger geworden zijn, zo verklaarde uw man. Hij zou zelfs zijn werk verloren zijn en ondergedoken hebben moeten leven (CGVS W., p. 11-13). Dat u van dit alles niks heeft gezegd, hoewel u er uitdrukkelijk naar werd gevraagd, en hoewel uw man enkele weken voor uw gehoor op het CGVS ook in België was, is merkwaardig en komt de geloofwaardigheid van jullie problemen niet ten goede.

Uw man zou volgens uw verklaringen ook niet op de hoogte geweest zijn van uw problemen en het feit dat u maandenlang voor O. gedwongen diende te werken in een bar waar vrouwen werden geprostitueerd (CGVS, p. 18, 20, 25), een bar waarvan u overigens de naam niet kan zeggen (CGVS, p. 24). Hij dacht dat u in een callcenter werkte en onregelmatige uren had. U hield al die maanden de schijn op, **de zondag brachten jullie samen door** omdat jullie toen niet werkten (CGVS, p. 26). Het viel uw man ook niet op dat u vanaf april/mei dat jaar geen volwaardig loon meer kreeg en slechts af en toe geld overmaakte, zo verklaarde u (CGVS, p. 19). Dit is allemaal enigszins merkwaardig. Hij merkte ook niets van de verschillende verkrachtingen en mishandelingen die u in die verschillende maanden dat u in die bar werkte hebt ondergaan. Dit is op zijn minst merkwaardig te noemen. U zou hem na de eerste verkrachting, waarbij u ook geslagen werd, gezegd hebben dat u overvallen was (CGVS p. 18). Hoewel misschien kan aangenomen worden dat uw echtgenoot dit eenmalig zal geloofd hebben, rijzen er toch ernstige vragen bij de geloofwaardigheid van uw verklaring dat u nadien nog drie keer door O. werd verkracht zonder dat uw man dit blijkbaar had gemerkt (CGVS p. 20). U had overigens uw zussen wel ingelicht na die eerste verkrachting, maar ook zij zouden blijkbaar niks hebben meegedeeld aan uw man, wat eveneens opvallend is (CGVS p. 19). Indien u werkelijk geviseerd werd door iemand die tot dergelijke bende behoort zou men toch verwachten dat alle onmiddellijke betrokkenen op de hoogte zouden worden gebracht van de problemen, in de eerste plaats uw man, al was het maar omdat hij ook risico liep vervolgd te worden door hen.

Uw man verklaarde dan weer dat u onregelmatige uren had maar dat jullie **op zaterdag** tijd hadden om tijd met elkaar door te brengen (CGVS W., p. 20), en niet de zondag. Hij voegde er ook aan toe dat jullie relatie erop achteruit ging en het niet meer goed zat (CGVS W., p. 10), iets waar u echter niks van verteld heeft. Het is dan ook merkwaardig dat u dit zelf niet vertelde aan het CGVS. Hoewel jullie slechte relatie en weinige contacten in die periode een invloed kunnen gehad hebben op wat uw man opmerkte, blijft het vreemd dat uw echtgenoot, met wie u samenwoonde, alleen zou gemerkt hebben dat jullie relatie slechter liep en dat hij van uw zware moeilijkheden en fysieke geweld dat u onderging toen amper iets zou gemerkt hebben (CGVS W.n p. 11-13). Het is bovendien frappant dat uw man nooit iets heeft gemerkt van al de problemen daar u verklaart dat u de hele tijd gevolgd en gecontroleerd werd door de mannen van O., die bovendien gewapend waren. Uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat u zowat continu in de gaten werd gehouden door mannen van die bende, zelfs in die mate dat u er niet meer in slaagde ongezien naar het parket te stappen om klacht in te kunnen indienen (CGVS p. 25). De vraag rijst eveneens waarom O. die vijf maanden dat u in zijn bar tewerkgesteld was het risico neemt u elke dag naar huis te laten gaan, naar uw echtgenoot en familie, terwijl u in die periode getuige zou zijn geweest van verschillende misdrijven waarbij hooggeplaatste of belangrijke personen, zelfs politici of militairen zouden betrokken zijn. Even goed had hij u op dat moment al kunnen vasthouden, dat dit niet gebeurde zet uw verklaringen hieromtrent verder op de helling.

Bovendien heeft u van de nochtans ernstige problemen in de periode februari 2017 tot uw vasthouding door hem in september 2017 met geen woord gerept bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U vermeldde er dat u O. had leren kennen in 2015 en hij u lastigviel en u vervolgens verhuisde naar Medellin. Na uw terugkomst uit Medellin in juni 2016 dacht u dat uw problemen voorbij waren. Vervolgens vatte u uw relaas weer aan in september 2017, maar **over de tussenperiode zei u niks** (zie verklaring DVZ, vraag 5). Ook uw familieleden maken op DVZ geen enkele melding van het feit dat u verschillende maanden gedwongen in een (prostitutie)bar diende te werken voor O. waar u blijkbaar getuige was van bepaalde onfrisse zaken (zie Verklaringen DVZ moeder punt 5, zus J. punt 5). Wanneer er u wordt gevraagd waarom u dit dan niet heeft verteld op DVZ zegt u dat u toen enkel de hoofdzaken moest weergeven (CGVS, p. 19). Deze verklaring kan niet worden gevolgd. Mocht u inderdaad maandenlang gedwongen tewerkgesteld zijn door O. in een dergelijke bar, met alle gevolgen van dien, kan verwacht worden dat u dit zal vermeld hebben, zeker aangezien deze feiten verder leidden tot uw opsluiting in het huis en het mogelijke plan u te verkopen aan een prostitutienetwerk. Het is immers tijdens uw tewerkstelling in die bar dat u bepaalde zaken en feiten te weten bent gekomen over O., zijn criminele daden en zijn connecties met vermoedelijk hoge figuren binnen de politiek en/of het leger, die u niet mag verder vertellen. U gaf dit ook op als reden voor het feit waarom u vreest dat O. u nooit met rust zou laten, mocht u ooit willen terugkeren naar Colombia (CGVS p. 28). Ook uw echtgenoot verklaarde dat die bende banden zou hebben met bepaalde politici of militairen en dat u bepaalde zaken wist over hun activiteiten (zie CGVS W. p. 17-18), en uw zus beweerde dat u toen belangrijke personen zag en wie betrokken was bij zijn criminele activiteiten (CGVS J. p. 10; CGVS G. p. 12). Hierbij dient te worden vermeld dat u geen verdere details over de identiteit van die betrokken personen gaf (CGVS p. 28, 18). Ook uw zus verklaarde niet te weten om wie het ging (CGVS J. p. 10). Bovendien werd er u door DVZ duidelijk gevraagd om een overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot uw vertrek uit uw land van herkomst. Bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u bovendien dat u op DVZ de

belangrijkste redenen voor uw vertrek uit Colombia kunnen vertellen had (CGVS, p. 3). Het lijkt er dan ook op dat u deze tewerkstelling in de bar hebt toegevoegd om uw asielrelaas te versterken, dit heeft dan ook een negatieve impact op de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarenboven kan u niet zeggen wanneer u juist ontvoerd en opgesloten werd. Het zou begin september 2017 zijn geweest, maar u kan dit niet concreter preciseren (CGVS, p. 19). U kan enkel zeggen dat u er 3 dagen heeft vastgezeten (CGVS, p. 21). Uw man kan het evenmin precies zeggen. Hij zegt trouwens afwisselend dat u bent verdwenen in augustus, september of oktober (CGVS W., p. 19, 20). Bovendien zegt uw man spontaan helemaal niks over het feit dat u ontvoerd werd door O. en door hem werd opgesloten en was kunnen ontsnappen. Nochtans verklaarde hij dat u hem alles had verteld eens hij hier was (CGVS W. p. 11, 15). Ondanks herhaalde vragen door het CGVS wat er u was overkomen vlak voor uw vertrek uit Colombia sprak uw echtgenoot niet onmiddellijk over de opsluiting uit dat huis en uw ontsnapping (CGVS W. p. 19). Pas nadat hem nadrukkelijk wordt gevraagd "werd uw vrouw ontvoerd" geeft hij een bevestigend antwoord (CGVS W., p. 19, 20). Men zou verwachten dat over dergelijke ingrijpende gebeurtenis als een opsluiting/verdwijning van enkele dagen coherente verklaringen worden afgelegd, gezien de impact van dergelijke gebeurtenis. Verder kan u ook niet zeggen waar u werd vastgehouden en van welke plaats u bent kunnen ontsnappen (CGVS, p. 20). U kon ontkomen aan uw ontvoerders doordat een van de vrouwen die net zoals u zat opgesloten een aanval kreeg. Hierdoor ontstond er chaos en kon u via de garage, waar de sleutels lagen, ontkomen (CGVS, p. 13, 21). Het is echter weinig aannemelijk dat een bende zoals de 'Sayayines Del Bronx' zo amateuristisch tewerk zou gaan. Volgens uw verklaringen werden jullie slechts bewaakt door 3 vrouwen, maar zaten jullie daar met 15 à 20 meisjes en vrouwen opgesloten (CGVS, p. 21, 22). Men zou verwachten dat er zwaardere veiligheidsmaatregelen genomen werden, zeker daar u er ook een doos met paspoorten zag staan en het blijkbaar de bedoeling was jullie te verkopen (CGVS, p. 13, 21). Er zal dus vermoedelijk met deze handel veel geld mee gemoeid zijn geweest. Het is niet aannemelijk dat een dergelijke bende zo roekeloos omspringt met hun materiaal en "kapitaal". Wat er ook van zij, vervolgens bent u gaan lopen maar u weet niet waar u was, u heeft aan niemand iets gevraagd. U ging rende een goeie 5 minuten hard door (CGVS, p. 22, 23) en kwam toen in een wijk die u kende, San Bernardino (CGVS, p. 22, 23). Dat u er dan geen enkel idee van heeft van waar u ontsnapt bent is opmerkelijk. U zou vervolgens naar uw zus gebeld hebben vanuit een telefooncabine. Wanneer er u wordt gevraagd hoe u kon bellen zonder te betalen in een telefooncabine stelt u dat het geen telefooncabine was maar een telefooncentrale (CGVS, p. 22, 23). U vroeg ook toen niet waar u eigenlijk was. Het is hierbij ook opmerkelijk dat O. en zijn mannen vervolgens nog twee dagen gewacht hebben alvorens bij uw zus langs te gaan en te vragen waar u was (CGVS G., p. 9, J., p. 9, 17). Indien u inderdaad zo belangrijk voor hen was zou het aannemelijker zijn dat ze onmiddellijk actie ondernemen. Bovendien is er in de maand dat u nadien ondergedoken leefde in Villavincencio niks meer voorgevallen, ondanks het feit dat u twee keer bent teruggekeerd naar Bogota om uw reis te regelen (CGVS, p. 26). Alleen mensen in uw familie zouden gevraagd hebben waar u was (CGVS p. 26). Deze vaststellingen komen de geloofwaardigheid van uw relaas evenmin ten goede.

Verder legde u ook vage verklaringen af over de situatie van uw man na uw verdwijning. Uit uw relaas blijkt dat u na uw ontsnapping onmiddellijk uw zus J. contacteerde die u hielp met geld en dat u naar een andere regio vluchtte waar u nog een tijd verbleef voor u het land verliet (CGVS p. 13). Gevraagd wat uw man dan gedaan had toen u zo plots verdween geeft u aan het niet te weten, u voegde er nog aan toe te denken dat hij bezorgd was (CGVS p. 18). Gevraagd of u zich dan niet geïnformeerd hebt verklaarde u nog dat hij uw zussen had gebeld en dat hij gewoon dacht dat u verdwenen was, toch een opmerkelijk lakse reactie gezien jullie een gehuwd koppel zijn. Uw man is al op 13 juli 2018 aangekomen in België, ruim twee weken voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Er kan dan ook worden verwacht dat jullie over al deze zaken, die een grote impact hebben gehad op jullie leven, wel grondig zullen hebben gesproken, te meer u uw man niet meer had gezien voor u Colombia verliet. Uw man blijkt ook maar weinig pogingen te hebben ondernomen om u te zoeken, zo dacht hij dat u uw facebook geblokkeerd had en deed hij geen verdere pogingen omdat hij vermoedde dat u een andere man had (CGVS W. p. 21). Ook al had hij die vermoedens, dan nog is het merkwaardig dat hij niet meer pogingen deed met u in contact te komen, al was het maar om duidelijkheid te hebben over jullie relatie. Uw zus verklaarde hieromtrent dat uw man hen wel belde en vroeg waar u was, maar dat ze zeiden het niet te weten. Ook stelde ze nog niet te weten wat hij allemaal ondernam om u te zoeken omdat ze niet heel close waren (CGVS J. p. 12). Het blijft echter merkwaardig dat uw man buiten dit alles zou gehouden zijn en er blijkt uit uw verklaringen en die van uw zus ook geen reden waarom. Het feit dat uw zus en man niet close waren kan maar moeilijk aanvaard worden als een geldige reden om dergelijke belangrijke zaken voor hem te verzwijgen. Ook dit zet de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas verder op de helling.

Daarnaast zijn uw verklaringen over het al dan niet klacht te hebben ingediend eveneens opmerkelijk te noemen. U stelt dat u in eerste instantie geen klacht ging indienen omdat u dacht dat de avances en bedreigingen van O. niet zo ernstig waren en het wel over zou gaan (CGVS p. 18). Ook uw zus was die mening toegedaan (CGVS J., p. 14). Pas in februari 2017, toen O. u weer begon lastig te vallen, zou u een poging hebben ondernomen klacht in te dienen. De politie zou u doorgestuurd hebben naar het parket. Omdat u hiervoor vroeg diende op te staan is het er niet meer van gekomen (CGVS, p. 16, 25). Dit is een merkwaardige en eerder lakse houding. U voegde eraan toe dat u steeds in de gaten werd gehouden en dat het dus moeilijk was om klacht in te dienen (CGVS, p. 18, 25), nochtans bent u er in februari 2017 dan wel in geslaagd naar het politiecommissariaat te gaan. Hierop verder doorgevraagd ontkende u ook dat hij u dag en nacht volgde, en gaf u enkel aan het gevoel te hebben dat O. alles wist wat u deed. Na de verkrachting in juli 2017 ging u evenmin klacht indienen, omdat het niet ging (CGVS, p. 19). Volgens uw moeder werd dit niet gedaan omdat klacht neerleggen in Colombia een lange procedureslag is (CGVS N., p. 6, 14), ze niet willen helpen en het het risico niet waard is om te nemen. Volgens uw schoonbroer G. ging u dan weer geen klacht indienen omdat het de situatie alleen maar zou verergeren (CGVS G., p. 9). Uw zus J. stelde op haar beurt dat O. u verteld had dat hij contacten had binnen de politie en dat u dus beter geen klacht ging indienen (CGVS J., p. 11). Dit zijn allemaal uiteenlopende redenen. Er dient bovendien te worden opgemerkt dat de politie van Bogota in 2016 een grootschalige actie had opgezet tegen de 'Sayayines Del Bronx', de bende waar O. zou toebehoren, dat ze dan niet zouden willen helpen, het tijdsverlies is (CGVS, p. 25) of dat het een maat voor niks is kan niet helemaal worden gevolgd.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw problemen kan er evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die hieruit zouden voortgevloeid zijn. Zo kan er ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die uw moeder, zussen en man hebben gekend in Colombia. Volgens uw verklaringen laten O. en zijn mannen uw familie bijna 6 maanden ongemoeid. Maar op het moment dat uw man Colombia wil verlaten duiken er nieuwe problemen op (CGVS, p. 14). Uw man verbleef kort voor zijn vertrek samen met zijn neef in een hotel, zo stelt u. Zijn neef verliet als eerste het hotel en uw man bleef er nog (CGVS, p. 14). Vervolgens hoorde uw man dat zijn neef was gedood met een messteek in het hart (CGVS, p. 28). U denkt dat dit gebeurde omdat hij mogelijk werd aangevallen door uw belagers en uw man zijn neef van het opvliegende type is (CGVS, p. 29). Uit de verklaringen van uw man blijkt dat zijn neef niet werd neergestoken maar neergeschoten met één kogel (CGVS W., p. 16). Zijn neef had het hotel verlaten in de kleren van uw man. Nadat zijn neef het hotel had verlaten verliet uw man het hotel en ging hij naar een ander hotel waar hij verbleef tot de dag van zijn vertrek (CGVS W., p. 14, 15). De mannen van O. dachten dat de neef uw man was en vermoedelijk hebben zij hem vermoord. Zijn lichaam was ergens teruggevonden. Deze tegenstellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van dit element van uw asielrelaas verder.

Bovendien is het niet aannemelijk dat mocht O. u daadwerkelijk willen vinden hij eerst nog 4 maanden wacht na uw vertrek alvorens enige echte actie te ondernemen tegen uw familie (CGVS, p. 27). Hoewel ze intussen tijd wel bleven vragen naar u hebben ze verder niks ondernomen. Daarnaast is het merkwaardig dat uw zus B. nog zolang in Bogota, Colombia is blijven wonen, daar ze volgens uw verklaringen nog steeds wordt gecontroleerd door de bende van O.. U en uw zus J. proberen dit te verklaren door te stellen dat uw zus B. de economische middelen niet heeft om tot België te komen (CGVS, p. 28; CGVS J., p. 20). Echter kan dit niet volledig overtuigen. Ze zou ook naar een andere Colombiaanse stad kunnen gaan om haar leven veilig te stellen. Zo had u bijvoorbeeld geen problemen toen u in 2016 verschillende maanden in Medellin verbleef, en ook voor uw vertrek had u geen problemen toen u in Villavincencio was. Het dient gezegd dat het niet aannemelijk is dat de bende van O., die verbonden zou zijn aan de 'Sayayines Del Bronx', geen actie onderneemt tegen uw familie maar hen wel meer dan een jaar lang blijft schaduwen. Indien u daadwerkelijk van dermate groot belang of risico voor hen bent zou men verwachten dat ze sneller, harder en concreter actie zouden ondernemen, ook tegen uw familieleden. Dit kan voor een bende zoals die van O. geen probleem zijn. Dit alles ondermijnt de geloofwaardigheid van uw problemen met hen verder.

Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat u O. en zijn bende dient te vrezen bij een terugkeer naar Colombia. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw paspoort toont uw identiteit en nationaliteit aan en deze worden momenteel niet betwist door het CGVS. Uw vliegtuigticket toont aan dat u met het vliegtuig naar België bent gekomen. De foto's van uw verwondingen die uw moeder neerlegt om uw problemen aan te tonen kunnen evenmin bovenstaande conclusie ombuigen. Vooreerst is nergens te zien dat het foto's zijn van u aangezien u niet herkenbaar bent op de foto's. Daarenboven moet worden benadrukt dat aan privéfoto's weinig bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Voor zover aangenomen wordt dat u wel degelijk op de foto's staat, moet worden gesteld dat u deze verwondingen ook op een andere manier hebt kunnen oplopen. U legt ook geen medische of psychologische attesten neer die uw verklaringen omtrent de opgelopen verwondingen en mishandelingen kunnen ondersteunen.

Daarnaast kunnen er nog enkele opmerkelijke vaststellingen gedaan worden. U kwam op 13 juli 2018 aan in België en diende pas een verzoek om internationale bescherming in op 27 september 2018, bijna drie maanden na uw aankomst. U kan hier geen gegronde reden voor geven. U stelt dat u wou wachten op uw schoonzus B.h om dan samen een verzoek om internationale bescherming in te dienen (CGVS, p. 17, 18). Dit kan echter niet overtuigen. Van iemand die verklaart een nood te hebben aan bescherming mag men verwachten dat hij deze bescherming zoekt en zo snel mogelijk aanvraagt, en niet nog eerste enkele maanden wacht alvorens dit te doen louter omdat een verwante nog zou aankomen. Immers hadden uw vrouw, schoonmoeder en schoonzus J. en haar man ook reeds een verzoek om internationale bescherming gedaan, gebaseerd op dezelfde asielmotieven. Het ondermijnt uw vrees nog meer dat uw vrouw tijdens haar persoonlijk onderhoud op 31 juli 2018, toen u hier al aangekomen was, verklaarde dat u nog niet zeker wist of u een verzoek zou indienen (CGVS D., p. 4). Dit terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud zelf stelt dat u van plan was ook asiel aan te vragen in België vooraleer u vertrok (CGVS, p. 13). Het is dan ook merkwaardig dat u eens aangekomen toch nog diverse maanden wacht om bescherming te vragen. Dit zet verder vraagtekens bij de werkelijke redenen van uw vertrek uit Colombia.

Daarnaast is het merkwaardig dat u in uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen enkele melding heeft gemaakt van uw eigen persoonlijke problemen. U hield het bij een verwijzing naar de problemen die uw vrouw had meegemaakt, zonder ook hier in detail te treden (zie vragenlijst DVZ). U verklaarde er enkel dat uw vrouw "problemen had met de guerrilla" (zie Vragenlijst DVZ). Wanneer u hiernaar wordt gevraagd op het CGVS zegt u dat ze u nooit naar uw eigen problemen hebben gevraagd (CGVS, p. 17). Wanneer er u vervolgens op gewezen wordt dat er u werd gevraagd een kort overzicht te geven van alle belangrijke feiten die tot uw vertrek uit Colombia hebben geleid ontkent u dit. Nochtans blijkt dit wel uit het gehoorverslag van het gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw problemen (en die van uw vrouw) verder.

Verder zit er ook in de chronologie van de door u weergegeven feiten een opmerkelijke vaststelling. Zo verklaarde zo'n 2 à 3 maanden voor uw vertrek uit het land gestopt te zijn met werken in de kapperszaak omdat u ontslagen was (CGVS, p. 8, 13, 15). Het moet april, mei [2018] geweest zijn. Nog enige tijd later bent u dan een paspoort gaan aanvragen zo stelt u, dit zo'n 1.5 maand voor uw vertrek uit Colombia (CGVS, p. 15). U situeerde uw vertrek op 10 juli 2018. Echter blijkt uit uw paspoort dat dit reeds werd uitgereikt in maart 2018, toen u volgens uw verklaringen nog voor de kapperszaak werkte en de problemen voor u ook nog niet zo ernstig waren. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd probeert u er nog een verklaring voor te geven maar deze kan niet overtuigen daar u uzelf blijft tegenspreken (CGVS, p. 15, 16). U verklaarde immers meerdere malen dat u reeds in de hondenkennel werkte toen u uw paspoort ging aanvragen en dat u er 3 maanden voor uw vertrek begon te werken, zijnde ergens in april 2018 (CGVS, p. 13 15, 16). Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de redenen van uw vertrek uit Colombia en uw vrees bij terugkeer verder op de helling te staan.

Van de moord op uw neef legt u ook geen enkel begin van bewijs neer. U stelt nochtans dat er een overlijdensattest is en denkt bovendien dat er een onderzoek naar zijn moord gebeurd is (CGVS p. 16). Ondanks dat u beweert dat uw vrouw ernstige psychische problemen heeft hier wordt ook hiervan geen enkel attest neergelegd (CGVS p. 23). Gevraagd of uw vrouw dan niet in behandeling is bij een psycholoog of psychiater antwoordt u trouwens bevreemdend genoeg te denken van niet. Men kan toch verwachten dat u beter op de hoogte zou zijn van dergelijke zaken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia werd het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015 in rekening genomen. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Colombiaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites beoordeeld dient te worden.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van het FARC, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord uitgebreid zijn.

Zowel uit voornoemde UNHCR Eligibility Guidelines, als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Zo speelt het gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's en de Colombiaanse autoriteiten zich hoofdzakelijk af op het platteland. In andere regio's en in de (groot)steden wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict. De moorden die in de steden worden gepleegd betreffen bovendien quasi uitsluitend burgers met een specifiek profiel, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Het geweld in de steden houdt bijgevolg eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie, doch heeft geen uitstaans met art. 48/4, § 2, c Vw. . Voor de toepassing van dit wetsartikel is immers vereist dat er sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard is.

Het CGVS ontkent, noch betwist aldus niet dat er nog gewapende confrontaties en veiligheidsincidenten plaatsvinden in Colombia. Echter, omwille van de hierboven beschreven regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Colombia, dient er niet alleen rekening gehouden te worden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Colombia, dient in casu de veiligheidssituatie in Bogota te worden beoordeeld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Colombia complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er burgers in Bogota actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Uw paspoort en identiteitskaart zijn enkel een aanwijzing van uw nationaliteit en identiteit, die hier verder niet ter discussie staan.

Tot slot dient te worden vermeld dat in hoofde van uw schoonzus J. en haar man G. (OV n° 8.610.179) en uw schoonmoeder N. (OV n° 8.547.912), die zich allen op dezelfde asielmotieven baseren, eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing inzake eerste verzoekster (D.) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, D., verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op 21 april 1995 in Bogota. U woonde in de wijk Soacha tot uw 15, 16 jaar. U behaalde uw diploma middelbaar onderwijs via afstandsonderwijs. In 2012 woonde u in verschillende steden voor uw werk maar in 2013 keerde u terug naar de wijk Soacha in Bogota. In 2014 verhuisde u met uw moeder naar de wijk Barrancas in Bogota. U bent op 16 augustus 2016 getrouwd met W. (OV n° 8.703.217), waarna jullie eerst in de wijk Soacha en vervolgens in de wijk Carmello gingen wonen. Op 16 juni 2018 beviel u in België van een zoon, J.M.. Uw man W. kwam op 11 juli 2018 aan in België en diende op 27 september 2018 zijn verzoek om internationale bescherming in. Uw moeder N. (OV n° 8.547.912) diende op dezelfde dag als u een verzoek om internationale bescherming in. Uw halfzus J. (OV n° 8.610.179) diende hier op 23 maart 2018 met haar man G. een verzoek om internationale bescherming in. Uw andere halfzus B. zou Colombia ook willen verlaten. U heeft sinds uw 11 jaar geen contact gehad met uw vader.

In december 2015 werkte u in een kledingwinkel in het centrum van Bogota. Onder de middag ging u lunchen met Ja.. Jullie gingen dan langs bij haar moeder die als straatverkoopster werkte. Op een dag waren daar twee mannen aanwezig en u werd aan hen voorgesteld, Jai. en O.. O. begon u nadien lastig te vallen en te achtervolgen. Hij wilde met u uitgaan, wat u weigerde. De laatste vrijdag van het verkoopseizoen was hij dronken. Toen u wou vertrekken nam hij u bij de arm en dwong hij u om met hem mee te gaan. Hij nam u mee naar de wijk Santa Fé waar veel prostitutie voorkomt. Hij dronk nog meer en stelde u aan andere mannen voor en wou dat u voor hen zou dansen. U wou niet en was heel bang. O. besloot u daarop naar huis te brengen. Toen u thuis aankwam zag u dat uw moeder voor het raam stond. O. trok u uit de auto en begon u te betasten. Uw moeder zag dit en rende al roepend naar buiten. O. sloeg uw moeder met zijn vuist in het gezicht waardoor ze viel en richtte zijn wapen op haar. U vroeg hem kalm te blijven. Hij ging weg maar zei dat hij het hierbij niet ging laten. De volgende dag ging u voor een tijdje bij uw zus wonen, uw moeder vertrok voor een tijdje naar de stad Barranca omdat die mannen u zochten en haar bleven lastigvallen. In januari 2016 ging u vervolgens studeren in Medellín waar u W., uw huidige echtgenoot, leerde kennen. Uw moeder zag op een dag O. in Barranca maar hij liet haar met rust. Ze keerde in maart/april 2016 terug naar Bogota waarna ze over en weer verhuisde tussen uw halfzussen. Na het schoolsemester verhuisde u weer naar Bogota en trad u in het huwelijk. In oktober 2016 kwam uw moeder naar België op aanraden van een familielid. In december 2016 ging u terug werken in de kledingwinkel maar u raakte uw job kwijt. Ja. stelde u daarop voor om met haar moeder te gaan werken als straatverkoopster, wat u enkele maanden deed. Midden februari 2017 zag u enkele mannen met wie O. altijd rondhing. De volgende dag werd u weer benaderd door O.. Hij vertelde u dat hij u overal had gezocht, zelfs bij uw moeder. Hij zei dat u vanaf nu nooit meer vrij zou zijn. De volgende dag ging u niet werken maar werd u opgebeld door O. die zijn bedreiging herhaalde. Even later stopte er een man voor uw huis die u dwong mee te komen en weer op straat spullen te verkopen. Sindsdien kwam die man u elke dag ophalen om te gaan werken. In mei 2017 zei O. dat hij ander werk had voor u. U diende te gaan werken in een bar als dienstster. U zag verschrikkelijke dingen in die bar, jonge meisjes werden er misbruikt en er werd aan prostitutie gedaan. U werd er vijf maanden tewerkgesteld. U mocht niks zeggen aan uw familieleden en maakte uw man wijs dat u in een call center werkte. U werd in die periode twee keer meegenomen door O.. Een keer zag u hem geld geven aan iemand van het parket om gevangenen van een politie-actie in de Bronx vrij te krijgen. Een andere keer zag u een drugsdeal waarbij u mensen herkende van op tv. In juli 2017 werd u plots meegenomen naar een andere woning waar O. u heeft

verkracht en geslagen. Nadien werd u in een wagen weggebracht en ergens uit de wagen gezet. U ging naar uw zus B. bij wie u enkele dagen bleef. Jullie namen foto's van uw verwondingen en lichtten uw moeder in. Aan uw man zei u dat u overvallen was. U diende ook geen klacht in. Daarna werd u nog 3 à 4 keer door hem verkracht. De laatste keer zei O. dat hij u beu was en bracht hij u naar een huis met nog veel andere vrouwen. Dit was ergens in september 2017. U werd er door nog 4 mannen verkracht. U zag in dat huis een doos staan met papieren en paspoorten. U vermoedde dat jullie zouden worden verkocht aan een prostitutienetwerk. Na drie dagen kon u eindelijk ontsnappen toen een van de andere meisjes een aanval kreeg en er chaos ontstond. U liep weg en sprak af met uw zus J.. U dook onder in Villavincencio. Uw vertrek uit het land werd geregeld. U vertrok op 19 oktober 2017 uit Colombia. Na een tussenlanding in Madrid kwam u hier op 20 oktober 2017 aan. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 1 december 2017. Nadat u was aangekomen in België ontdekte u dat u zwanger was. U weet niet zeker wie de vader is. U had uw echtgenoot niet meer gezien sinds uw ontvoering. Uw man besloot naar België te komen toen hij vernam dat u zwanger was. Enkele dagen voor uw man naar België kwam verbleef hij in een motel met zijn neef. Toen zijn neef naar huis vertrok werd hij echter vermoord. Hij had uw echtgenoot zijn kledij aan op dat moment, jullie vermoeden dat uw echtgenoot het werkelijke doelwit was. Uw zus B. wordt ook nog steeds geschaduwd door O. en zijn mannen, waardoor ze haar huis nauwelijks durft te verlaten. Uw andere zus J. is eveneens wegens problemen met deze bende naar België gevlucht.

Bij een terugkeer naar Colombia vreest u verdere problemen met O. en mogelijk zelf gedood te worden door hem of zijn bendeleden.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw Colombiaanse paspoort geldig tot 13 september 2027 neer, uw vliegticket en de Belgische geboorteakte van uw zoon.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u vroeg om een vrouwelijke dossierbehandelaar en een vrouwelijke tolk. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd uw vraag ingewilligd.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van uw administratief dossier wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) echter geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Immers dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat u bij een eventuele terugkeer naar Colombia een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in art. 48/4 a en b van de Vreemdelingenwet dient te koesteren, dit omdat er ernstige twijfels zijn gerezen omtrent de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Zo kan er geen geloof gehecht worden aan uw problemen met O. en zijn bende. O. zou behoren tot de 'Sayayines Del Bronx', een criminele bende die in 2016 werd opgedoekt in de wijk Bronx in Bogota, en die naar wat u en uw familieleden verklaren verhuisd zou zijn naar andere delen van Bogota (CGVS, p. 13, 14). Zijn bende zou vertakkingen en connecties hebben over heel Colombia zo stelt u. Bij onderzoek naar deze bende werd er vastgesteld dat zij zich bezighielden met foltering en dergelijke meer (CGVS, p. 14, 15; zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Gezien de aard en reputatie van deze bende zijn uw verklaringen over uw problemen hiermee niet overtuigend.

U zou O. via een collega, Ja., leren kennen hebben. Jullie werkten in de maand december in een kledingwinkel in het centrum van Bogota, een kledingwinkel die u vreemd genoeg niet bij naam kan noemen (CGVS, p. 15). Tijdens jullie middagpauze gingen jullie samen eten en werd u voorgesteld door Ja. aan O. (CGVS, p. 11, 12). Zij zou u voor hem gewaarschuwd hebben en u ook verteld hebben dat hij een gevaarlijk persoon is (CGVS, p. 15). Desondanks bracht u sindsdien elke middag door met O.. Hij wou u versieren. Ja. liet u met hem alleen (CGVS, p. 12), wat op zich al merkwaardig is daar ze wist wat voor gevaarlijk persoon hij was. Op het einde van de maand wou O. met u uitgaan. U weigerde aanvankelijk maar hij dwong u mee te gaan naar een bar waar u heel de avond met een ongelukkig gezicht bleef zitten tot O. u naar huis bracht. Thuis aangekomen begon hij u te betasten en kwam uw moeder tussen. Hij sloeg uw moeder en uitte bedreigingen met zijn wapen (CGVS, p. 12). Na dit voorval verdween O. (CGVS, p. 17). U ging toen ook geen klacht neerleggen tegen hem (CGVS, p. 16). Vervolgens ging u enkele maanden studeren in de stad Medellin (CGVS, p. 12, 16). Hier kende u geen enkel probleem en kwam O. u er ook niet zoeken (CGVS, p. 17). Hij zou wel verschillende keren aan uw moeder hebben gevraagd waar u was, ook al was ze naar een andere woning verhuisd (CGVS, p. 12). Uw moeder zou uiteindelijk verhuisd zijn naar Barranca. In Barranca kende ze geen problemen maar op een dag zag ze er wel O. en zijn mannen (zonder dat ze haar iets deden), waarop ze schrik kreeg en terugkeerde naar Bogota (CGVS, p. 16, 17). In Bogota komen ze uw moeder ook niet meer opzoeken of lastig vallen, wat uitermate vreemd is gezien ze dit voordien wel herhaaldelijk deden, zelfs in die mate dat uw moeder tijdelijk elders haar toevlucht zocht (CGVS, p. 17; N., p. 11, 13). Uiteindelijk verliet uw moeder Colombia, op een moment dat de situatie zich gestabiliseerd leek te hebben.

Het is echter merkwaardig dat O., mocht hij u per se gezocht hebben, wel uw moeder weet te vinden in Barranca maar niet u in Medellin, terwijl u zegt dat deze criminele organisatie banden heeft in alle provincies van Colombia (CGVS, W., p. 22, G., p. 11). Het is eveneens merkwaardig dat O. u niet gaat zoeken bij uw halfzussen die ook in de stad wonen. Pas nadat u in september 2017 bent kunnen ontsnappen uit het huis waar u door hem was opgesloten gaat hij bij uw zussen naar u zoeken (CGVS J., p. 22, 23). Het is nog opmerkelijker dat u in de zomer van 2016, na 6 maanden verblijf in Medellin, terugkeert naar Bogota en helemaal niks verneemt van O.. U kan weer ongestoord in Bogota wonen en kan zelfs trouwen met W. in augustus 2016. In december 2016 gaat u zelfs terug werken in de winkel waar u eerder met Ja. werkte en waar O. met u afsprak, toch weet hij u dan ook niet te vinden. Pas in februari 2017 wordt u door een van zijn mannen op straat opgemerkt en komt u weer in het vizier van O. (CGVS, p. 12, 17). Dit is merkwaardig omdat u verklaart dat O. u heel de tijd was blijven zoeken, en dat u een obsessie voor hem was geworden (CGVS, p. 12, CGVS N., p. 12). Mocht O. inderdaad zo naar u op zoek zijn geweest en ook zo machtig zijn zoals u beweert kan het niet moeilijk geweest zijn om u te vinden, zeker niet wanneer u weer op dezelfde plaats gaat wonen en werken. Dit alles doet vermoeden dat u geen belangrijk target was voor deze O., voor zover aangenomen wordt dat u door hem en zijn bende gevisieerd werd. U kan ook niet zeggen of uw vriendin Ja. ooit problemen heeft gekend met O. (CGVS, p. 15). Men kan echter wel aannemen dat u hiernaar zou geïnformeerd hebben aangezien jullie collega's waren en zij u ook voor hem had gewaarschuwd. Bovenstaande vaststellingen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas.

Daarnaast is het merkwaardig dat O. en zijn bendeleden uw man, W., nooit hebben lastiggevalen toen u nog in Colombia was (CGVS, p. 26). Nochtans zijn jullie gehuwd in augustus 2016, woonden jullie nadien (en kort ervoor al) samen en verliet u Colombia pas in oktober 2017. Indien O. u als zijn vriendin wou bezitten of u in de prostitutie wou dwingen zoals later bleek zou het niet onlogisch zijn dat hij eerst komaf maakt met zijn grootste concurrent, met name uw echtgenoot. Gezien u verklaarde dat hij verbonden is aan een machtige bende in de stad kan het niet zo moeilijk zijn geweest uw man te viseren. Echter hebben O. en zijn mannen **nooit iets tegen uw man ondernomen tot kort voor hij zelf het land verliet**, zo verklaarde u (CGVS, p. 18, 27). U verwijst enkel vaagweg naar vragen die gesteld werden, ook bij zijn werk, en dat zijn neef werd vermoord, dit gebeurde echter na uw vertrek. Wanneer u gevraagd wordt naar de reden van uw man zijn vertrek uit Colombia haalt u bovendien slechts aan dat hij u miste en jullie kind wou zien, u maakt vreemd genoeg geen melding van zware problemen voor hem (CGVS p. 27). Het is dan ook zeer opvallend dat uw man tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS wel melding maakt van **bedreigingen en aanvallen door de mannen van O. in de periode van uw vertrek tot aan zijn eigen vertrek**. Tijdens uw verdwijning zouden zogenaamde vrienden van u hem komen vragen zijn waar u was (CGVS W. p. 11). Hoewel ze zich in het begin vriendelijk gedroegen zouden ze steeds vijandiger geworden zijn, zo verklaarde uw man. Hij zou zelfs zijn werk verloren zijn en ondergedoken hebben moeten leven (CGVS W., p. 11-13). Dat u van dit alles niks heeft gezegd, hoewel u er uitdrukkelijk naar werd gevraagd, en hoewel uw man enkele weken voor uw gehoor op het CGVS ook in België was, is merkwaardig en komt de geloofwaardigheid van jullie problemen niet ten goede.

Uw man zou volgens uw verklaringen ook niet op de hoogte geweest zijn van uw problemen en het feit dat u maandenlang voor O. gedwongen diende te werken in een bar waar vrouwen werden geprostitueerd (CGVS, p. 18, 20, 25), een bar waarvan u overigens de naam niet kan zeggen (CGVS, p. 24). Hij dacht dat u in een callcenter werkte en onregelmatige uren had. U hield al die maanden de schijn op, **de zondag brachten jullie samen door** omdat jullie toen niet werkten (CGVS, p. 26). Het viel uw man ook niet op dat u vanaf april/mei dat jaar geen volwaardig loon meer kreeg en slechts af en toe geld overmaakte, zo verklaarde u (CGVS, p. 19). Dit is allemaal enigszins merkwaardig. Hij merkte ook niets van de verschillende verkrachtingen en mishandelingen die u in die verschillende maanden dat u in die bar werkte hebt ondergaan. Dit is op zijn minst merkwaardig te noemen. U zou hem na de eerste verkrachting, waarbij u ook geslagen werd, gezegd hebben dat u overvallen was (CGVS p. 18). Hoewel misschien kan aangenomen worden dat uw echtgenoot dit eenmalig zal geloofd hebben, rijzen er toch ernstige vragen bij de geloofwaardigheid van uw verklaring dat u nadien nog drie keer door O. werd verkracht zonder dat uw man dit blijkbaar had gemerkt (CGVS p. 20). U had overigens uw zussen wel ingelicht na die eerste verkrachting, maar ook zij zouden blijkbaar niks hebben meegedeeld aan uw man, wat eveneens opvallend is (CGVS p. 19). Indien u werkelijk geviseerd werd door iemand die tot dergelijke bende behoort zou men toch verwachten dat alle onmiddellijke betrokkenen op de hoogte zouden worden gebracht van de problemen, in de eerste plaats uw man, al was het maar omdat hij ook risico liep vervolgd te worden door hen.

Uw man verklaarde dan weer dat u onregelmatige uren had maar dat jullie **op zaterdag** tijd hadden om tijd met elkaar door te brengen (CGVS W., p. 20), en niet de zondag. Hij voegde er ook aan toe dat jullie relatie erop achteruit ging en het niet meer goed zat (CGVS W., p. 10), iets waar u echter niks van verteld heeft. Het is dan ook merkwaardig dat u dit zelf niet vertelde aan het CGVS. Hoewel jullie slechte relatie en weinige contacten in die periode een invloed kunnen gehad hebben op wat uw man opmerkte, blijft het vreemd dat uw echtgenoot, met wie u samenwoonde, alleen zou gemerkt hebben dat jullie relatie slechter liep en dat hij van uw zware moeilijkheden en fysieke geweld dat u onderging toen amper iets zou gemerkt hebben (CGVS W., p. 11-13). Het is bovendien frappant dat uw man nooit iets heeft gemerkt van al de problemen daar u verklaart dat u de hele tijd gevolgd en gecontroleerd werd door de mannen van O., die bovendien gewapend waren. Uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat u zowat continu in de gaten werd gehouden door mannen van die bende, zelfs in die mate dat u er niet meer in slaagde ongezien naar het parket te stappen om klacht in te kunnen indienen (CGVS p. 25). De vraag rijst eveneens waarom O. die vijf maanden dat u in zijn bar tewerkgesteld was het risico neemt u elke dag naar huis te laten gaan, naar uw echtgenoot en familie, terwijl u in die periode getuige zou zijn geweest van verschillende misdrijven waarbij hooggeplaatste of belangrijke personen, zelfs politici of militairen zouden betrokken zijn. Even goed had hij u op dat moment al kunnen vasthouden, dat dit niet gebeurde zet uw verklaringen hieromtrent verder op de helling.

Bovendien heeft u van de nochtans ernstige problemen in de periode februari 2017 tot uw vasthouding door hem in september 2017 met geen woord gerept bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U vermeldde er dat u O. had leren kennen in 2015 en hij u lastigviel en u vervolgens verhuisde naar Medellin. Na uw terugkomst uit Medellin in juni 2016 dacht u dat uw problemen voorbij waren. Vervolgens vatte u uw relaas weer aan in september 2017, maar **over de tussenperiode zei u niks** (zie verklaring DVZ, vraag 5). Ook uw familieleden maken op DVZ geen enkele melding van het feit dat u verschillende maanden gedwongen in een (prostitutie)bar diende te werken voor O. waar u blijkbaar getuige was van bepaalde onfrisse zaken (zie Verklaringen DVZ moeder punt 5, zus J. punt 5). Wanneer er u wordt gevraagd waarom u dit dan niet heeft verteld op DVZ zegt u dat u toen enkel de hoofdzaken moest weergeven (CGVS, p. 19). Deze verklaring kan niet worden gevolgd. Mocht u inderdaad maandenlang gedwongen tewerkgesteld zijn door O. in een dergelijke bar, met alle gevolgen van dien, kan verwacht worden dat u dit zal vermeld hebben, zeker aangezien deze feiten verder leidden tot uw opsluiting in het huis en het mogelijke plan u te verkopen aan een prostitutienetwerk. Het is immers tijdens uw tewerkstelling in die bar dat u bepaalde zaken en feiten te weten bent gekomen over O., zijn criminele daden en zijn connecties met vermoedelijk hoge figuren binnen de politiek en/of het leger, die u niet mag verder vertellen. U gaf dit ook op als reden voor het feit waarom u vreest dat O. u nooit met rust zou laten, mocht u ooit willen terugkeren naar Colombia (CGVS p. 28). Ook uw echtgenoot verklaarde dat die bende banden zou hebben met bepaalde politici of militairen en dat u bepaalde zaken wist over hun activiteiten (zie CGVS W. p. 17-18), en uw zus beweerde dat u toen belangrijke personen zag en wie betrokken was bij zijn criminele activiteiten (CGVS J. p. 10; CGVS G. p. 12). Hierbij dient te worden vermeld dat u geen verdere details over de identiteit van die betrokken personen gaf (CGVS p. 28, 18). Ook uw zus verklaarde niet te weten om wie het ging (CGVS J. p. 10). Bovendien werd er u door DVZ duidelijk gevraagd om een overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot uw vertrek uit uw land van herkomst. Bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u bovendien dat u op DVZ de

belangrijkste redenen voor uw vertrek uit Colombia kunnen vertellen had (CGVS, p. 3). Het lijkt er dan ook op dat u deze tewerkstelling in de bar hebt toegevoegd om uw asielrelaas te versterken, dit heeft dan ook een negatieve impact op de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarenboven kan u niet zeggen wanneer u juist ontvoerd en opgesloten werd. Het zou begin september 2017 zijn geweest, maar u kan dit niet concreter preciseren (CGVS, p. 19). U kan enkel zeggen dat u er 3 dagen heeft vastgezeten (CGVS, p. 21). Uw man kan het evenmin precies zeggen. Hij zegt trouwens afwisselend dat u bent verdwenen in augustus, september of oktober (CGVS W., p. 19, 20). Bovendien zegt uw man spontaan helemaal niks over het feit dat u ontvoerd werd door O. en door hem werd opgesloten en was kunnen ontsnappen. Nochtans verklaarde hij dat u hem alles had verteld eens hij hier was (CGVS W. p. 11, 15). Ondanks herhaalde vragen door het CGVS wat er u was overkomen vlak voor uw vertrek uit Colombia sprak uw echtgenoot niet onmiddellijk over de opsluiting uit dat huis en uw ontsnapping (CGVS W. p. 19). Pas nadat hem nadrukkelijk wordt gevraagd "werd uw vrouw ontvoerd" geeft hij een bevestigend antwoord (CGVS W., p. 19, 20). Men zou verwachten dat over dergelijke ingrijpende gebeurtenis als een opsluiting/verdwijning van enkele dagen coherente verklaringen worden afgelegd, gezien de impact van dergelijke gebeurtenis. Verder kan u ook niet zeggen waar u werd vastgehouden en van welke plaats u bent kunnen ontsnappen (CGVS, p. 20). U kon ontkomen aan uw ontvoerders doordat een van de vrouwen die net zoals u zat opgesloten een aanval kreeg. Hierdoor ontstond er chaos en kon u via de garage, waar de sleutels lagen, ontkomen (CGVS, p. 13, 21). Het is echter weinig aannemelijk dat een bende zoals de 'Sayayines Del Bronx' zo amateuristisch tewerk zou gaan. Volgens uw verklaringen werden jullie slechts bewaakt door 3 vrouwen, maar zaten jullie daar met 15 à 20 meisjes en vrouwen opgesloten (CGVS, p. 21, 22). Men zou verwachten dat er zwaardere veiligheidsmaatregelen genomen werden, zeker daar u er ook een doos met paspoorten zag staan en het blijkbaar de bedoeling was jullie te verkopen (CGVS, p. 13, 21). Er zal dus vermoedelijk met deze handel veel geld mee gemoeid zijn geweest. Het is niet aannemelijk dat een dergelijke bende zo roekeloos omspringt met hun materiaal en "kapitaal". Wat er ook van zij, vervolgens bent u gaan lopen maar u weet niet waar u was, u heeft aan niemand iets gevraagd. U ging rende een goeie 5 minuten hard door (CGVS, p. 22, 23) en kwam toen in een wijk die u kende, San Bernardino (CGVS, p. 22, 23). Dat u er dan geen enkel idee van heeft van waar u ontsnapt bent is opmerkelijk. U zou vervolgens naar uw zus gebeld hebben vanuit een telefooncabine. Wanneer er u wordt gevraagd hoe u kon bellen zonder te betalen in een telefooncabine stelt u dat het geen telefooncabine was maar een telefooncentrale (CGVS, p. 22, 23). U vroeg ook toen niet waar u eigenlijk was. Het is hierbij ook opmerkelijk dat O. en zijn mannen vervolgens nog twee dagen gewacht hebben alvorens bij uw zus langs te gaan en te vragen waar u was (CGVS G., p. 9, J., p. 9, 17). Indien u inderdaad zo belangrijk voor hen was zou het aannemelijker zijn dat ze onmiddellijk actie ondernemen. Bovendien is er in de maand dat u nadien ondergedoken leefde in Villavincencio niks meer voorgevallen, ondanks het feit dat u twee keer bent teruggekeerd naar Bogota om uw reis te regelen (CGVS, p. 26). Alleen mensen in uw familie zouden gevraagd hebben waar u was (CGVS p. 26). Deze vaststellingen komen de geloofwaardigheid van uw relaas evenmin ten goede.

Verder legde u ook vage verklaringen af over de situatie van uw man na uw verdwijning. Uit uw relaas blijkt dat u na uw ontsnapping onmiddellijk uw zus J. contacteerde die u hielp met geld en dat u naar een andere regio vluchtte waar u nog een tijd verbleef voor u het land verliet (CGVS p. 13). Gevraagd wat uw man gedaan had toen u zo plots verdween geeft u aan het niet te weten, u voegde er nog aan toe te denken dat hij bezorgd was (CGVS p. 18). Gevraagd of u zich dan niet geïnformeerd hebt verklaarde u nog dat hij uw zussen had gebeld en dat hij gewoon dacht dat u verdwenen was, toch een opmerkelijk lakse reactie gezien jullie een gehuwd koppel zijn. Uw man is al op 13 juli 2018 aangekomen in België, ruim twee weken voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Er kan dan ook worden verwacht dat jullie over al deze zaken, die een grote impact hebben gehad op jullie leven, wel grondig zullen hebben gesproken, te meer u uw man niet meer had gezien voor u Colombia verliet. Uw man blijkt ook maar weinig pogingen te hebben ondernomen om u te zoeken, zo dacht hij dat u uw facebook geblokkeerd had en deed hij geen verdere pogingen omdat hij vermoedde dat u een andere man had (CGVS W. p. 21). Ook al had hij die vermoedens, dan nog is het merkwaardig dat hij niet meer pogingen deed met u in contact te komen, al was het maar om duidelijkheid te hebben over jullie relatie. Uw zus verklaarde hieromtrent dat uw man hen wel belde en vroeg waar u was, maar dat ze zeiden het niet te weten. Ook stelde ze nog niet te weten wat hij allemaal ondernam om u te zoeken omdat ze niet heel close waren (CGVS J. p. 12). Het blijft echter merkwaardig dat uw man buiten dit alles zou gehouden zijn en er blijkt uit uw verklaringen en die van uw zus ook geen reden waarom. Het feit dat uw zus en man niet close waren kan maar moeilijk aanvaard worden als een geldige reden om dergelijke belangrijke zaken voor hem te verzwijgen. Ook dit zet de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas verder op de helling.

Daarnaast zijn uw verklaringen over het al dan niet klacht te hebben ingediend eveneens opmerkelijk te noemen. U stelt dat u in eerste instantie geen klacht ging indienen omdat u dacht dat de avances en bedreigingen van O. niet zo ernstig waren en het wel over zou gaan (CGVS p. 18). Ook uw zus was die mening toegedaan (CGVS J., p. 14). Pas in februari 2017, toen O. u weer begon lastig te vallen, zou u een poging hebben ondernomen klacht in te dienen. De politie zou u doorgestuurd hebben naar het parket. Omdat u hiervoor vroeg diende op te staan is het er niet meer van gekomen (CGVS, p. 16, 25). Dit is een merkwaardige en eerder lakse houding. U voegde eraan toe dat u steeds in de gaten werd gehouden en dat het dus moeilijk was om klacht in te dienen (CGVS, p. 18, 25), nochtans bent u er in februari 2017 dan wel in geslaagd naar het politiecommissariaat te gaan. Hierop verder doorgevraagd ontkende u ook dat hij u dag en nacht volgde, en gaf u enkel aan het gevoel te hebben dat O. alles wist wat u deed. Na de verkrachting in juli 2017 ging u evenmin klacht indienen, omdat het niet ging (CGVS, p. 19). Volgens uw moeder werd dit niet gedaan omdat klacht neerleggen in Colombia een lange procedureslag is (CGVS N., p. 6, 14), ze niet willen helpen en het het risico niet waard is om te nemen. Volgens uw schoonbroer G. ging u dan weer geen klacht indienen omdat het de situatie alleen maar zou verergeren (CGVS G., p. 9). Uw zus J. stelde op haar beurt dat O. u verteld had dat hij contacten had binnen de politie en dat u dus beter geen klacht ging indienen (CGVS J., p. 11). Dit zijn allemaal uiteenlopende redenen. Er dient bovendien te worden opgemerkt dat de politie van Bogota in 2016 een grootschalige actie had opgezet tegen de 'Sayayines Del Bronx', de bende waar O. zou toebehoren, dat ze dan niet zouden willen helpen, het tijdsverlies is (CGVS, p. 25) of dat het een maat voor niks is kan niet helemaal worden gevolgd.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw problemen kan er evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die hieruit zouden voortgevloeid zijn. Zo kan er ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die uw moeder, zussen en man hebben gekend in Colombia. Volgens uw verklaringen laten O. en zijn mannen uw familie bijna 6 maanden ongemoeid. Maar op het moment dat uw man Colombia wil verlaten duiken er nieuwe problemen op (CGVS, p. 14). Uw man verbleef kort voor zijn vertrek samen met zijn neef in een hotel, zo stelt u. Zijn neef verliet als eerste het hotel en uw man bleef er nog (CGVS, p. 14). Vervolgens hoorde uw man dat zijn neef was gedood met een messteek in het hart (CGVS, p. 28). U denkt dat dit gebeurde omdat hij mogelijk werd aangevallen door uw belagers en uw man zijn neef van het opvliegende type is (CGVS, p. 29). Uit de verklaringen van uw man blijkt dat zijn neef niet werd neergestoken maar neergeschoten met één kogel (CGVS W., p. 16). Zijn neef had het hotel verlaten in de kleren van uw man. Nadat zijn neef het hotel had verlaten verliet uw man het hotel en ging hij naar een ander hotel waar hij verbleef tot de dag van zijn vertrek (CGVS W., p. 14, 15). De mannen van O. dachten dat de neef uw man was en vermoedelijk hebben zij hem vermoord. Zijn lichaam was ergens teruggevonden. Deze tegenstellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van dit element van uw asielrelaas verder.

Bovendien is het niet aannemelijk dat mocht O. u daadwerkelijk willen vinden hij eerst nog 4 maanden wacht na uw vertrek alvorens enige echte actie te ondernemen tegen uw familie (CGVS, p. 27). Hoewel ze intussen tijd wel bleven vragen naar u hebben ze verder niks ondernomen. Daarnaast is het merkwaardig dat uw zus B. nog zolang in Bogota, Colombia is blijven wonen, daar ze volgens uw verklaringen nog steeds wordt gecontroleerd door de bende van O.. U en uw zus J. proberen dit te verklaren door te stellen dat uw zus B. de economische middelen niet heeft om tot België te komen (CGVS, p. 28; CGVS J., p. 20). Echter kan dit niet volledig overtuigen. Ze zou ook naar een andere Colombiaanse stad kunnen gaan om haar leven veilig te stellen. Zo had u bijvoorbeeld geen problemen toen u in 2016 verschillende maanden in Medellin verbleef, en ook voor uw vertrek had u geen problemen toen u in Villavincencio was. Het dient gezegd dat het niet aannemelijk is dat de bende van O., die verbonden zou zijn aan de 'Sayayines Del Bronx', geen actie onderneemt tegen uw familie maar hen wel meer dan een jaar lang blijft schaduwen. Indien u daadwerkelijk van dermate groot belang of risico voor hen bent zou men verwachten dat ze sneller, harder en concreter actie zouden ondernemen, ook tegen uw familieleden. Dit kan voor een bende zoals die van O. geen probleem zijn. Dit alles ondermijnt de geloofwaardigheid van uw problemen met hen verder.

Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat u O. en zijn bende dient te vrezen bij een terugkeer naar Colombia. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw paspoort toont uw identiteit en nationaliteit aan en deze worden momenteel niet betwist door het CGVS. Uw vliegtuigticket toont aan dat u met het vliegtuig naar België bent gekomen. De foto's van uw verwondingen die uw moeder neerlegt om uw problemen aan te tonen kunnen evenmin bovenstaande conclusie ombuigen. Vooreerst is nergens te zien dat het foto's zijn van u aangezien u niet herkenbaar bent op de foto's. Daarenboven moet worden benadrukt dat aan privéfoto's weinig bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Voor zover aangenomen wordt dat u wel degelijk op de foto's staat, moet worden gesteld dat u deze verwondingen ook op een andere manier hebt kunnen oplopen. U legt ook geen medische of psychologische attesten neer die uw verklaringen omtrent de opgelopen verwondingen en mishandelingen kunnen ondersteunen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia werd het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015 in rekening genomen. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Colombiaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites beoordeeld dient te worden.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van het FARC, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord uitgebreid zijn.

Zowel uit voornoemde UNHCR Eligibility Guidelines, als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Zo speelt het gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's en de Colombiaanse autoriteiten zich hoofdzakelijk af op het platteland. In andere regio's en in de (groot)steden wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict. De moorden die in de steden worden gepleegd betreffen bovendien quasi uitsluitend burgers met een specifiek profiel, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Het geweld in de steden houdt bijgevolg eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie, doch heeft geen uitstaans met art. 48/4, § 2, c) Vw. . Voor de toepassing van dit wetsartikel is immers vereist dat er sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard is.

Het CGVS ontkent, noch betwist aldus niet dat er nog gewapende confrontaties en veiligheidsincidenten plaatsvinden in Colombia. Echter, omwille van de hierboven beschreven regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Colombia, dient er niet alleen rekening gehouden te worden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Colombia, dient in casu de veiligheidssituatie in Bogota te worden beoordeeld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Colombia complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er burgers in Bogota actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken kan worden erkend.

In hoofde van uw echtgenoot, W. (OV n° 8.703.217), uw moeder N. (OV n° 8.547912), uw halfzus J. en haar man G. (OV n° 8.610.179) die zich op gelijkaardige asielmotieven baseren, is het CGVS eveneens overgegaan tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. De bestreden beslissing inzake tweede verzoekster (N.) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, N., verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op 30 mei 1967 geboren in Bogota. U woonde in Bogota. Begin 2016 verhuisde u even naar de stad Barranca maar na enkele maanden keerde u terug naar Bogota. U heeft uw diploma basisonderwijs. U werkte voornamelijk als zelfstandige in Colombia. U had een zaak die envueltos fabriceerde. U trouwde in 1986 met J.G.C. en bent van hem gescheiden in 1998 of 2000. U heeft twee dochters met hem, J. (OV n° 8.610.179) en B.. J. is hier met haar man G. (OV n° 8.610.179) en haar dochter. Ze dienden hier op 23 maart 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Daarnaast heeft u nog een dochter, D. (OV n° 8.547.941) uit een andere relatie.

U verliet Colombia omdat u schrik had. Uw dochter D. kreeg problemen met een zekere O., een bendeleider van een beruchte bende in Bogota. U werd door leden van zijn bende gevolgd en bedreigd. O. was geobsedeerd door uw dochter en wilde haar vinden. Op een avond was uw dochter laat uitgegaan met O., iets wat ze normaal gezien nooit deed. U was ongerust en wachtte haar op. Toen ze thuis kwamen merkte u dat O. uw dochter lastig viel, toen u tussenbeide kwam werd u door O. geslagen. Hij bedreigde u ook met een wapen. Sindsdien werd u door hem en zijn mannen lastig gevallen en bedreigd. U woonde in het noorden van Bogota en daar werd u herhaaldelijk gevraagd naar waar D. was. Uw dochter studeerde toen (begin 2016) in Medellin maar u zei dat u niet wist waar ze was. U keerde vervolgens terug naar de wijk Soacha in Bogota. Omdat ze u ook daar lastigvielen besloot u Bogota te verlaten. U verhuisde naar familie in de stad Barranca. U merkte dat u ook daar gevolgd werd. U zag leden van O. zijn bende maar zij spraken u toen niet aan. U kreeg toch schrik en keerde na enkele maanden terug naar Bogota. Nadien werd u niet meer door hen aangesproken of gevolgd. Op 28 april 2016 werd de verjaardag van uw grootmoeder gevierd. Op dat feest ontmoette u uw neef J.D. die in België woont en u over België vertelde. U had al het idee om Colombia te verlaten en bovendien had u schrik gekregen door de problemen van D. met O. en zijn bende. D. was intussen ook gehuwd en woonde samen met haar echtgenoot. U regelde uw reis en kwam op 17 oktober 2016 via Madrid naar België. U kende het bestaan van de asielprocedure niet. Ergens midden 2017 ontving u van uw dochter B. foto's van D. waarop te zien was dat ze mishandeld was. U vernam dat ze verkracht was door O.. U hoorde ook dat ze in september ontvoerd was voor enkele dagen en verkocht ging worden aan een netwerk van vrouwenhandel, maar dat ze gelukkig was kunnen ontsnappen. U had veel schrik, u vernam van een kennis dat de mogelijkheid bestond internationale bescherming aan te vragen. U was echter beschaamd. Op 1

december 2017 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in, samen met uw dochter D. die hier was aangekomen in oktober 2017. Ook uw andere dochters kenden problemen met leden van de bende van O., ze werden ook lastig gevallen en zelfs door hen bedreigd.

Bij een terugkeer naar Colombia vreest u O. en zijn mannen, de mensen met wie uw dochter D. problemen heeft.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw Colombiaanse paspoort geldig tot 29 oktober 2022, uw vliegtuigticket en enkele foto's van D. neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet is omdat uit uw verklaringen blijkt dat de problemen waarop u zich beroept voortvloeien uit de problemen van uw dochter D. (OV n° 8.547.941).

In hoofde van uw dochter D. werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Derhalve kan u evenmin een van deze statussen worden toegekend. Immers kan er aan uw problemen geen geloof worden gehecht als er geen geloof kan worden gehecht aan het probleem dat er aan de basis van ligt, zijnde de door uw dochter aangehaalde problemen met O. en zijn bendeleden. De beslissing van uw dochter luidt als volgt:

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u vroeg om een vrouwelijke dossierbehandelaar en een vrouwelijke tolk. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd uw vraag ingewilligd.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van uw administratief dossier wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) echter geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Immers dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat u bij een eventuele terugkeer naar Colombia een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in art. 48/4 a en b van de Vreemdelingenwet dient te koesteren, dit

omdat er ernstige twijfels zijn gerezen omtrent de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Zo kan er geen geloof gehecht worden aan uw problemen met O. en zijn bende. O. zou behoren tot de 'Sayayines Del Bronx', een criminele bende die in 2016 werd opgedoekt in de wijk Bronx in Bogota, en die naar wat u en uw familieleden verklaren verhuisd zou zijn naar andere delen van Bogota (CGVS, p. 13, 14). Zijn bende zou vertakkingen en connecties hebben over heel Colombia zo stelt u. Bij onderzoek naar deze bende werd er vastgesteld dat zij zich bezighielden met foltering en dergelijke meer (CGVS, p. 14, 15; zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Gezien de aard en reputatie van deze bende zijn uw verklaringen over uw problemen hiermee niet overtuigend.

U zou O. via een collega, Ja., leren kennen hebben. Jullie werkten in de maand december in een kledingwinkel in het centrum van Bogota, een kledingwinkel die u vreemd genoeg niet bij naam kan noemen (CGVS, p. 15). Tijdens jullie middagpauze gingen jullie samen eten en werd u voorgesteld door Ja. aan O. (CGVS, p. 11, 12). Zij zou u voor hem gewaarschuwd hebben en u ook verteld hebben dat hij een gevaarlijk persoon is (CGVS, p. 15). Desondanks bracht u sindsdien elke middag door met O.. Hij wou u versieren. Ja. liet u met hem alleen (CGVS, p. 12), wat op zich al merkwaardig is daar ze wist wat voor gevaarlijk persoon hij was. Op het einde van de maand wou O. met u uitgaan. U weigerde aanvankelijk maar hij dwong u mee te gaan naar een bar waar u heel de avond met een ongelukkig gezicht bleef zitten tot O. u naar huis bracht. Thuis aangekomen begon hij u te betasten en kwam uw moeder tussen. Hij sloeg uw moeder en uitte bedreigingen met zijn wapen (CGVS, p. 12). Na dit voorval verdween O. (CGVS, p. 17). U ging toen ook geen klacht neerleggen tegen hem (CGVS, p. 16). Vervolgens ging u enkele maanden studeren in de stad Medellin (CGVS, p. 12, 16). Hier kende u geen enkel probleem en kwam O. u er ook niet zoeken (CGVS, p. 17). Hij zou wel verschillende keren aan uw moeder hebben gevraagd waar u was, ook al was ze naar een andere woning verhuisd (CGVS, p. 12). Uw moeder zou uiteindelijk verhuisd zijn naar Barranca. In Barranca kende ze geen problemen maar op een dag zag ze er wel O. en zijn mannen (zonder dat ze haar iets deden), waarop ze schrik kreeg en terugkeerde naar Bogota (CGVS, p. 16, 17). In Bogota komen ze uw moeder ook niet meer opzoeken of lastig vallen, wat uitermate vreemd is gezien ze dit voordien wel herhaaldelijk deden, zelfs in die mate dat uw moeder tijdelijk elders haar toevlucht zocht (CGVS, p. 17; N., p. 11, 13). Uiteindelijk verliet uw moeder Colombia, op een moment dat de situatie zich gestabiliseerd leek te hebben.

Het is echter merkwaardig dat O., mocht hij u per se gezocht hebben, wel uw moeder weet te vinden in Barranca maar niet u in Medellin, terwijl u zegt dat deze criminele organisatie banden heeft in alle provincies van Colombia (CGVS, W., p. 22, G., p. 11). Het is eveneens merkwaardig dat O. u niet gaat zoeken bij uw halfzussen die ook in de stad wonen. Pas nadat u in september 2017 bent kunnen ontsnappen uit het huis waar u door hem was opgesloten gaat hij bij uw zussen naar u zoeken (CGVS J., p. 22, 23). Het is nog opmerkelijker dat u in de zomer van 2016, na 6 maanden verblijf in Medellin, terugkeert naar Bogota en helemaal niks verneemt van O.. U kan weer ongestoord in Bogota wonen en kan zelfs trouwen met W. in augustus 2016. In december 2016 gaat u zelfs terug werken in de winkel waar u eerder met Ja. werkte en waar O. met u afsprak, toch weet hij u dan ook niet te vinden. Pas in februari 2017 wordt u door een van zijn mannen op straat opgemerkt en komt u weer in het vizier van O. (CGVS, p. 12, 17). Dit is merkwaardig omdat u verklaart dat O. u heel de tijd was blijven zoeken, en dat u een obsessie voor hem was geworden (CGVS, p. 12, CGVS N., p. 12). Mocht O. inderdaad zo naar u op zoek zijn geweest en ook zo machtig zijn zoals u beweert kan het niet moeilijk geweest zijn om u te vinden, zeker niet wanneer u weer op dezelfde plaats gaat wonen en werken. Dit alles doet vermoeden dat u geen belangrijk target was voor deze O., voor zover aangenomen wordt dat u door hem en zijn bende gevisieerd werd. U kan ook niet zeggen of uw vriendin Ja. ooit problemen heeft gekend met O. (CGVS, p. 15). Men kan echter wel aannemen dat u hiernaar zou geïnformeerd hebben aangezien jullie collega's waren en zij u ook voor hem had gewaarschuwd. Bovenstaande vaststellingen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas.

Daarnaast is het merkwaardig dat O. en zijn bendeleden uw man, W., nooit hebben lastiggevalen toen u nog in Colombia was (CGVS, p. 26). Nochtans zijn jullie gehuwd in augustus 2016, woonden jullie nadien (en kort ervoor al) samen en verliet u Colombia pas in oktober 2017. Indien O. u als zijn vriendin wou bezitten of u in de prostitutie wou dwingen zoals later bleek zou het niet onlogisch zijn dat hij eerst komaf maakt met zijn grootste concurrent, met name uw echtgenoot. Gezien u verklaarde dat hij verbonden is aan een machtige bende in de stad kan het niet zo moeilijk zijn geweest uw man te viseren. Echter hebben O. en zijn mannen **nooit iets tegen uw man ondernomen tot kort voor hij zelf het land verliet**, zo verklaarde u (CGVS, p. 18, 27). U verwijst enkel vaagweg naar vragen die gesteld werden, ook bij zijn werk, en dat zijn neef werd vermoord, dit gebeurde echter na uw vertrek. Wanneer u gevraagd

wordt naar de reden van uw man zijn vertrek uit Colombia haalt u bovendien slechts aan dat hij u miste en jullie kind wou zien, u maakt vreemd genoeg geen melding van zware problemen voor hem (CGVS p. 27). Het is dan ook zeer opvallend dat uw man tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS wel melding maakt van **bedreigingen en aanvallen door de mannen van O. in de periode van uw vertrek tot aan zijn eigen vertrek**. Tijdens uw verdwijning zouden zogenaamde vrienden van u hem komen vragen zijn waar u was (CGVS W. p. 11). Hoewel ze zich in het begin vriendelijk gedroegen zouden ze steeds vijandiger geworden zijn, zo verklaarde uw man. Hij zou zelfs zijn werk verloren zijn en ondergedoken hebben moeten leven (CGVS W., p. 11-13). Dat u van dit alles niks heeft gezegd, hoewel u er uitdrukkelijk naar werd gevraagd, en hoewel uw man enkele weken voor uw gehoor op het CGVS ook in België was, is merkwaardig en komt de geloofwaardigheid van jullie problemen niet ten goede.

Uw man zou volgens uw verklaringen ook niet op de hoogte geweest zijn van uw problemen en het feit dat u maandenlang voor O. gedwongen diende te werken in een bar waar vrouwen werden geprostitueerd (CGVS, p. 18, 20, 25), een bar waarvan u overigens de naam niet kan zeggen (CGVS, p. 24). Hij dacht dat u in een callcenter werkte en onregelmatige uren had. U hield al die maanden de schijn op, **de zondag brachten jullie samen door** omdat jullie toen niet werkten (CGVS, p. 26). Het viel uw man ook niet op dat u vanaf april/mei dat jaar geen volwaardig loon meer kreeg en slechts af en toe geld overmaakte, zo verklaarde u (CGVS, p. 19). Dit is allemaal enigszins merkwaardig. Hij merkte ook niets van de verschillende verkrachtingen en mishandelingen die u in die verschillende maanden dat u in die bar werkte hebt ondergaan. Dit is op zijn minst merkwaardig te noemen. U zou hem na de eerste verkrachting, waarbij u ook geslagen werd, gezegd hebben dat u overvallen was (CGVS p. 18). Hoewel misschien kan aangenomen worden dat uw echtgenoot dit eenmalig zal geloofd hebben, rijzen er toch ernstige vragen bij de geloofwaardigheid van uw verklaring dat u nadien nog drie keer door O. werd verkracht zonder dat uw man dit blijkbaar had gemerkt (CGVS p. 20). U had overigens uw zussen wel ingelicht na die eerste verkrachting, maar ook zij zouden blijkbaar niks hebben meegedeeld aan uw man, wat eveneens opvallend is (CGVS p. 19). Indien u werkelijk gevisieerd werd door iemand die tot dergelijke bende behoort zou men toch verwachten dat alle onmiddellijke betrokkenen op de hoogte zouden worden gebracht van de problemen, in de eerste plaats uw man, al was het maar omdat hij ook risico liep vervolgd te worden door hen.

Uw man verklaarde dan weer dat u onregelmatige uren had maar dat jullie **op zaterdag** tijd hadden om tijd met elkaar door te brengen (CGVS W., p. 20), en niet de zondag. Hij voegde er ook aan toe dat jullie relatie erop achteruit ging en het niet meer goed zat (CGVS W., p. 10), iets waar u echter niks van verteld heeft. Het is dan ook merkwaardig dat u dit zelf niet vertelde aan het CGVS. Hoewel jullie slechte relatie en weinige contacten in die periode een invloed kunnen gehad hebben op wat uw man opmerkte, blijft het vreemd dat uw echtgenoot, met wie u samenwoonde, alleen zou gemerkt hebben dat jullie relatie slechter liep en dat hij van uw zware moeilijkheden en fysieke geweld dat u onderging toen amper iets zou gemerkt hebben (CGVS W., p. 11-13). Het is bovendien frappant dat uw man nooit iets heeft gemerkt van al de problemen daar u verklaart dat u de hele tijd gevolgd en gecontroleerd werd door de mannen van O., die bovendien gewapend waren. Uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat u zowat continu in de gaten werd gehouden door mannen van die bende, zelfs in die mate dat u er niet meer in slaagde ongezien naar het parket te stappen om klacht in te kunnen indienen (CGVS p. 25). De vraag rijst eveneens waarom O. die vijf maanden dat u in zijn bar tewerkgesteld was het risico neemt u elke dag naar huis te laten gaan, naar uw echtgenoot en familie, terwijl u in die periode getuige zou zijn geweest van verschillende misdrijven waarbij hooggeplaatste of belangrijke personen, zelfs politici of militairen zouden betrokken zijn. Even goed had hij u op dat moment al kunnen vasthouden, dat dit niet gebeurde zet uw verklaringen hieromtrent verder op de helling.

Bovendien heeft u van de nochtans ernstige problemen in de periode februari 2017 tot uw vasthouding door hem in september 2017 met geen woord gerept bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U vermeldde er dat u O. had leren kennen in 2015 en hij u lastigviel en u vervolgens verhuisde naar Medellin. Na uw terugkomst uit Medellin in juni 2016 dacht u dat uw problemen voorbij waren. Vervolgens vatte u uw relaas weer aan in september 2017, maar **over de tussenperiode zei u niks** (zie verklaring DVZ, vraag 5). Ook uw familieleden maken op DVZ geen enkele melding van het feit dat u verschillende maanden gedwongen in een (prostitutie)bar diende te werken voor O. waar u blijkbaar getuige was van bepaalde onfrisse zaken (zie Verklaringen DVZ moeder punt 5, zus J. punt 5). Wanneer er u wordt gevraagd waarom u dit dan niet heeft verteld op DVZ zegt u dat u toen enkel de hoofdzaken moest weergeven (CGVS, p. 19). Deze verklaring kan niet worden gevolgd. Mocht u inderdaad maandenlang gedwongen tewerkgesteld zijn door O. in een dergelijke bar, met alle gevolgen van dien, kan verwacht worden dat u dit zal vermeld hebben, zeker aangezien deze feiten verder leidden tot uw opsluiting in het huis en het mogelijke plan u te verkopen aan een prostitutienetwerk. Het is immers tijdens uw

tewerkstelling in die bar dat u bepaalde zaken en feiten te weten bent gekomen over O., zijn criminele daden en zijn connecties met vermoedelijk hoge figuren binnen de politiek en/of het leger, die u niet mag verder vertellen. U gaf dit ook op als reden voor het feit waarom u vreest dat O. u nooit met rust zou laten, mocht u ooit willen terugkeren naar Colombia (CGVS p. 28). Ook uw echtgenoot verklaarde dat die bende banden zou hebben met bepaalde politici of militairen en dat u bepaalde zaken wist over hun activiteiten (zie CGVS W. p. 17-18), en uw zus beweerde dat u toen belangrijke personen zag en wie betrokken was bij zijn criminele activiteiten (CGVS J. p. 10; CGVS G. p. 12). Hierbij dient te worden vermeld dat u geen verdere details over de identiteit van die betrokken personen gaf (CGVS p. 28, 18). Ook uw zus verklaarde niet te weten om wie het ging (CGVS J. p. 10). Bovendien werd er u door DVZ duidelijk gevraagd om een overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot uw vertrek uit uw land van herkomst. Bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u bovendien dat u op DVZ de belangrijkste redenen voor uw vertrek uit Colombia kunnen vertellen had (CGVS, p. 3). Het lijkt er dan ook op dat u deze tewerkstelling in de bar hebt toegevoegd om uw asielrelaas te versterken, dit heeft dan ook een negatieve impact op de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarenboven kan u niet zeggen wanneer u juist ontvoerd en opgesloten werd. Het zou begin september 2017 zijn geweest, maar u kan dit niet concreter preciseren (CGVS, p. 19). U kan enkel zeggen dat u er 3 dagen heeft vastgezeten (CGVS, p. 21). Uw man kan het evenmin precies zeggen. Hij zegt trouwens afwisselend dat u bent verdwenen in augustus, september of oktober (CGVS W., p. 19, 20). Bovendien zegt uw man spontaan helemaal niks over het feit dat u ontvoerd werd door O. en door hem werd opgesloten en was kunnen ontsnappen. Nochtans verklaarde hij dat u hem alles had verteld eens hij hier was (CGVS W. p. 11, 15). Ondanks herhaalde vragen door het CGVS wat er u was overkomen vlak voor uw vertrek uit Colombia sprak uw echtgenoot niet onmiddellijk over de opsluiting uit dat huis en uw ontsnapping (CGVS W. p. 19). Pas nadat hem nadrukkelijk wordt gevraagd "werd uw vrouw ontvoerd" geeft hij een bevestigend antwoord (CGVS W., p. 19, 20). Men zou verwachten dat over dergelijke ingrijpende gebeurtenis als een opsluiting/verdwijning van enkele dagen coherente verklaringen worden afgelegd, gezien de impact van dergelijke gebeurtenis. Verder kan u ook niet zeggen waar u werd vastgehouden en van welke plaats u bent kunnen ontsnappen (CGVS, p. 20). U kon ontkomen aan uw ontvoerders doordat een van de vrouwen die net zoals u zat opgesloten een aanval kreeg. Hierdoor ontstond er chaos en kon u via de garage, waar de sleutels lagen, ontkomen (CGVS, p. 13, 21). Het is echter weinig aannemelijk dat een bende zoals de 'Sayayines Del Bronx' zo amateuristisch tewerk zou gaan. Volgens uw verklaringen werden jullie slechts bewaakt door 3 vrouwen, maar zaten jullie daar met 15 à 20 meisjes en vrouwen opgesloten (CGVS, p. 21, 22). Men zou verwachten dat er zwaardere veiligheidsmaatregelen genomen werden, zeker daar u er ook een doos met paspoorten zag staan en het blijkbaar de bedoeling was jullie te verkopen (CGVS, p. 13, 21). Er zal dus vermoedelijk met deze handel veel geld mee gemoeid zijn geweest. Het is niet aannemelijk dat een dergelijke bende zo roekeloos omspringt met hun materiaal en "kapitaal". Wat er ook van zij, vervolgens bent u gaan lopen maar u weet niet waar u was, u heeft aan niemand iets gevraagd. U ging rende een goeie 5 minuten hard door (CGVS, p. 22, 23) en kwam toen in een wijk die u kende, San Bernardino (CGVS, p. 22, 23). Dat u er dan geen enkel idee van heeft van waar u ontsnapt bent is opmerkelijk. U zou vervolgens naar uw zus gebeld hebben vanuit een telefooncabine. Wanneer er u wordt gevraagd hoe u kon bellen zonder te betalen in een telefooncabine stelt u dat het geen telefooncabine was maar een telefooncentrale (CGVS, p. 22, 23). U vroeg ook toen niet waar u eigenlijk was. Het is hierbij ook opmerkelijk dat O. en zijn mannen vervolgens nog twee dagen gewacht hebben alvorens bij uw zus langs te gaan en te vragen waar u was (CGVS G., p. 9, J., p. 9, 17). Indien u inderdaad zo belangrijk voor hen was zou het aannemelijker zijn dat ze onmiddellijk actie ondernemen. Bovendien is er in de maand dat u nadien ondergedoken leefde in Villavincencio niks meer voorgevallen, ondanks het feit dat u twee keer bent teruggekeerd naar Bogota om uw reis te regelen (CGVS, p. 26). Alleen mensen in uw familie zouden gevraagd hebben waar u was (CGVS p. 26). Deze vaststellingen komen de geloofwaardigheid van uw relaas evenmin ten goede.

Verder legde u ook vage verklaringen af over de situatie van uw man na uw verdwijning. Uit uw relaas blijkt dat u na uw ontsnapping onmiddellijk uw zus J. contacteerde die u hielp met geld en dat u naar een andere regio vluchtte waar u nog een tijd verbleef voor u het land verliet (CGVS p. 13). Gevraagd wat uw man dan gedaan had toen u zo plots verdween geeft u aan het niet te weten, u voegde er nog aan toe te denken dat hij bezorgd was (CGVS p. 18). Gevraagd of u zich dan niet geïnformeerd hebt verklaarde u nog dat hij uw zussen had gebeld en dat hij gewoon dacht dat u verdwenen was, toch een opmerkelijk lakse reactie gezien jullie een gehuwd koppel zijn. Uw man is al op 13 juli 2018 aangekomen in België, ruim twee weken voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Er kan dan ook worden verwacht dat jullie over al deze zaken, die een grote impact hebben gehad op jullie leven, wel grondig zullen hebben gesproken, te meer u uw man niet meer had gezien voor u Colombia verliet. Uw man blijkt ook maar weinig pogingen te hebben ondernomen om u te zoeken, zo dacht hij dat u uw facebook geblokkeerd had

en deed hij geen verdere pogingen omdat hij vermoedde dat u een andere man had (CGVS W. p. 21). Ook al had hij die vermoedens, dan nog is het merkwaardig dat hij niet meer pogingen deed met u in contact te komen, al was het maar om duidelijkheid te hebben over jullie relatie. Uw zus verklaarde hieromtrent dat uw man hen wel belde en vroeg waar u was, maar dat ze zeiden het niet te weten. Ook stelde ze nog niet te weten wat hij allemaal ondernam om u te zoeken omdat ze niet heel close waren (CGVS J. p. 12). Het blijft echter merkwaardig dat uw man buiten dit alles zou gehouden zijn en er blijkt uit uw verklaringen en die van uw zus ook geen reden waarom. Het feit dat uw zus en man niet close waren kan maar moeilijk aanvaard worden als een geldige reden om dergelijke belangrijke zaken voor hem te verzwijgen. Ook dit zet de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas verder op de helling.

Daarnaast zijn uw verklaringen over het al dan niet klacht te hebben ingediend eveneens opmerkelijk te noemen. U stelt dat u in eerste instantie geen klacht ging indienen omdat u dacht dat de avances en bedreigingen van O. niet zo ernstig waren en het wel over zou gaan (CGVS p. 18). Ook uw zus was die mening toegedaan (CGVS J., p. 14). Pas in februari 2017, toen O. u weer begon lastig te vallen, zou u een poging hebben ondernomen klacht in te dienen. De politie zou u doorgestuurd hebben naar het parket. Omdat u hiervoor vroeg diende op te staan is het er niet meer van gekomen (CGVS, p. 16, 25). Dit is een merkwaardige en eerder lakse houding. U voegde eraan toe dat u steeds in de gaten werd gehouden en dat het dus moeilijk was om klacht in te dienen (CGVS, p. 18, 25), nochtans bent u er in februari 2017 dan wel in geslaagd naar het politiecommissariaat te gaan. Hierop verder doorgevraagd ontkende u ook dat hij u dag en nacht volgde, en gaf u enkel aan het gevoel te hebben dat O. alles wist wat u deed. Na de verkrachting in juli 2017 ging u evenmin klacht indienen, omdat het niet ging (CGVS, p. 19). Volgens uw moeder werd dit niet gedaan omdat klacht neerleggen in Colombia een lange procedureslag is (CGVS N., p. 6, 14), ze niet willen helpen en het het risico niet waard is om te nemen. Volgens uw schoonbroer G. ging u dan weer geen klacht indienen omdat het de situatie alleen maar zou verergeren (CGVS G., p. 9). Uw zus J. stelde op haar beurt dat O. u verteld had dat hij contacten had binnen de politie en dat u dus beter geen klacht ging indienen (CGVS J., p. 11). Dit zijn allemaal uiteenlopende redenen. Er dient bovendien te worden opgemerkt dat de politie van Bogota in 2016 een grootschalige actie had opgezet tegen de 'Sayayines Del Bronx', de bende waar O. zou toebehoren, dat ze dan niet zouden willen helpen, het tijdsverlies is (CGVS, p. 25) of dat het een maat voor niks is kan niet helemaal worden gevolgd.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw problemen kan er evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die hieruit zouden voortgevloeid zijn. Zo kan er ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die uw moeder, zussen en man hebben gekend in Colombia. Volgens uw verklaringen laten O. en zijn mannen uw familie bijna 6 maanden ongemoeid. Maar op het moment dat uw man Colombia wil verlaten duiken er nieuwe problemen op (CGVS, p. 14). Uw man verbleef kort voor zijn vertrek samen met zijn neef in een hotel, zo stelt u. Zijn neef verliet als eerste het hotel en uw man bleef er nog (CGVS, p. 14). Vervolgens hoorde uw man dat zijn neef was gedood met een messteek in het hart (CGVS, p. 28). U denkt dat dit gebeurde omdat hij mogelijk werd aangevallen door uw belagers en uw man zijn neef van het opvliegende type is (CGVS, p. 29). Uit de verklaringen van uw man blijkt dat zijn neef niet werd neergestoken maar neergeschoten met één kogel (CGVS W., p. 16). Zijn neef had het hotel verlaten in de kleren van uw man. Nadat zijn neef het hotel had verlaten verliet uw man het hotel en ging hij naar een ander hotel waar hij verbleef tot de dag van zijn vertrek (CGVS W., p. 14, 15). De mannen van O. dachten dat de neef uw man was en vermoedelijk hebben zij hem vermoord. Zijn lichaam was ergens teruggevonden. Deze tegenstellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van dit element van uw asielrelaas verder.

Bovendien is het niet aannemelijk dat mocht O. u daadwerkelijk willen vinden hij eerst nog 4 maanden wacht na uw vertrek alvorens enige echte actie te ondernemen tegen uw familie (CGVS, p. 27). Hoewel ze intussen tijd wel bleven vragen naar u hebben ze verder niks ondernomen. Daarnaast is het merkwaardig dat uw zus B. nog zolang in Bogota, Colombia is blijven wonen, daar ze volgens uw verklaringen nog steeds wordt gecontroleerd door de bende van O.. U en uw zus J. proberen dit te verklaren door te stellen dat uw zus B. de economische middelen niet heeft om tot België te komen (CGVS, p. 28; CGVS J., p. 20). Echter kan dit niet volledig overtuigen. Ze zou ook naar een andere Colombiaanse stad kunnen gaan om haar leven veilig te stellen. Zo had u bijvoorbeeld geen problemen toen u in 2016 verschillende maanden in Medellin verbleef, en ook voor uw vertrek had u geen problemen toen u in Villavincencio was. Het dient gezegd dat het niet aannemelijk is dat de bende van O., die verbonden zou zijn aan de 'Sayayines Del Bronx', geen actie onderneemt tegen uw familie maar hen wel meer dan een jaar lang blijft schaduwen. Indien u daadwerkelijk van dermate groot belang of risico voor hen bent zou men verwachten dat ze sneller, harder en concreter actie zouden ondernemen, ook tegen

uw familieleden. Dit kan voor een bende zoals die van O. geen probleem zijn. Dit alles ondermijnt de geloofwaardigheid van uw problemen met hen verder.

Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat u O. en zijn bende dient te vrezen bij een terugkeer naar Colombia. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw paspoort toont uw identiteit en nationaliteit aan en deze worden momenteel niet betwist door het CGVS. Uw vliegtuigticket toont aan dat u met het vliegtuig naar België bent gekomen. De foto's van uw verwondingen die uw moeder neerlegt om uw problemen aan te tonen kunnen evenmin bovenstaande conclusie ombuigen. Vooreerst is nergens te zien dat het foto's zijn van u aangezien u niet herkenbaar bent op de foto's. Daarenboven moet worden benadrukt dat aan privéfoto's weinig bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Voor zover aangenomen wordt dat u wel degelijk op de foto's staat, moet worden gesteld dat u deze verwondingen ook op een andere manier hebt kunnen oplopen. U legt ook geen medische of psychologische attesten neer die uw verklaringen omtrent de opgelopen verwondingen en mishandelingen kunnen ondersteunen.

Bovendien wordt de geloofwaardigheid en ernst van uw vrees voor vervolging danig ondermijnd door uw laattijdige verzoek om internationale bescherming. U kwam in België aan op 17 oktober 2016 en diende pas een verzoek om internationale bescherming in op 1 december 2017, meer dan één jaar later. U kan geen gegronde reden geven voor deze laattijdigheid. U stelt dat u aanvankelijk niet op de hoogte was van het feit dat u een verzoek om internationale bescherming kon indienen (CGVS, p. 16). U kan hierin echter niet gevolgd worden daar u naar België bent gekomen na gesprekken met een neef die hier al lange tijd woont, zoals uit uw verklaringen blijkt (CGVS, p. 11, 16). Er kan dan ook worden aangenomen dat jullie gesproken hebben over de mogelijkheden die u kan gebruiken om in België te kunnen verblijven. U stelt ook zelf, in de periode dat u besloot Colombia te verlaten, schrik te hebben gehad wegens de mannen die uw dochter stalkten en die u ook hadden lastig gevallen en bedreigd (CGVS p. 7, 11). U zei ook zelf toen het gevoel te hebben gehad dat u zover mogelijk wou zijn van al die problemen (CGVS p. 11). Aldus kan worden aangenomen dat u mogelijk anderen zal gecontacteerd hebben waarbij u deze angst voor verdere problemen met hen zal besproken hebben. U zou hier echter aan niemand hulp gevraagd hebben, wat eveneens merkwaardig is (CGVS, p. 16). Toen u rond midden 2017 foto's ontvangen heeft van D. die mishandeld was toonde u die aan een andere jongeman en die vertelde u dat u een verzoek om internationale bescherming kon indienen. Echter heeft u dan nog een 6-tal maanden gewacht alvorens een verzoek in te dienen (u ontving de foto's immers in juli 2017, zo verklaarde u) (CGVS, p. 5). U stelt dat u beschaamd was en dacht dat het niks voor u was om een verzoek om internationale bescherming in te dienen (CGVS, p. 16). Men kan echter aannemen dat, mocht u daadwerkelijk ook voor uw leven vrezen bij een terugkeer naar Colombia omwille van de problemen van uw dochter, u een verzoek om internationale bescherming indient van zodra dit mogelijk is en niet eerst meer dan een jaar wacht, en dan zeker niet nog zes maanden wacht nadat u van verdere zware problemen voor uw dochter op de hoogte raakte. Zeker gezien het feit dat bij uw aankomst in België uw dochter zich nog steeds in Colombia bevond en de problemen zich daar nog steeds voordeden. U haalde geen andere asielmotieven aan (CGVS p. 17).

Gezien voorgaande vaststellingen kan er aan uw asielrelaas geen geloof worden gehecht en komt u niet in aanmerking voor de Vluchtelingenstatus.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia werd het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015 in rekening genomen. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Colombiaan een

complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites beoordeeld dient te worden.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van het FARC, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord uitgebreid zijn.

Zowel uit voornoemde UNHCR Eligibility Guidelines, als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Zo speelt het gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's en de Colombiaanse autoriteiten zich hoofdzakelijk af op het platteland. In andere regio's en in de (groot)steden wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict. De moorden die in de steden worden gepleegd betreffen bovendien quasi uitsluitend burgers met een specifiek profiel, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Het geweld in de steden houdt bijgevolg eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie, doch heeft geen uitstaans met art. 48/4, § 2, c Vw. . Voor de toepassing van dit wetsartikel is immers vereist dat er sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard is.

Het CGVS ontkent, noch betwist aldus niet dat er nog gewapende confrontaties en veiligheidsincidenten plaatsvinden in Colombia. Echter, omwille van de hierboven beschreven regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Colombia, dient er niet alleen rekening gehouden te worden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Colombia, dient in casu de veiligheidssituatie in Bogota te worden beoordeeld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Colombia complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er burgers in Bogota actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Uw paspoort toont uw nationaliteit en identiteit aan die hier verder niet ter discussie staan. De vliegtuigtickets tonen aan dat u met het vliegtuig naar België bent gekomen en ook wanneer. De foto's die u neerlegt om de problemen van D. aan te tonen kunnen evenmin bovenstaande conclusie ombuigen. Vooreerst is nergens te zien dat het werkelijk uw dochter D. is die op de foto's staat. Daarnaast kan ze deze verwondingen om het even waar en op om het even welke manier hebben opgelopen. Daarenboven moet worden benadrukt dat aan privéfoto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van

locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Van deze verwondingen is ook geen medisch attest voorgelegd die jullie verklaringen over de manier waarop ze deze zou hebben opgelopen kan ondersteunen.

Tot slot dient te worden vermeld dat het CGVS eveneens is overgegaan tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van uw schoonzoon W. (OV n° 8.703.217), en uw dochter J. en haar man G. (OV n° 8.610.179) aangezien jullie zich op dezelfde asielmotieven baseerden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.4. De bestreden beslissing inzake derde verzoekster (J.) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, J., verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op 18 april 1987 in Bogota. U maakte uw middelbaar onderwijs af. Vervolgens ging u 7 semesters naar de universiteit waar u publiciteit studeerde. Daarna begon u te werken. Eerst werkte u in een call center en later werkte u bij een immobiliënmakelaar. Uw ouders zijn gescheiden. Uw moeder N. (OV n° 8.547.912) is hier in België sinds oktober 2016, uw vader is nog in Colombia. Uw zus B. woont nog in Bogota maar zou ook naar België komen. Uw halfzus D. (OV n° 8.547.941) is hier in België waar ze op 1 december 2017 een verzoek deed om internationale bescherming, samen met uw moeder. U bent op 20 april 2013 getrouwd met G. (OV n° 8.610.179) en heeft samen een dochter M.F., ze zijn samen bij u in België.

Uw halfzus D. kreeg problemen met een zekere O., bendeleider van de ‘Sayayines del Bronx’ in Bogota. Hij raakte door haar geobsedeerd. Uw problemen ontstonden na de ontsnapping van uw halfzus D. uit een huis waar ze opgesloten was door deze bende. Ze leerde hem kennen op haar werk in december 2015. Hij dwong haar om mee met hem te gaan dansen. Toen hij haar thuis ging afzetten begon hij haar te betasten. Uw moeder zag dit en kwam tussenbeide maar werd zelf door hem geslagen en bedreigd. Vervolgens (in 2016) ging D. studeren in Medellin waar ze geen problemen kende. Uw moeder verhuisde intussen naar Barranca. O. bleef echter uw moeder vragen waar D. was en ze verhuisde vervolgens weer naar Bogota en woonde dan een tijd bij uw of uw zus B.. D. leerde in Medellin haar man kennen en keerde na haar studies terug naar Bogota, waar ze ging samenwonen met haar man. Uw moeder verliet intussen Colombia en kwam naar België in oktober 2016. In december 2016 ging D. opnieuw werken in de kledingwinkel en kort erna kwam ze weer in het vizier van O.. Hij viel haar opnieuw lastig. Ze diende nu voor hem te werken in een prostitutiebar. Ze deed dit uit schrik en vertelde niks aan haar echtgenoot. Dit ging maandenlang door. In juli 2017 werd D. geslagen en verkracht door O.. Uw zus B. en D. brachten uw moeder hiervan op de hoogte en stuurden haar foto's van haar verwondingen door. In september 2017 ontvoerde O. D. omdat hij van haar af wou. Ze wist te veel van zijn criminele zaken en hij sloot haar op in een huis, ze werd verkracht door vier mannen. Vervolgens kon ze enkele dagen later ontsnappen. U heeft haar toen geholpen en geld gegeven om te vluchten. Twee dagen later werden u en uw man op straat aangesproken door twee mannen, ze vroegen naar D.. Jullie zeiden dat jullie het niet wisten. Jullie werden bedreigd, ze zeiden dat ze jullie in de gaten zouden houden. Van dan af aan werden jullie steeds gecontroleerd en gevolgd. Ook uw zus B. werd gevolgd. Toen jullie voor Nieuwjaar naar het landgoed van uw schoonfamilie gingen waren die mannen jullie gevolgd. Uw man en uw schoonbroer Andres, man van uw zus B., wilden op een moment gaan fietsen maar werden tegengehouden door twee mannen. Opnieuw werd er naar D. gevraagd. Ze zeiden dat D. te veel gevoelige informatie over hen had. Er werden ook enkele klappen uitgedeeld. Midden januari 2018, toen jullie terug in Bogota waren, werden u en uw man opnieuw aangesproken door mannen van die bende. Er werd mee gedreigd uw dochter te ontvoeren indien jullie niet zouden zeggen waar D. was. Jullie besloten daarop ook het land te verlaten. Op 19 februari 2018 namen jullie samen het vliegtuig en op 20 februari 2018 kwamen jullie aan in België. Op 23 maart 2018 heeft u samen met uw man hier een verzoek om internationale bescherming ingediend. D. is hier te weten gekomen dat ze zwanger is, wie de vader is is niet duidelijk. Ook haar echtgenoot, W., werd bedreigd en ze hebben zelfs zijn neef vermoord voor zijn vertrek.

Bij een terugkeer naar Colombia vreest u verdere problemen met de bende van O. dit omdat hij nog steeds op zoek is naar D.U vreest dat ze vooral uw dochter M.F. iets zullen aandoen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw Colombiaanse paspoort neer geldig tot 1 april 2023, het paspoort van uw man geldig tot 13 februari 2028, het paspoort van uw dochter geldig tot 15 februari 2028, een uittreksel van het bevolkingsregister, uw huwelijksakte, de geboorteakte van uw dochter en man, een bevestiging van het werk van uw man, een betalingsbewijs van vliegtuigtickets, en de boarding passes."

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2 a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet is omdat uit uw verklaringen blijkt dat de problemen waarop u zich beroept voortvloeien uit de problemen van uw halfzus D. (OV n° 8.547.941).

in hoofde van D. werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan haar asielmotieven. Derhalve kan u evenmin een van deze statussen worden toegekend. Immers kan er aan uw problemen geen geloof worden gehecht als er geen geloof kan worden gehecht aan het probleem dat er aan de basis van ligt. De beslissing van uw zus luidt als volgt:

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u vroeg om een vrouwelijke dossierbehandelaar en een vrouwelijke tolk. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd uw vraag ingewilligd.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van uw administratief dossier wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) echter geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Immers dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat u bij een eventuele terugkeer naar Colombia een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in art. 48/4 a en b van de Vreemdelingenwet dient te koesteren, dit omdat er ernstige twijfels zijn gerezen omtrent de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Zo kan er geen geloof gehecht worden aan uw problemen met O. en zijn bende. O. zou behoren tot de 'Sayayines Del Bronx', een criminele bende die in 2016 werd opgedoekt in de wijk Bronx in Bogota, en die naar wat u en uw familieleden verklaren verhuisd zou zijn naar andere delen van Bogota (CGVS, p. 13, 14). Zijn bende zou vertakkingen en connecties hebben over heel Colombia zo stelt u. Bij onderzoek naar deze bende werd er vastgesteld dat zij zich bezighielden met foltering en dergelijke meer (CGVS, p. 14, 15; zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Gezien de aard en reputatie van deze bende zijn uw verklaringen over uw problemen hiermee niet overtuigend.

U zou O. via een collega, Ja., leren kennen hebben. Jullie werkten in de maand december in een kledingwinkel in het centrum van Bogota, een kledingwinkel die u vreemd genoeg niet bij naam kan noemen (CGVS, p. 15). Tijdens jullie middagpauze gingen jullie samen eten en werd u voorgesteld door Ja. aan O. (CGVS, p. 11, 12). Zij zou u voor hem gewaarschuwd hebben en u ook verteld hebben dat hij een gevaarlijk persoon is (CGVS, p. 15). Desondanks bracht u sindsdien elke middag door met O.. Hij wou u versieren. Ja. liet u met hem alleen (CGVS, p. 12), wat op zich al merkwaardig is daar ze wist wat voor gevaarlijk persoon hij was. Op het einde van de maand wou O. met u uitgaan. U weigerde aanvankelijk maar hij dwong u mee te gaan naar een bar waar u heel de avond met een ongelukkig gezicht bleef zitten tot O. u naar huis bracht. Thuis aangekomen begon hij u te betasten en kwam uw moeder tussen. Hij sloeg uw moeder en uitte bedreigingen met zijn wapen (CGVS, p. 12). Na dit voorval verdween O. (CGVS, p. 17). U ging toen ook geen klacht neerleggen tegen hem (CGVS, p. 16). Vervolgens ging u enkele maanden studeren in de stad Medellin (CGVS, p. 12, 16). Hier kende u geen enkel probleem en kwam O. u er ook niet zoeken (CGVS, p. 17). Hij zou wel verschillende keren aan uw moeder hebben gevraagd waar u was, ook al was ze naar een andere woning verhuisd (CGVS, p. 12). Uw moeder zou uiteindelijk verhuisd zijn naar Barranca. In Barranca kende ze geen problemen maar op een dag zag ze er wel O. en zijn mannen (zonder dat ze haar iets deden), waarop ze schrik kreeg en terugkeerde naar Bogota (CGVS, p. 16, 17). In Bogota komen ze uw moeder ook niet meer opzoeken of lastig vallen, wat uitermate vreemd is gezien ze dit voordien wel herhaaldelijk deden, zelfs in die mate dat uw moeder tijdelijk elders haar toevlucht zocht (CGVS, p. 17; N., p. 11, 13). Uiteindelijk verliet uw moeder Colombia, op een moment dat de situatie zich gestabiliseerd leek te hebben.

Het is echter merkwaardig dat O., mocht hij u per se gezocht hebben, wel uw moeder weet te vinden in Barranca maar niet u in Medellin, terwijl u zegt dat deze criminele organisatie banden heeft in alle provincies van Colombia (CGVS, W., p. 22, G., p. 11). Het is eveneens merkwaardig dat O. u niet gaat zoeken bij uw halfzussen die ook in de stad wonen. Pas nadat u in september 2017 bent kunnen ontsnappen uit het huis waar u door hem was opgesloten gaat hij bij uw zussen naar u zoeken (CGVS J., p. 22, 23). Het is nog opmerkelijker dat u in de zomer van 2016, na 6 maanden verblijf in Medellin, terugkeert naar Bogota en helemaal niks verneemt van O.. U kan weer ongestoord in Bogota wonen en kan zelfs trouwen met W. in augustus 2016. In december 2016 gaat u zelfs terug werken in de winkel waar u eerder met Ja. werkte en waar O. met u afsprak, toch weet hij u dan ook niet te vinden. Pas in februari 2017 wordt u door een van zijn mannen op straat opgemerkt en komt u weer in het vizier van O. (CGVS, p. 12, 17). Dit is merkwaardig omdat u verklaart dat O. u heel de tijd was blijven zoeken, en dat u een obsessie voor hem was geworden (CGVS, p. 12, CGVS N., p. 12). Mocht O. inderdaad zo naar u op zoek zijn geweest en ook zo machtig zijn zoals u beweert kan het niet moeilijk geweest zijn om u te vinden, zeker niet wanneer u weer op dezelfde plaats gaat wonen en werken. Dit alles doet vermoeden dat u geen belangrijk target was voor deze O., voor zover aangenomen wordt dat u door hem en zijn bende gevisieerd werd. U kan ook niet zeggen of uw vriendin Ja. ooit problemen heeft gekend met O. (CGVS, p. 15). Men kan echter wel aannemen dat u hiernaar zou geïnformeerd hebben aangezien jullie collega's waren en zij u ook voor hem had gewaarschuwd. Bovenstaande vaststellingen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas.

Daarnaast is het merkwaardig dat O. en zijn bendeleden uw man, W., nooit hebben lastiggevalen toen u nog in Colombia was (CGVS, p. 26). Nochtans zijn jullie gehuwd in augustus 2016, woonden jullie nadien (en kort ervoor al) samen en verliet u Colombia pas in oktober 2017. Indien O. u als zijn vriendin wou bezitten of u in de prostitutie wou dwingen zoals later bleek zou het niet onlogisch zijn dat hij eerst komaf maakt met zijn grootste concurrent, met name uw echtgenoot. Gezien u verklaarde dat hij verbonden is aan een machtige bende in de stad kan het niet zo moeilijk zijn geweest uw man te viseren. Echter hebben O. en zijn mannen **nooit iets tegen uw man ondernomen tot kort voor hij zelf het land verliet**, zo verklaarde u (CGVS, p. 18, 27). U verwijst enkel vaagweg naar vragen die gesteld werden, ook bij zijn werk, en dat zijn neef werd vermoord, dit gebeurde echter na uw vertrek. Wanneer u gevraagd wordt naar de reden van uw man zijn vertrek uit Colombia haalt u bovendien slechts aan dat hij u miste en jullie kind wou zien, u maakt vreemd genoeg geen melding van zware problemen voor hem (CGVS p. 27). Het is dan ook zeer opvallend dat uw man tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS wel melding

maakt van **bedreigingen en aanvallen door de mannen van O. in de periode van uw vertrek tot aan zijn eigen vertrek**. Tijdens uw verdwijning zouden zogenaamde vrienden van u hem komen vragen zijn waar u was (CGVS W. p. 11). Hoewel ze zich in het begin vriendelijk gedroegen zouden ze steeds vijandiger geworden zijn, zo verklaarde uw man. Hij zou zelfs zijn werk verloren zijn en ondergedoken hebben moeten leven (CGVS W., p. 11-13). Dat u van dit alles niks heeft gezegd, hoewel u er uitdrukkelijk naar werd gevraagd, en hoewel uw man enkele weken voor uw gehoor op het CGVS ook in België was, is merkwaardig en komt de geloofwaardigheid van jullie problemen niet ten goede.

Uw man zou volgens uw verklaringen ook niet op de hoogte geweest zijn van uw problemen en het feit dat u maandenlang voor O. gedwongen diende te werken in een bar waar vrouwen werden geprostitueerd (CGVS, p. 18, 20, 25), een bar waarvan u overigens de naam niet kan zeggen (CGVS, p. 24). Hij dacht dat u in een callcenter werkte en onregelmatige uren had. U hield al die maanden de schijn op, **de zondag brachten jullie samen door** omdat jullie toen niet werkten (CGVS, p. 26). Het viel uw man ook niet op dat u vanaf april/mei dat jaar geen volwaardig loon meer kreeg en slechts af en toe geld overmaakte, zo verklaarde u (CGVS, p. 19). Dit is allemaal enigszins merkwaardig. Hij merkte ook niets van de verschillende verkrachtingen en mishandelingen die u in die verschillende maanden dat u in die bar werkte hebt ondergaan. Dit is op zijn minst merkwaardig te noemen. U zou hem na de eerste verkrachting, waarbij u ook geslagen werd, gezegd hebben dat u overvallen was (CGVS p. 18). Hoewel misschien kan aangenomen worden dat uw echtgenoot dit eenmalig zal geloofd hebben, rijzen er toch ernstige vragen bij de geloofwaardigheid van uw verklaring dat u nadien nog drie keer door O. werd verkracht zonder dat uw man dit blijkbaar had gemerkt (CGVS p. 20). U had overigens uw zussen wel ingelicht na die eerste verkrachting, maar ook zij zouden blijkbaar niks hebben meegedeeld aan uw man, wat eveneens opvallend is (CGVS p. 19). Indien u werkelijk gevisieerd werd door iemand die tot dergelijke bende behoort zou men toch verwachten dat alle onmiddellijke betrokkenen op de hoogte zouden worden gebracht van de problemen, in de eerste plaats uw man, al was het maar omdat hij ook risico liep vervolgd te worden door hen.

Uw man verklaarde dan weer dat u onregelmatige uren had maar dat jullie **op zaterdag** tijd hadden om tijd met elkaar door te brengen (CGVS W., p. 20), en niet de zondag. Hij voegde er ook aan toe dat jullie relatie erop achteruit ging en het niet meer goed zat (CGVS W., p. 10), iets waar u echter niks van verteld heeft. Het is dan ook merkwaardig dat u dit zelf niet vertelde aan het CGVS. Hoewel jullie slechte relatie en weinige contacten in die periode een invloed kunnen gehad hebben op wat uw man opmerkte, blijft het vreemd dat uw echtgenoot, met wie u samenwoonde, alleen zou gemerkt hebben dat jullie relatie slechter liep en dat hij van uw zware moeilijkheden en fysieke geweld dat u onderging toen amper iets zou gemerkt hebben (CGVS W.n p. 11-13). Het is bovendien frappant dat uw man nooit iets heeft gemerkt van al de problemen daar u verklaart dat u de hele tijd gevolgd en gecontroleerd werd door de mannen van O., die bovendien gewapend waren. Uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat u zowat continu in de gaten werd gehouden door mannen van die bende, zelfs in die mate dat u er niet meer in slaagde ongezien naar het parket te stappen om klacht in te kunnen indienen (CGVS p. 25). De vraag rijst eveneens waarom O. die vijf maanden dat u in zijn bar tewerkgesteld was het risico neemt u elke dag naar huis te laten gaan, naar uw echtgenoot en familie, terwijl u in die periode getuige zou zijn geweest van verschillende misdrijven waarbij hooggeplaatste of belangrijke personen, zelfs politici of militairen zouden betrokken zijn. Even goed had hij u op dat moment al kunnen vasthouden, dat dit niet gebeurde zet uw verklaringen hieromtrent verder op de helling.

Bovendien heeft u van de nochtans ernstige problemen in de periode februari 2017 tot uw vasthouding door hem in september 2017 met geen woord gerept bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U vermeldde er dat u O. had leren kennen in 2015 en hij u lastigviel en u vervolgens verhuisde naar Medellin. Na uw terugkomst uit Medellin in juni 2016 dacht u dat uw problemen voorbij waren. Vervolgens vatte u uw relaas weer aan in september 2017, maar **over de tussenperiode zei u niks** (zie verklaring DVZ, vraag 5). Ook uw familieleden maken op DVZ geen enkele melding van het feit dat u verschillende maanden gedwongen in een (prostitutie)bar diende te werken voor O. waar u blijkbaar getuige was van bepaalde onfrisse zaken (zie Verklaringen DVZ moeder punt 5, zus J. punt 5). Wanneer er u wordt gevraagd waarom u dit dan niet heeft verteld op DVZ zegt u dat u toen enkel de hoofdzaken moest weergeven (CGVS, p. 19). Deze verklaring kan niet worden gevolgd. Mocht u inderdaad maandenlang gedwongen tewerkgesteld zijn door O. in een dergelijke bar, met alle gevolgen van dien, kan verwacht worden dat u dit zal vermeld hebben, zeker aangezien deze feiten verder leidden tot uw opsluiting in het huis en het mogelijke plan u te verkopen aan een prostitutienetwerk. Het is immers tijdens uw tewerkstelling in die bar dat u bepaalde zaken en feiten te weten bent gekomen over O., zijn criminele daden en zijn connecties met vermoedelijk hoge figuren binnen de politiek en/of het leger, die u niet mag verder vertellen. U gaf dit ook op als reden voor het feit waarom u vreest dat O. u nooit met rust zou laten,

mocht u ooit willen terugkeren naar Colombia (CGVS p. 28). Ook uw echtgenoot verklaarde dat die bende banden zou hebben met bepaalde politici of militairen en dat u bepaalde zaken wist over hun activiteiten (zie CGVS W. p. 17-18), en uw zus beweerde dat u toen belangrijke personen zag en wie betrokken was bij zijn criminele activiteiten (CGVS J. p. 10; CGVS G. p. 12). Hierbij dient te worden vermeld dat u geen verdere details over de identiteit van die betrokken personen gaf (CGVS p. 28, 18). Ook uw zus verklaarde niet te weten om wie het ging (CGVS J. p. 10). Bovendien werd er u door DVZ duidelijk gevraagd om een overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot uw vertrek uit uw land van herkomst. Bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u bovendien dat u op DVZ de belangrijkste redenen voor uw vertrek uit Colombia kunnen vertellen had (CGVS, p. 3). Het lijkt er dan ook op dat u deze tewerkstelling in de bar hebt toegevoegd om uw asielrelaas te versterken, dit heeft dan ook een negatieve impact op de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarenboven kan u niet zeggen wanneer u juist ontvoerd en opgesloten werd. Het zou begin september 2017 zijn geweest, maar u kan dit niet concreter preciseren (CGVS, p. 19). U kan enkel zeggen dat u er 3 dagen heeft vastgezeten (CGVS, p. 21). Uw man kan het evenmin precies zeggen. Hij zegt trouwens afwisselend dat u bent verdwenen in augustus, september of oktober (CGVS W., p. 19, 20). Bovendien zegt uw man spontaan helemaal niks over het feit dat u ontvoerd werd door O. en door hem werd opgesloten en was kunnen ontsnappen. Nochtans verklaarde hij dat u hem alles had verteld eens hij hier was (CGVS W. p. 11, 15). Ondanks herhaalde vragen door het CGVS wat er u was overkomen vlak voor uw vertrek uit Colombia sprak uw echtgenoot niet onmiddellijk over de opsluiting uit dat huis en uw ontsnapping (CGVS W. p. 19). Pas nadat hem nadrukkelijk wordt gevraagd "werd uw vrouw ontvoerd" geeft hij een bevestigend antwoord (CGVS W., p. 19, 20). Men zou verwachten dat over dergelijke ingrijpende gebeurtenis als een opsluiting/verdwijning van enkele dagen coherente verklaringen worden afgelegd, gezien de impact van dergelijke gebeurtenis. Verder kan u ook niet zeggen waar u werd vastgehouden en van welke plaats u bent kunnen ontsnappen (CGVS, p. 20). U kon ontkomen aan uw ontvoerders doordat een van de vrouwen die net zoals u zat opgesloten een aanval kreeg. Hierdoor ontstond er chaos en kon u via de garage, waar de sleutels lagen, ontkomen (CGVS, p. 13, 21). Het is echter weinig aannemelijk dat een bende zoals de 'Sayayines Del Bronx' zo amateuristisch tewerk zou gaan. Volgens uw verklaringen werden jullie slechts bewaakt door 3 vrouwen, maar zaten jullie daar met 15 à 20 meisjes en vrouwen opgesloten (CGVS, p. 21, 22). Men zou verwachten dat er zwaardere veiligheidsmaatregelen genomen werden, zeker daar u er ook een doos met paspoorten zag staan en het blijkbaar de bedoeling was jullie te verkopen (CGVS, p. 13, 21). Er zal dus vermoedelijk met deze handel veel geld mee gemoeid zijn geweest. Het is niet aannemelijk dat een dergelijke bende zo roekeloos omspringt met hun materiaal en "kapitaal". Wat er ook van zij, vervolgens bent u gaan lopen maar u weet niet waar u was, u heeft aan niemand iets gevraagd. U ging rende een goeie 5 minuten hard door (CGVS, p. 22, 23) en kwam toen in een wijk die u kende, San Bernardino (CGVS, p. 22, 23). Dat u er dan geen enkel idee van heeft van waar u ontsnapt bent is opmerkelijk. U zou vervolgens naar uw zus gebeld hebben vanuit een telefooncabine. Wanneer er u wordt gevraagd hoe u kon bellen zonder te betalen in een telefooncabine stelt u dat het geen telefooncabine was maar een telefooncentrale (CGVS, p. 22, 23). U vroeg ook toen niet waar u eigenlijk was. Het is hierbij ook opmerkelijk dat O. en zijn mannen vervolgens nog twee dagen gewacht hebben alvorens bij uw zus langs te gaan en te vragen waar u was (CGVS G., p. 9, J., p. 9, 17). Indien u inderdaad zo belangrijk voor hen was zou het aannemelijker zijn dat ze onmiddellijk actie ondernemen. Bovendien is er in de maand dat u nadien ondergedoken leefde in Villavicencio niks meer voorgevallen, ondanks het feit dat u twee keer bent teruggekeerd naar Bogota om uw reis te regelen (CGVS, p. 26). Alleen mensen in uw familie zouden gevraagd hebben waar u was (CGVS p. 26). Deze vaststellingen komen de geloofwaardigheid van uw relaas evenmin ten goede.

Verder legde u ook vage verklaringen af over de situatie van uw man na uw verdwijning. Uit uw relaas blijkt dat u na uw ontsnapping onmiddellijk uw zus J. contacteerde die u hielp met geld en dat u naar een andere regio vluchtte waar u nog een tijd verbleef voor u het land verliet (CGVS p. 13). Gevraagd wat uw man dan gedaan had toen u zo plots verdween geeft u aan het niet te weten, u voegde er nog aan toe te denken dat hij bezorgd was (CGVS p. 18). Gevraagd of u zich dan niet geïnformeerd hebt verklaarde u nog dat hij uw zussen had gebeld en dat hij gewoon dacht dat u verdwenen was, toch een opmerkelijk lakse reactie gezien jullie een gehuwd koppel zijn. Uw man is al op 13 juli 2018 aangekomen in België, ruim twee weken voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Er kan dan ook worden verwacht dat jullie over al deze zaken, die een grote impact hebben gehad op jullie leven, wel grondig zullen hebben gesproken, te meer u uw man niet meer had gezien voor u Colombia verliet. Uw man blijkt ook maar weinig pogingen te hebben ondernomen om u te zoeken, zo dacht hij dat u uw facebook geblokkeerd had en deed hij geen verdere pogingen omdat hij vermoedde dat u een andere man had (CGVS W. p. 21). Ook al had hij die vermoedens, dan nog is het merkwaardig dat hij niet meer pogingen deed met u in contact te komen, al was het maar om duidelijkheid te hebben over jullie relatie. Uw zus verklaarde

hieromtrent dat uw man hen wel belde en vroeg waar u was, maar dat ze zeiden het niet te weten. Ook stelde ze nog niet te weten wat hij allemaal ondernam om u te zoeken omdat ze niet heel close waren (CGVS J. p. 12). Het blijft echter merkwaardig dat uw man buiten dit alles zou gehouden zijn en er blijkt uit uw verklaringen en die van uw zus ook geen reden waarom. Het feit dat uw zus en man niet close waren kan maar moeilijk aanvaard worden als een geldige reden om dergelijke belangrijke zaken voor hem te verzwijgen. Ook dit zet de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas verder op de helling.

Daarnaast zijn uw verklaringen over het al dan niet klacht te hebben ingediend eveneens opmerkelijk te noemen. U stelt dat u in eerste instantie geen klacht ging indienen omdat u dacht dat de avances en bedreigingen van O. niet zo ernstig waren en het wel over zou gaan (CGVS p. 18). Ook uw zus was die mening toegedaan (CGVS J., p. 14). Pas in februari 2017, toen O. u weer begon lastig te vallen, zou u een poging hebben ondernomen klacht in te dienen. De politie zou u doorgestuurd hebben naar het parket. Omdat u hiervoor vroeg diende op te staan is het er niet meer van gekomen (CGVS, p. 16, 25). Dit is een merkwaardige en eerder lakse houding. U voegde eraan toe dat u steeds in de gaten werd gehouden en dat het dus moeilijk was om klacht in te dienen (CGVS, p. 18, 25), nochtans bent u er in februari 2017 dan wel in geslaagd naar het politiecommissariaat te gaan. Hierop verder doorgevraagd ontkende u ook dat hij u dag en nacht volgde, en gaf u enkel aan het gevoel te hebben dat O. alles wist wat u deed. Na de verkrachting in juli 2017 ging u evenmin klacht indienen, omdat het niet ging (CGVS, p. 19). Volgens uw moeder werd dit niet gedaan omdat klacht neerleggen in Colombia een lange procedureslag is (CGVS N., p. 6, 14), ze niet willen helpen en het het risico niet waard is om te nemen. Volgens uw schoonbroer G. ging u dan weer geen klacht indienen omdat het de situatie alleen maar zou verergeren (CGVS G., p. 9). Uw zus J. stelde op haar beurt dat O. u verteld had dat hij contacten had binnen de politie en dat u dus beter geen klacht ging indienen (CGVS J., p. 11). Dit zijn allemaal uiteenlopende redenen. Er dient bovendien te worden opgemerkt dat de politie van Bogota in 2016 een grootschalige actie had opgezet tegen de 'Sayayines Del Bronx', de bende waar O. zou toebehoren, dat ze dan niet zouden willen helpen, het tijdsverlies is (CGVS, p. 25) of dat het een maat voor niks is kan niet helemaal worden gevolgd.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw problemen kan er evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die hieruit zouden voortgevloeid zijn. Zo kan er ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die uw moeder, zussen en man hebben gekend in Colombia. Volgens uw verklaringen laten O. en zijn mannen uw familie bijna 6 maanden ongemoeid. Maar op het moment dat uw man Colombia wil verlaten duiken er nieuwe problemen op (CGVS, p. 14). Uw man verbleef kort voor zijn vertrek samen met zijn neef in een hotel, zo stelt u. Zijn neef verliet als eerste het hotel en uw man bleef er nog (CGVS, p. 14). Vervolgens hoorde uw man dat zijn neef was gedood met een messteek in het hart (CGVS, p. 28). U denkt dat dit gebeurde omdat hij mogelijk werd aangevallen door uw belagers en uw man zijn neef van het opvliegende type is (CGVS, p. 29). Uit de verklaringen van uw man blijkt dat zijn neef niet werd neergestoken maar neergeschoten met één kogel (CGVS W., p. 16). Zijn neef had het hotel verlaten in de kleren van uw man. Nadat zijn neef het hotel had verlaten verliet uw man het hotel en ging hij naar een ander hotel waar hij verbleef tot de dag van zijn vertrek (CGVS W., p. 14, 15). De mannen van O. dachten dat de neef uw man was en vermoedelijk hebben zij hem vermoord. Zijn lichaam was ergens teruggevonden. Deze tegenstellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van dit element van uw asielrelaas verder.

Bovendien is het niet aannemelijk dat mocht O. u daadwerkelijk willen vinden hij eerst nog 4 maanden wacht na uw vertrek alvorens enige echte actie te ondernemen tegen uw familie (CGVS, p. 27). Hoewel ze intussen tijd wel bleven vragen naar u hebben ze verder niks ondernomen. Daarnaast is het merkwaardig dat uw zus B. nog zolang in Bogota, Colombia is blijven wonen, daar ze volgens uw verklaringen nog steeds wordt gecontroleerd door de bende van O.. U en uw zus J. proberen dit te verklaren door te stellen dat uw zus B. de economische middelen niet heeft om tot België te komen (CGVS, p. 28; CGVS J., p. 20). Echter kan dit niet volledig overtuigen. Ze zou ook naar een andere Colombiaanse stad kunnen gaan om haar leven veilig te stellen. Zo had u bijvoorbeeld geen problemen toen u in 2016 verschillende maanden in Medellin verbleef, en ook voor uw vertrek had u geen problemen toen u in Villavincencio was. Het dient gezegd dat het niet aannemelijk is dat de bende van O., die verbonden zou zijn aan de 'Sayayines Del Bronx', geen actie onderneemt tegen uw familie maar hen wel meer dan een jaar lang blijft schaduwen. Indien u daadwerkelijk van dermate groot belang of risico voor hen bent zou men verwachten dat ze sneller, harder en concreter actie zouden ondernemen, ook tegen uw familieleden. Dit kan voor een bende zoals die van O. geen probleem zijn. Dit alles ondermijnt de geloofwaardigheid van uw problemen met hen verder.

Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat u O. en zijn bende dient te vrezen bij een terugkeer naar Colombia. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw paspoort toont uw identiteit en nationaliteit aan en deze worden momenteel niet betwist door het CGVS. Uw vliegtuigticket toont aan dat u met het vliegtuig naar België bent gekomen. De foto's van uw verwondingen die uw moeder neerlegt om uw problemen aan te tonen kunnen evenmin bovenstaande conclusie ombuigen. Vooreerst is nergens te zien dat het foto's zijn van u aangezien u niet herkenbaar bent op de foto's. Daarenboven moet worden benadrukt dat aan privéfoto's weinig bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Voor zover aangenomen wordt dat u wel degelijk op de foto's staat, moet worden gesteld dat u deze verwondingen ook op een andere manier hebt kunnen oplopen. U legt ook geen medische of psychologische attesten neer die uw verklaringen omtrent de opgelopen verwondingen en mishandelingen kunnen ondersteunen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia werd het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015 in rekening genomen. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Colombiaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites beoordeeld dient te worden.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van het FARC, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord uitgebreid zijn.

Zowel uit voornoemde UNHCR Eligibility Guidelines, als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Zo speelt het gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's en de Colombiaanse autoriteiten zich hoofdzakelijk af op het platteland. In andere regio's en in de (groot)steden wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict. De moorden die in de steden worden gepleegd betreffen bovendien quasi uitsluitend burgers met een specifiek profiel, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Het geweld in de steden houdt bijgevolg eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie, doch heeft geen uitstaans met art. 48/4, § 2, c Vw. . Voor

de toepassing van dit wetsartikel is immers vereist dat er sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard is.

Het CGVS ontkent, noch betwist aldus niet dat er nog gewapende confrontaties en veiligheidsincidenten plaatsvinden in Colombia. Echter, omwille van de hierboven beschreven regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Colombia, dient er niet alleen rekening gehouden te worden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Colombia, dient in casu de veiligheidssituatie in Bogota te worden beoordeeld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Colombia complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er burgers in Bogota actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Uw paspoort, dat van uw echtgenoot en uw dochter en uw geboorteakte (uittreksel burgerlijke stand) zijn enkel een bewijs van nationaliteit en identiteit, die hier verder niet ter discussie staan. Uw huwelijksakte toont aan dat u getrouwd bent. Het vliegtuigticket en de boarding passes tonen slechts aan dat u met het vliegtuig naar België gekomen bent en wanneer. Het document van tewerkstelling van uw echtgenoot is louter een bewijs van zijn werkzaamheden in Colombia.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.5. De bestreden beslissing inzake tweede verzoeker (G.) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, G., verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd op 14 december 1986 geboren in Bogota. U maakt uw middelbare school af en ging 5 semesters bedrijfsbeheer studeren. Daarna begon u te werken en stopte u met studeren. In 2013 bent u getrouwd met J. (OV n° 8.610.179). Jullie hebben samen een dochter M.F.. Uw halfbroer H.G.V. woont in Argentinië. Uw schoonmoeder N. (OV n° 8.547.912) is eveneens in België sinds oktober 2016.

U kreeg problemen door uw schoonzus D. (OV n° 8.547.941), de halfzus van uw echtgenote. Zij had problemen met een zekere O., een bendeleider van de ‘Sayayines del Bronx’ uit Bogota, die geobsedeerd was door haar. In december 2015 dwong hij haar om mee met hem te gaan dansen. Toen hij haar thuis ging afzetten begon hij haar te betasten. Haar moeder zag dit en kwam tussen maar werd zelf door hem geslagen en bedreigd. Vervolgens ging uw schoonzus studeren in Medellin, waar ze geen problemen had. Uw schoonmoeder verhuisde tijdelijk naar Barranca en kwam vervolgens weer naar Bogota. D. leerde haar man kennen en keerde terug naar Bogota waar ze huwde. In december 2016 ging ze opnieuw werken in de kledingwinkel en kwam ze weer in het vizier van O.. Ze diende voor hem te werken in een bar, haar man was hiervan niet op de hoogte. In juli 2017 werd D. geslagen en verkracht door O.. Jullie waren geschrokken toen dit gebeurd was. U moest even uit de kamer gaan zodat D. apart met haar zussen kon praten. D. bleef nadien enkele dagen bij B.. Uw advies om naar de politie te stappen werd niet gevolgd, ze wilden de problemen niet erger maken. In september 2017 vertelde uw echtgenote dat D. hulp nodig had omdat ze ging vertrekken. Ze bleek ontvoerd te zijn geweest door O. en opgesloten. Hij wou van haar af omdat ze teveel wist van zijn criminele praktijken en wie daarbij betrokken was. Ze was tevens verkracht door verschillende mannen. Uw vrouw heeft haar toen geholpen en geld gegeven. Twee dagen later werden jullie op straat aangesproken door onbekende mannen, er werd gevraagd waar D.

was. Jullie zeiden dat jullie het niet wisten. Jullie werden ook bedreigd. Van dan af aan werden jullie steeds in de gaten gehouden, ook als u buitenkwam op uw werk kwamen mannen naar u toe om naar D. te vragen. Toen jullie voor Nieuwjaar naar het landgoed van uw familie gingen waren ze jullie zelfs gevolgd. U en uw schoonbroer Andres wilden gaan fietsen maar werden onderweg tegengehouden door twee mannen. Opnieuw werd er naar D. gevraagd en werden dreigementen geuit. Er werden enkele klappen uitgedeeld. Midden januari 2018, toen jullie terug in Bogota waren, werden u en uw vrouw opnieuw aangesproken door enkele mannen. Er werd gedreigd uw dochter te ontvoeren indien jullie niet zouden zeggen waar D. was. Ze lieten blijken alles te weten over uw dochter, waar ze naar school ging e.d.. Jullie besloten daarop het land te verlaten. Op 19 februari 2018 namen jullie het vliegtuig en op 20 februari 2018 kwamen jullie aan in België. Op 23 maart 2018 heeft u samen met uw echtgenote een verzoek om internationale bescherming ingediend.

Bij een terugkeer naar Colombia vreest u dat jullie vermoord zouden worden door de bende van O., dit omdat ze nog altijd op zoek zijn naar D. die bepaalde gevoelige informatie over hen heeft.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw Colombiaanse paspoort geldig tot 13 februari 2028, het paspoort van uw vrouw geldig tot 1 april 2013, het paspoort van uw dochter geldig tot 15 februari 2028, uw huwelijksakte, de geboorteaktes van uw vrouw en dochter, een document van uw werk, het betaalbewijs van de vliegtuigtickets en de boarding passes neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2 a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet is omdat uit uw verklaringen blijkt dat de problemen waarop u zich beroept voortvloeien uit de problemen van uw schoonzus D. (OV n° 8.547.941).

In hoofde van uw schoonzus werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat geen geloof kan worden gehecht aan de aangehaalde asielmotieven. Derhalve kan u evenmin een van deze statussen worden toegekend. Immers kan er aan uw problemen geen geloof worden gehecht als er geen geloof kan worden gehecht aan het probleem dat er aan de basis van ligt. De beslissing van uw schoonzus luidt als volgt:

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u vroeg om een vrouwelijke dossierbehandelaar en een vrouwelijke tolk. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd uw vraag ingewilligd.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van uw administratief dossier wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) echter geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Immers dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat u bij een eventuele terugkeer naar Colombia een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in art. 48/4 a en b van de Vreemdelingenwet dient te koesteren, dit omdat er ernstige twijfels zijn gerezen omtrent de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Zo kan er geen geloof gehecht worden aan uw problemen met O. en zijn bende. O. zou behoren tot de 'Sayayines Del Bronx', een criminele bende die in 2016 werd opgedoekt in de wijk Bronx in Bogota, en die naar wat u en uw familieleden verklaren verhuisd zou zijn naar andere delen van Bogota (CGVS, p. 13, 14). Zijn bende zou vertakkingen en connecties hebben over heel Colombia zo stelt u. Bij onderzoek naar deze bende werd er vastgesteld dat zij zich bezighielden met foltering en dergelijke meer (CGVS, p. 14, 15; zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Gezien de aard en reputatie van deze bende zijn uw verklaringen over uw problemen hiermee niet overtuigend.

U zou O. via een collega, Ja., leren kennen hebben. Jullie werkten in de maand december in een kledingwinkel in het centrum van Bogota, een kledingwinkel die u vreemd genoeg niet bij naam kan noemen (CGVS, p. 15). Tijdens jullie middagpauze gingen jullie samen eten en werd u voorgesteld door Ja. aan O. (CGVS, p. 11, 12). Zij zou u voor hem gewaarschuwd hebben en u ook verteld hebben dat hij een gevaarlijk persoon is (CGVS, p. 15). Desondanks bracht u sindsdien elke middag door met O.. Hij wou u versieren. Ja. liet u met hem alleen (CGVS, p. 12), wat op zich al merkwaardig is daar ze wist wat voor gevaarlijk persoon hij was. Op het einde van de maand wou O. met u uitgaan. U weigerde aanvankelijk maar hij dwong u mee te gaan naar een bar waar u heel de avond met een ongelukkig gezicht bleef zitten tot O. u naar huis bracht. Thuis aangekomen begon hij u te betasten en kwam uw moeder tussen. Hij sloeg uw moeder en uitte bedreigingen met zijn wapen (CGVS, p. 12). Na dit voorval verdween O. (CGVS, p. 17). U ging toen ook geen klacht neerleggen tegen hem (CGVS, p. 16). Vervolgens ging u enkele maanden studeren in de stad Medellin (CGVS, p. 12, 16). Hier kende u geen enkel probleem en kwam O. u er ook niet zoeken (CGVS, p. 17). Hij zou wel verschillende keren aan uw moeder hebben gevraagd waar u was, ook al was ze naar een andere woning verhuisd (CGVS, p. 12). Uw moeder zou uiteindelijk verhuisd zijn naar Barranca. In Barranca kende ze geen problemen maar op een dag zag ze er wel O. en zijn mannen (zonder dat ze haar iets deden), waarop ze schrik kreeg en terugkeerde naar Bogota (CGVS, p. 16, 17). In Bogota komen ze uw moeder ook niet meer opzoeken of lastig vallen, wat uitermate vreemd is gezien ze dit voordien wel herhaaldelijk deden, zelfs in die mate dat uw moeder tijdelijk elders haar toevlucht zocht (CGVS, p. 17; N., p. 11, 13). Uiteindelijk verliet uw moeder Colombia, op een moment dat de situatie zich gestabiliseerd leek te hebben.

Het is echter merkwaardig dat O., mocht hij u per se gezocht hebben, wel uw moeder weet te vinden in Barranca maar niet u in Medellin, terwijl u zegt dat deze criminele organisatie banden heeft in alle provincies van Colombia (CGVS, W., p. 22, G., p. 11). Het is eveneens merkwaardig dat O. u niet gaat zoeken bij uw halfzussen die ook in de stad wonen. Pas nadat u in september 2017 bent kunnen ontsnappen uit het huis waar u door hem was opgesloten gaat hij bij uw zussen naar u zoeken (CGVS J., p. 22, 23). Het is nog opmerkelijker dat u in de zomer van 2016, na 6 maanden verblijf in Medellin, terugkeert naar Bogota en helemaal niks verneemt van O.. U kan weer ongestoord in Bogota wonen en kan zelfs trouwen met W. in augustus 2016. In december 2016 gaat u zelfs terug werken in de winkel waar u eerder met J. werkte en waar O. met u afsprak, toch weet hij u dan ook niet te vinden. Pas in februari 2017 wordt u door een van zijn mannen op straat opgemerkt en komt u weer in het vizier van O. (CGVS, p. 12, 17). Dit is merkwaardig omdat u verklaart dat O. u heel de tijd was blijven zoeken, en dat u een obsessie voor hem was geworden (CGVS, p. 12, CGVS N., p. 12). Mocht O. inderdaad zo naar u op zoek zijn geweest en ook zo machtig zijn zoals u beweert kan het niet moeilijk geweest zijn om u te vinden, zeker niet wanneer u weer op dezelfde plaats gaat wonen en werken. Dit alles doet vermoeden dat u geen belangrijk target was voor deze O., voor zover aangenomen wordt dat u door hem en zijn bende gevisieerd werd. U kan ook niet zeggen of uw vriendin Ja. ooit problemen heeft gekend met O. (CGVS, p. 15). Men kan echter wel aannemen dat u hiernaar zou geïnformeerd hebben aangezien jullie collega's waren en zij u ook voor hem had gewaarschuwd. Bovenstaande vaststellingen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas.

Daarnaast is het merkwaardig dat O. en zijn bendeleden uw man, W., nooit hebben lastiggevalen toen u nog in Colombia was (CGVS, p. 26). Nochtans zijn jullie gehuwd in augustus 2016, woonden jullie nadien (en kort ervoor al) samen en verliet u Colombia pas in oktober 2017. Indien O. u als zijn vriendin wou bezitten of u in de prostitutie wou dwingen zoals later bleek zou het niet onlogisch zijn dat hij eerst komaf maakt met zijn grootste concurrent, met name uw echtgenoot. Gezien u verklaarde dat hij verbonden is aan een machtige bende in de stad kan het niet zo moeilijk zijn geweest uw man te viseren. Echter hebben O. en zijn mannen **nooit iets tegen uw man ondernomen tot kort voor hij zelf het land verliet**, zo verklaarde u (CGVS, p. 18, 27). U verwijst enkel vaagweg naar vragen die gesteld werden, ook bij zijn werk, en dat zijn neef werd vermoord, dit gebeurde echter na uw vertrek. Wanneer u gevraagd wordt naar de reden van uw man zijn vertrek uit Colombia haalt u bovendien slechts aan dat hij u miste en jullie kind wou zien, u maakt vreemd genoeg geen melding van zware problemen voor hem (CGVS p. 27). Het is dan ook zeer opvallend dat uw man tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS wel melding maakt van **bedreigingen en aanvallen door de mannen van O. in de periode van uw vertrek tot aan zijn eigen vertrek**. Tijdens uw verdwijning zouden zogenaamde vrienden van u hem komen vragen zijn waar u was (CGVS W. p. 11). Hoewel ze zich in het begin vriendelijk gedroegen zouden ze steeds vijandiger geworden zijn, zo verklaarde uw man. Hij zou zelfs zijn werk verloren zijn en ondergedoken hebben moeten leven (CGVS W., p. 11-13). Dat u van dit alles niks heeft gezegd, hoewel u er uitdrukkelijk naar werd gevraagd, en hoewel uw man enkele weken voor uw gehoor op het CGVS ook in België was, is merkwaardig en komt de geloofwaardigheid van jullie problemen niet ten goede.

Uw man zou volgens uw verklaringen ook niet op de hoogte geweest zijn van uw problemen en het feit dat u maandenlang voor O. gedwongen diende te werken in een bar waar vrouwen werden geprostitueerd (CGVS, p. 18, 20, 25), een bar waarvan u overigens de naam niet kan zeggen (CGVS, p. 24). Hij dacht dat u in een callcenter werkte en onregelmatige uren had. U hield al die maanden de schijn op, **de zondag brachten jullie samen door** omdat jullie toen niet werkten (CGVS, p. 26). Het viel uw man ook niet op dat u vanaf april/mei dat jaar geen volwaardig loon meer kreeg en slechts af en toe geld overmaakte, zo verklaarde u (CGVS, p. 19). Dit is allemaal enigszins merkwaardig. Hij merkte ook niets van de verschillende verkrachtingen en mishandelingen die u in die verschillende maanden dat u in die bar werkte hebt ondergaan. Dit is op zijn minst merkwaardig te noemen. U zou hem na de eerste verkrachting, waarbij u ook geslagen werd, gezegd hebben dat u overvallen was (CGVS p. 18). Hoewel misschien kan aangenomen worden dat uw echtgenoot dit eenmalig zal geloofd hebben, rijzen er toch ernstige vragen bij de geloofwaardigheid van uw verklaring dat u nadien nog drie keer door O. werd verkracht zonder dat uw man dit blijkaar had gemerkt (CGVS p. 20). U had overigens uw zussen wel ingelicht na die eerste verkrachting, maar ook zij zouden blijkaar niks hebben meegedeeld aan uw man, wat eveneens opvallend is (CGVS p. 19). Indien u werkelijk gevisieerd werd door iemand die tot dergelijke bende behoort zou men toch verwachten dat alle onmiddellijke betrokkenen op de hoogte zouden worden gebracht van de problemen, in de eerste plaats uw man, al was het maar omdat hij ook risico liep vervolgd te worden door hen.

Uw man verklaarde dan weer dat u onregelmatige uren had maar dat jullie **op zaterdag** tijd hadden om tijd met elkaar door te brengen (CGVS W., p. 20), en niet de zondag. Hij voegde er ook aan toe dat jullie relatie erop achteruit ging en het niet meer goed zat (CGVS W., p. 10), iets waar u echter niks van verteld heeft. Het is dan ook merkwaardig dat u dit zelf niet vertelde aan het CGVS. Hoewel jullie slechte relatie en weinige contacten in die periode een invloed kunnen gehad hebben op wat uw man opmerkte, blijft het vreemd dat uw echtgenoot, met wie u samenwoonde, alleen zou gemerkt hebben dat jullie relatie slechter liep en dat hij van uw zware moeilijkheden en fysieke geweld dat u onderging toen amper iets zou gemerkt hebben (CGVS W., p. 11-13). Het is bovendien frappant dat uw man nooit iets heeft gemerkt van al de problemen daar u verklaart dat u de hele tijd gevolgd en gecontroleerd werd door de mannen van O., die bovendien gewapend waren. Uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat u zowat continu in de gaten werd gehouden door mannen van die bende, zelfs in die mate dat u er niet meer in slaagde ongezien naar het parket te stappen om klacht in te kunnen indienen (CGVS p. 25). De vraag rijst eveneens waarom O. die vijf maanden dat u in zijn bar tewerkgesteld was het risico neemt u elke dag naar huis te laten gaan, naar uw echtgenoot en familie, terwijl u in die periode getuige zou zijn geweest van verschillende misdrijven waarbij hooggeplaatste of belangrijke personen, zelfs politici of militairen zouden betrokken zijn. Even goed had hij u op dat moment al kunnen vasthouden, dat dit niet gebeurde zet uw verklaringen hieromtrent verder op de helling.

Bovendien heeft u van de nochtans ernstige problemen in de periode februari 2017 tot uw vasthouding door hem in september 2017 met geen woord gerept bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U vermeldde er dat u O. had leren kennen in 2015 en hij u lastigviel en u vervolgens verhuisde naar Medellin. Na uw terugkomst uit Medellin in juni 2016 dacht u dat uw problemen voorbij waren. Vervolgens vatte u

uw relaas weer aan in september 2017, maar **over de tussenperiode zei u niks** (zie verklaring DVZ, vraag 5). Ook uw familieleden maken op DVZ geen enkele melding van het feit dat u verschillende maanden gedwongen in een (prostitutie)bar diende te werken voor O. waar u blijkbaar getuige was van bepaalde onfrisse zaken (zie Verklaringen DVZ moeder punt 5, zus J. punt 5). Wanneer er u wordt gevraagd waarom u dit dan niet heeft verteld op DVZ zegt u dat u toen enkel de hoofdzaken moest weergeven (CGVS, p. 19). Deze verklaring kan niet worden gevolgd. Mocht u inderdaad maandenlang gedwongen tewerkgesteld zijn door O. in een dergelijke bar, met alle gevolgen van dien, kan verwacht worden dat u dit zal vermeld hebben, zeker aangezien deze feiten verder leidden tot uw opsluiting in het huis en het mogelijke plan u te verkopen aan een prostitutienetwerk. Het is immers tijdens uw tewerkstelling in die bar dat u bepaalde zaken en feiten te weten bent gekomen over O., zijn criminele daden en zijn connecties met vermoedelijk hoge figuren binnen de politiek en/of het leger, die u niet mag verder vertellen. U gaf dit ook op als reden voor het feit waarom u vreest dat O. u nooit met rust zou laten, mocht u ooit willen terugkeren naar Colombia (CGVS p. 28). Ook uw echtgenoot verklaarde dat die bende banden zou hebben met bepaalde politici of militairen en dat u bepaalde zaken wist over hun activiteiten (zie CGVS W. p. 17-18), en uw zus beweerde dat u toen belangrijke personen zag en wie betrokken was bij zijn criminele activiteiten (CGVS J. p. 10; CGVS G. p. 12). Hierbij dient te worden vermeld dat u geen verdere details over de identiteit van die betrokken personen gaf (CGVS p. 28, 18). Ook uw zus verklaarde niet te weten om wie het ging (CGVS J. p. 10). Bovendien werd er u door DVZ duidelijk gevraagd om een overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot uw vertrek uit uw land van herkomst. Bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u bovendien dat u op DVZ de belangrijkste redenen voor uw vertrek uit Colombia kunnen vertellen had (CGVS, p. 3). Het lijkt er dan ook op dat u deze tewerkstelling in de bar hebt toegevoegd om uw asielrelaas te versterken, dit heeft dan ook een negatieve impact op de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarenboven kan u niet zeggen wanneer u juist ontvoerd en opgesloten werd. Het zou begin september 2017 zijn geweest, maar u kan dit niet concreter preciseren (CGVS, p. 19). U kan enkel zeggen dat u er 3 dagen heeft vastgezeten (CGVS, p. 21). Uw man kan het evenmin precies zeggen. Hij zegt trouwens afwisselend dat u bent verdwenen in augustus, september of oktober (CGVS W., p. 19, 20). Bovendien zegt uw man spontaan helemaal niks over het feit dat u ontvoerd werd door O. en door hem werd opgesloten en was kunnen ontsnappen. Nochtans verklaarde hij dat u hem alles had verteld eens hij hier was (CGVS W. p. 11, 15). Ondanks herhaalde vragen door het CGVS wat er u was overkomen vlak voor uw vertrek uit Colombia sprak uw echtgenoot niet onmiddellijk over de opsluiting uit dat huis en uw ontsnapping (CGVS W. p. 19). Pas nadat hem nadrukkelijk wordt gevraagd "werd uw vrouw ontvoerd" geeft hij een bevestigend antwoord (CGVS W., p. 19, 20). Men zou verwachten dat over dergelijke ingrijpende gebeurtenis als een opsluiting/verdwijning van enkele dagen coherente verklaringen worden afgelegd, gezien de impact van dergelijke gebeurtenis. Verder kan u ook niet zeggen waar u werd vastgehouden en van welke plaats u bent kunnen ontsnappen (CGVS, p. 20). U kon ontkomen aan uw ontvoerders doordat een van de vrouwen die net zoals u zat opgesloten een aanval kreeg. Hierdoor ontstond er chaos en kon u via de garage, waar de sleutels lagen, ontkomen (CGVS, p. 13, 21). Het is echter weinig aannemelijk dat een bende zoals de 'Sayayines Del Bronx' zo amateuristisch tewerk zou gaan. Volgens uw verklaringen werden jullie slechts bewaakt door 3 vrouwen, maar zaten jullie daar met 15 à 20 meisjes en vrouwen opgesloten (CGVS, p. 21, 22). Men zou verwachten dat er zwaardere veiligheidsmaatregelen genomen werden, zeker daar u er ook een doos met paspoorten zag staan en het blijkbaar de bedoeling was jullie te verkopen (CGVS, p. 13, 21). Er zal dus vermoedelijk met deze handel veel geld mee gemoeid zijn geweest. Het is niet aannemelijk dat een dergelijke bende zo roekeloos omspringt met hun materiaal en "kapitaal". Wat er ook van zij, vervolgens bent u gaan lopen maar u weet niet waar u was, u heeft aan niemand iets gevraagd. U ging rende een goeie 5 minuten hard door (CGVS, p. 22, 23) en kwam toen in een wijk die u kende, San Bernardino (CGVS, p. 22, 23). Dat u er dan geen enkel idee van heeft van waar u ontsnapt bent is opmerkelijk. U zou vervolgens naar uw zus gebeld hebben vanuit een telefooncabine. Wanneer er u wordt gevraagd hoe u kon bellen zonder te betalen in een telefooncabine stelt u dat het geen telefooncabine was maar een telefooncentrale (CGVS, p. 22, 23). U vroeg ook toen niet waar u eigenlijk was. Het is hierbij ook opmerkelijk dat O. en zijn mannen vervolgens nog twee dagen gewacht hebben alvorens bij uw zus langs te gaan en te vragen waar u was (CGVS G., p. 9, J., p. 9, 17). Indien u inderdaad zo belangrijk voor hen was zou het aannemelijker zijn dat ze onmiddellijk actie ondernemen. Bovendien is er in de maand dat u nadien ondergedoken leefde in Villavincencio niks meer voorgevallen, ondanks het feit dat u twee keer bent teruggekeerd naar Bogota om uw reis te regelen (CGVS, p. 26). Alleen mensen in uw familie zouden gevraagd hebben waar u was (CGVS p. 26). Deze vaststellingen komen de geloofwaardigheid van uw relaas evenmin ten goede.

Verder legde u ook vage verklaringen af over de situatie van uw man na uw verdwijning. Uit uw relaas blijkt dat u na uw ontsnapping onmiddellijk uw zus J. contacteerde die u hielp met geld en dat u naar een

andere regio vluchtte waar u nog een tijd verbleef voor u het land verliet (CGVS p. 13). Gevraagd wat uw man dan gedaan had toen u zo plots verdween geeft u aan het niet te weten, u voegde er nog aan toe te denken dat hij bezorgd was (CGVS p. 18). Gevraagd of u zich dan niet geïnformeerd hebt verklaarde u nog dat hij uw zussen had gebeld en dat hij gewoon dacht dat u verdwenen was, toch een opmerkelijk lakse reactie gezien jullie een gehuwd koppel zijn. Uw man is al op 13 juli 2018 aangekomen in België, ruim twee weken voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Er kan dan ook worden verwacht dat jullie over al deze zaken, die een grote impact hebben gehad op jullie leven, wel grondig zullen hebben gesproken, te meer u uw man niet meer had gezien voor u Colombia verliet. Uw man blijkt ook maar weinig pogingen te hebben ondernomen om u te zoeken, zo dacht hij dat u uw facebook geblokkeerd had en deed hij geen verdere pogingen omdat hij vermoedde dat u een andere man had (CGVS W. p. 21). Ook al had hij die vermoedens, dan nog is het merkwaardig dat hij niet meer pogingen deed met u in contact te komen, al was het maar om duidelijkheid te hebben over jullie relatie. Uw zus verklaarde hieromtrent dat uw man hen wel belde en vroeg waar u was, maar dat ze zeiden het niet te weten. Ook stelde ze nog niet te weten wat hij allemaal ondernam om u te zoeken omdat ze niet heel close waren (CGVS J. p. 12). Het blijft echter merkwaardig dat uw man buiten dit alles zou gehouden zijn en er blijkt uit uw verklaringen en die van uw zus ook geen reden waarom. Het feit dat uw zus en man niet close waren kan maar moeilijk aanvaard worden als een geldige reden om dergelijke belangrijke zaken voor hem te verzwijgen. Ook dit zet de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas verder op de helling.

Daarnaast zijn uw verklaringen over het al dan niet klacht te hebben ingediend eveneens opmerkelijk te noemen. U stelt dat u in eerste instantie geen klacht ging indienen omdat u dacht dat de avances en bedreigingen van O. niet zo ernstig waren en het wel over zou gaan (CGVS p. 18). Ook uw zus was die mening toegedaan (CGVS J., p. 14). Pas in februari 2017, toen O. u weer begon lastig te vallen, zou u een poging hebben ondernomen klacht in te dienen. De politie zou u doorgestuurd hebben naar het parket. Omdat u hiervoor vroeg diende op te staan is het er niet meer van gekomen (CGVS, p. 16, 25). Dit is een merkwaardige en eerder lakse houding. U voegde eraan toe dat u steeds in de gaten werd gehouden en dat het dus moeilijk was om klacht in te dienen (CGVS, p. 18, 25), nochtans bent u er in februari 2017 dan wel in geslaagd naar het politiecommissariaat te gaan. Hierop verder doorgevraagd ontkende u ook dat hij u dag en nacht volgde, en gaf u enkel aan het gevoel te hebben dat O. alles wist wat u deed. Na de verkrachting in juli 2017 ging u evenmin klacht indienen, omdat het niet ging (CGVS, p. 19). Volgens uw moeder werd dit niet gedaan omdat klacht neerleggen in Colombia een lange procedureslag is (CGVS N., p. 6, 14), ze niet willen helpen en het het risico niet waard is om te nemen. Volgens uw schoonbroer G. ging u dan weer geen klacht indienen omdat het de situatie alleen maar zou verergeren (CGVS G., p. 9). Uw zus J. stelde op haar beurt dat O. u verteld had dat hij contacten had binnen de politie en dat u dus beter geen klacht ging indienen (CGVS J., p. 11). Dit zijn allemaal uiteenlopende redenen. Er dient bovendien te worden opgemerkt dat de politie van Bogota in 2016 een grootschalige actie had opgezet tegen de 'Sayayines Del Bronx', de bende waar O. zou toebehoren, dat ze dan niet zouden willen helpen, het tijdsverlies is (CGVS, p. 25) of dat het een maat voor niks is kan niet helemaal worden gevolgd.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw problemen kan er evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die hieruit zouden voortgevloeid zijn. Zo kan er ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die uw moeder, zussen en man hebben gekend in Colombia. Volgens uw verklaringen laten O. en zijn mannen uw familie bijna 6 maanden ongemoeid. Maar op het moment dat uw man Colombia wil verlaten duiken er nieuwe problemen op (CGVS, p. 14). Uw man verbleef kort voor zijn vertrek samen met zijn neef in een hotel, zo stelt u. Zijn neef verliet als eerste het hotel en uw man bleef er nog (CGVS, p. 14). Vervolgens hoorde uw man dat zijn neef was gedood met een messteek in het hart (CGVS, p. 28). U denkt dat dit gebeurde omdat hij mogelijk werd aangevallen door uw belagers en uw man zijn neef van het opvliegende type is (CGVS, p. 29). Uit de verklaringen van uw man blijkt dat zijn neef niet werd neergestoken maar neergeschoten met één kogel (CGVS W., p. 16). Zijn neef had het hotel verlaten in de kleren van uw man. Nadat zijn neef het hotel had verlaten verliet uw man het hotel en ging hij naar een ander hotel waar hij verbleef tot de dag van zijn vertrek (CGVS W., p. 14, 15). De mannen van O. dachten dat de neef uw man was en vermoedelijk hebben zij hem vermoord. Zijn lichaam was ergens teruggevonden. Deze tegenstellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van dit element van uw asielrelaas verder.

Bovendien is het niet aannemelijk dat mocht O. u daadwerkelijk willen vinden hij eerst nog 4 maanden wacht na uw vertrek alvorens enige echte actie te ondernemen tegen uw familie (CGVS, p. 27). Hoewel ze intussen tijd wel bleven vragen naar u hebben ze verder niks ondernomen. Daarnaast is het merkwaardig dat uw zus B. nog zolang in Bogota, Colombia is blijven wonen, daar ze volgens uw verklaringen nog steeds wordt gecontroleerd door de bende van O.. U en uw zus J. proberen dit te

verklaren door te stellen dat uw zus B. de economische middelen niet heeft om tot België te komen (CGVS, p. 28; CGVS J., p. 20). Echter kan dit niet volledig overtuigen. Ze zou ook naar een andere Colombiaanse stad kunnen gaan om haar leven veilig te stellen. Zo had u bijvoorbeeld geen problemen toen u in 2016 verschillende maanden in Medellín verbleef, en ook voor uw vertrek had u geen problemen toen u in Villavincencio was. Het dient gezegd dat het niet aannemelijk is dat de bende van O., die verbonden zou zijn aan de 'Sayayines Del Bronx', geen actie onderneemt tegen uw familie maar hen wel meer dan een jaar lang blijft schaduwen. Indien u daadwerkelijk van dermate groot belang of risico voor hen bent zou men verwachten dat ze sneller, harder en concreter actie zouden ondernemen, ook tegen uw familieleden. Dit kan voor een bende zoals die van O. geen probleem zijn. Dit alles ondermijnt de geloofwaardigheid van uw problemen met hen verder.

Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat u O. en zijn bende dient te vrezen bij een terugkeer naar Colombia. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw paspoort toont uw identiteit en nationaliteit aan en deze worden momenteel niet betwist door het CGVS. Uw vliegtuigticket toont aan dat u met het vliegtuig naar België bent gekomen. De foto's van uw verwondingen die uw moeder neerlegt om uw problemen aan te tonen kunnen evenmin bovenstaande conclusie ombuigen. Vooreerst is nergens te zien dat het foto's zijn van u aangezien u niet herkenbaar bent op de foto's. Daarenboven moet worden benadrukt dat aan privéfoto's weinig bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Voor zover aangenomen wordt dat u wel degelijk op de foto's staat, moet worden gesteld dat u deze verwondingen ook op een andere manier hebt kunnen oplopen. U legt ook geen medische of psychologische attesten neer die uw verklaringen omtrent de opgelopen verwondingen en mishandelingen kunnen ondersteunen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia werd het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015 in rekening genomen. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Colombiaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites beoordeeld dient te worden.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van het FARC, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord uitgebreid zijn.

Zowel uit voornoemde UNHCR Eligibility Guidelines, als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Zo speelt het gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's en de Colombiaanse autoriteiten zich hoofdzakelijk af op het platteland. In andere regio's en in de (groot)steden wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict. De moorden die in de steden worden gepleegd betreffen bovendien quasi uitsluitend burgers met een specifiek profiel, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Het geweld in de steden houdt bijgevolg eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie, doch heeft geen uitstaans met art. 48/4, § 2, c Vw. . Voor de toepassing van dit wetsartikel is immers vereist dat er sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard is.

Het CGVS ontkent, noch betwist aldus niet dat er nog gewapende confrontaties en veiligheidsincidenten plaatsvinden in Colombia. Echter, omwille van de hierboven beschreven regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Colombia, dient er niet alleen rekening gehouden te worden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Colombia, dient in casu de veiligheidssituatie in Bogota te worden beoordeeld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Colombia complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er burgers in Bogota actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Uw paspoort is enkel een bewijs van uw nationaliteit en identiteit die hier verder niet ter discussie staan, hetzelfde geldt voor de paspoorte en de geboorteaktes van uw vrouw en dochter. Uw huwelijksakte toont enkel uw huwelijk aan. Het document van uw werk toont aan dat u werkzaam was in Colombia. Het betalingsbewijs en de vliegtuigtickets zelf tonen aan dat u naar België bent gekomen en wanneer. U hebt geen begin van bewijs van de aangehaalde problemen neergelegd.

In hoofde van de andere verbonden dossiers, zijnde dat van uw schoonmoeder N. (OV n° 8.547.912) en uw schoonbroer W. (OV n° 8.703.217) nam het CGVS eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

De vijf verzoekers voeren in hun gezamenlijk verzoekschrift van 18 april 2019 in een enig middel een schending aan van “artikels 48/3, 48/4 en 62, §2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen” .

Verzoekers menen dat “ze, omwille van de vervolgingen vanwege O. en de Sayayines del Bronx, als vluchteling erkend moeten worden”. Ze wijzen erop dat deze groep deels uit paramilitairen bestaat, een

misdaadimperium heeft uitgebouwd, en aldus een actor is van het Colombiaanse conflict. In lijn met de richtlijnen van het UNHCR over Colombia (*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia*, september 2015, <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html>) moet volgens verzoekers de vervolging door zulke actor tot de erkenning van het statuut leiden. De specifieke situatie van vrouwen wordt in die richtlijnen ook benadrukt (pp. 42-44), met een verwijzing naar seksueel geweld.

Het besluit van het Commissariaat generaal, namelijk dat verzoekers' verhaal ongeloofwaardig zou zijn en dat ze *in fine* niet gedwongen werden Colombia te verlaten, strookt volgens verzoekers absoluut niet met een aantal objectieve elementen van het dossier en in het bijzonder het feit dat derde verzoekster J. en tweede verzoeker G. in Colombia een materieel zeer comfortabel leven leidden, en aldus absoluut geen reden hadden om naar België te migreren, om alhier een, materieel gezien, veel moeilijker leven te leiden. Verzoekers wijzen erop dat de discrepantie tussen het besluit van het CGVS (geen nood aan bescherming) en die objectieve situatie de *protection officer* die hen ondervroeg ertoe bracht om een opmerking in die zin te maken op het einde van beide persoonlijke onderhouds (notities van het persoonlijk onderhoud G., p. 13; notities van het persoonlijk onderhoud J., p. 23). Verzoekers menen dat de *protection officer* ervan uitging dat *“verzoekers noodzakelijkerwijze niet de waarheid vertelden, wat tot onbegrip en uiteindelijk tot beslissingen van weigering van bescherming leidde”*.

Eerste verzoekster D. stelt dat ze hulp zal zoeken bij een psycholoog om haar trauma te overwinnen en vraagt aan de Raad *“haar voldoende tijd te geven om de opvolging door een psycholoog in gang te zetten en dit belangrijk bewijselement nadien te kunnen voorleggen”*. Verzoekers benadrukken verder Er dat de *“door [eerste verzoekster D.] neergelegde foto's niet met de nodige aandacht onderzocht werden”*. Waar de bestreden beslissing stelt dat ze op de foto's niet herkenbaar is, stellen verzoekers dat haar gezicht op verschillende van die foto's te zien is (met een zeer herkenbare moedervlek boven haar kin), en er een duidelijke band tussen de foto's te zien is (o.a. via de T-shirt). Verzoekers wijzen erop dat verzoekster D. veel blauwe plekken op haar lichaam heeft, meer specifiek op haar gezicht, op haar armen, haar dijen en haar billen, die zeker verenigbaar zijn met de feiten die ze beschreven heeft (verkrachting). Verzoekers wijzen erop dat de documenten ook op een Google drive van 2 juli 2017 staan, terwijl verzoekster D. haar verkrachting precies begin juli situeerde (stuk 7).

Wat betreft de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekster D. de naam van een kledingwinkel niet kent, leggen verzoekers uit dat de winkel een kleine informele winkel in het centrum van Bogota was en dat het feit dat een informele winkel geen naam draagt niet hoeft te verbazen. Ter staving leggen verzoekers een uittreksel van een artikel over informele handel in Colombia neer (stuk 8).

Waar in de bestreden beslissing wordt aangehaald dat niet kan worden ingezien dat Ja. verzoekster alleen liet met O., wijst verzoekster D. op haar verklaring tijdens het persoonlijk onderhoud (*“Waarom liet ze u alleen met Oscar? Ik denk dat ze misschien daar niet mee betrokken wou geraken, dat ze me al gezegd had dat ik met hem moest oppassen, dat ze zo iets had daar ga ik me niet mee bemoeien”*, notities van het persoonlijk onderhoud D., p. 15).

Waar in de bestreden beslissing wordt aangehaald dat verzoekster D. geen klacht indiende, wijzen verzoekers erop dat het gegeven dat verzoekster D. niet te veel op een bescherming door de Colombiaanse overheid moest rekenen blijkt uit het feit dat O. ondanks zijn zeer zware curriculum door het Colombiaans gerecht op vrije voeten gesteld werd. Zij wijzen erop dat de politie vaak zelfs niet tegen de sayayines durfde op te treden. Zij wijzen op het artikel *“Bronx, el centro del horror desarticulado a 800 metros de la casa de gobierno de Colombia”*, in het administratief dossier, waarin een inwoner van de wijk het bestaan van “casas de pique” bevestigt, of plaatsen waar de bendeleden de informanten van de politie of de geïnfiltreerde politieagenten vermoordden en in stukken hakten (p. 5/16 van het artikel).

Voorts stellen verzoekers vast dat het volgens het CGVS onmogelijk is dat het gedrag van O. geen ijzeren logica vertoont en dat hij niet onmiddellijk en systematisch verzoekster D. en haar familie is beginnen achtervolgen. Ze betogen dat het een op zijn minst gedurfde stelling is *“te schrijven dat het gedrag van een persoon met zulke psychopathische trekken (zie het lot van de infiltranten, de prostitutie, inclusief van minderjarigen, en de moorden. Sommige slachtoffers van de bende werden levend aan een krokodil gevoerd - <https://www.youtube.com/watch?v=ZfnGiJzgmZY> – Verslag van Caracol TV: Pepe, el cocodrilo del Bronx al que llevaban los condenados de los sayayines - Los Informantes)* voorspelbaar zou zijn”. Zelfs indien dit gedrag voorspelbaar zou zijn, kan die pauze in zijn obsessie voor verzoekster D. volgens verzoekers ook verklaard worden *“door het feit dat hij met andere problemen geconfronteerd was, zoals bijvoorbeeld problemen met het gerecht of de reorganisatie van zijn kartel”*. Verzoekers menen dat het

CGVS ook lijkt te stellen dat verzoekster D. in een ander deel van Colombia bescherming zou kunnen vinden. Verzoekers wijzen op het artikel uit El Espectador (stuk 6) dat banden met paramilitaire groepen meldt zoals de Rastrojos, evenals van een criminele imperium dat tot Ecuador, de Verenigde Staten, Panamá, Peru en Costa Rica zou reiken. Verzoekers menen dat de (impliciete) redenering van tegenpartij aldus gebaseerd is op een gebrekkige kennis van de macht van de belager van verzoekers. Ze betogen dat de kennis over Colombia in het algemeen te kort schiet, wat ook blijkt uit het feit dat *“de stad Barrancabermeja nergens, noch in de bestreden beslissingen, noch in de nota’s van de onderhouden, op een juiste manier vermeldt wordt. De naam wordt bij voorbeeld als “Barranca ber mecha” geschreven in de notities van het onderhoud van [verzoekster D.] (p. 10/32). Het wordt als “Barranca” geschreven in de bestreden beslissing. Dit terwijl de stad de hoofdstad is van het departement Santander en 200.000 inwoners telt (stuk 9)”*.

Verzoekers benadrukken dat er *in casu* volgens de richtlijnen van het UNHCR geen binnenlands hervestigingsalternatief bestaat (UNHCR, *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia*, september 2015, p. 53 - <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html>).

Waar verweerder het merkwaardig vindt dat deze persoon verzoekster D. niet is gaan zoeken bij haar halfzussen, betekent dit volgens verzoekers niet dat *“de feiten onwaar zouden zijn, maar enkel dat ... ze voor tegenpartij merkwaardig zijn”*. Verzoekster D. benadrukt dat uit haar verklaringen blijkt dat ze hoopte dat haar problemen met O. definitief tot het verleden behoorden en dat haar leven opnieuw op een normale manier kon doorgaan.

Verder stellen verzoekers dat het gegeven dat verzoekster D. bij haar terugkeer op het werk niet zulke vragen begon te stellen aan Ja. is ook te wijten aan het feit dat ze dacht dat haar problemen voorbij waren en zijn geen oude demonen wilde ontwaken.

Waar het CGVS het merkwaardig vindt dat O. en zijn bende verzoeker W. nooit hebben lastiggevallen toen verzoekster D. nog in Colombia was, achten verzoekers het op zijn minst gedurfd dat het CGVS meent te kunnen zeggen wat een logisch gedrag van O. had moeten zijn. Verzoekers wijzen erop dat verzoekster D. verklaarde te denken dat O. wel andere vrouwen had die hij zoals verzoeker behandelde en dat op zijn minst twijfelachtig is dat zo iemand verzoeker W. als grootste concurrent zou beschouwen. Wat betreft de verklaringen van verzoeker W. en verzoekster D. aangaande de bedreigingen en aanvallen ten aanzien van verzoeker W., stellen verzoekers dat er geen enkele tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoekster D. en verzoeker W. bestaan, doch dat het enige verschil is dat die laatste veel uitgebreider zijn. Ze stellen dat verzoekster D. plots, na uren onderhoud, moest uitleggen welke problemen haar familie na haar vertrek (maar dus eigenlijk ook na haar ontsnapping uit de plaats waar ze ontvoerd werd) gekend had (notities D., p. 27). De enige vragen die volgden betroffen de moord op de neef van verzoeker W., en werden door verzoekster D. beantwoord (notities D., p. 28). Verzoekers menen dat het is alsof tegenpartij aan verzoekers zou verwijten dat verzoekster D., aan het einde van haar zeer lang onderhoud niet het initiatief nam om nog meer details over de problemen van haar echtgenoot te vertellen, dit tussen het verhaal van haar verkrachtingen, van de moord op de neef, van haar echtgenoot, van de bedreigingen ten aanzien van haar nichtje.

Verzoekers verwijzen naar de verklaringen van verzoeker W., die uitlegde waarom hij de uitleg van zijn echtgenote geloofde, of ten minste geen vragen stelde (notities W., p. 17, p. 19). Daarnaast wijzen ze erop dat verzoekster D. geld bleef ontvangen, zodat verzoeker W. haar problemen niet kon opmerken (notities D., p. 19).

Uit de verklaringen van verzoeker W. en verzoekster D. blijkt dat ze hun relatie toen verwaarloosden, daar hun “werk” echt veel plaats innam en dat ze weinig tijd samen doorbrachten. Ze wijzen erop dat ze gelijklopende antwoorden gaven op de vraag wat ze dan samen deden (notities D., p. 26; notities W., p. 20).

Waar de bestreden beslissing aanhaalt dat verzoeker W. vertelde over problemen in hun relatie en verzoekster D. niet, stelt verzoekster D. dat ze enkel de verklaringen van haar echtgenoot kan bevestigen en dat ze dit ook uitdrukkelijk had gedaan indien de vraag haar tijdens haar onderhoud gesteld was geweest. Verzoekers wijzen erop dat de “intieme” vragen, wat haar betreft, enkel focusten op de verkrachtingen (notities D., p. 19), terwijl ze voor haar echtgenoot betrekking hadden op hun relatie. Hun verklaringen zijn volgens verzoekers op al die punten perfect complementair.

Verzoekster D. benadrukt te hebben verklaard *“hoe ze tijdens die periode van haar leven haar contacten met haar echtgenoot tot het minimum beperkte en probeerde te vermijden met hem naar buiten te gaan om elk incident te vermijden”*. Verzoekster D. wijst er verder op te hebben verklaard hoe O. haar nog tijdens die periode dat ze in de bar werkte wilde versieren en stelt dat hij haar in zijn eigen wereld bracht en liet zien wat voor een machtig iemand hij was. Ze geeft aan dat toen bleek dat hij daarmee zijn doel toch niet kon bereiken, hij wraak heeft willen nemen op verzoekster D., en nadien op haar familie.

Wat betreft verzoekster D.'s gedwongen tewerkstelling in een bar, betogen verzoekers dat het CGVS, in plaats van zich af te vagen *waarom* verzoekster D. tijdens haar onderhoud bij de Dienst vreemdelingenzaken niet over haar gedwongen tewerkstelling in een bar durfde te spreken of zich niet in staat achtte daarover te spreken, haar vrees of haar ongemak tegen haar gebruikt. In het licht van de objectieve elementen van het dossier, en in het bijzonder de onrustwekkende foto's van 2 juli 2017, hetzij de periode tijdens dewelke ze in die bar moest werken, had het CGVS volgens verzoekers dit element niet tegen verzoekers moeten weerhouden maar eerder een begripvolle aanpak van die discrepantie moeten hanteren.

Wat betreft de ontvoering, is het voor verzoekers onduidelijk waarom *“begin september”* voor tegenpartij niet accuraat genoeg zou zijn. Ze wijzen erop dat verzoeker W. ook uitlegde waarom hij niet zeer accuraat over de verdwijning kon zijn, namelijk door het feit dat die tijdens een periode plaatsvond, waar hij zijn vrouw bijna niet meer zag (notities W., p. 19). Verzoekers wijzen erop dat verzoeker W. ook moest uitleggen hoe hij de dupe geweest was, hoe zijn vrouw verkracht werd, hoe zijn kind misschien ook niet zijn biologisch kind is. Dat hij de dingen niet in de volgorde vertelde die het CGVS verwachtte, bewijst volgens verzoekers enkel dat zijn perceptie over al die feiten anders is dan de perceptie van de *protection officer* die hem ondervroeg, maar niet dat de feiten onwaar zouden zijn.

Waar in de bestreden beslissing wordt aangehaald dat verzoekster D. niet wist waar ze was opgesloten, wijzen verzoekers erop dat verzoekster D. uitlegde *“in welke laan ze aankwam toen ze al lopend wegluchtte van die plaats (p. 20/32). Ze heeft ook een tekening gemaakt van de plaats waar ze opgesloten werd (p. 23/32).”*.

Wat betreft haar telefoontje stellen verzoekers dat verzoekster D. zelf, zonder zich tegen te spreken, rechtstreeks gezegd heeft dat ze niet heeft moeten betalen om te kunnen bellen.

Aangaande haar ontsnapping gaat het volgens verzoekers in de bestreden beslissing om een nieuwe redenering, gebaseerd op pure speculatie, over hoe de Sayayines hadden moeten reageren. Verzoekers stellen dat misschien niet onmiddellijk aan O. werd verteld dat verzoekster D. had kunnen ontsnappen, dat de bende misschien ook bezig was met een andere operatie, zoals bijvoorbeeld het sturen van hun *“vloot”* zoals ze de groep vrouwen noemde die ze wilden prostitueren.

Verzoekers hernemen dat de relatie tussen verzoeker W. en verzoekster D. aan een zijden draadje hing, dat verzoeker W. dacht dat zijn echtgenote hem verlaten had, terwijl verzoekster D. zoveel mogelijk probeerde te verzwijgen voor hem, en net aan een reeks uiterst traumatiserende en zware gebeurtenissen probeerde te ontsnappen. Verzoekers stellen dat verzoekster D. de vlucht vooruit koos voor zichzelf en pas nadien haar echtgenoot heeft gecontacteerd en dat verzoeker W. zelf zei in zijn verklaringen over zijn schoonzussen dat hij het *a posteriori* veiliger vond na die gebeurtenissen zo weinig mogelijk contacten te hebben (notities W., p. 20).

Verzoekers halen aan dat het geheel van de motieven uitlegt waarom er uiteindelijk geen klacht ingediend werd. Ze stellen: *“Het CGVS onderstreept dat een grootschalige operatie in 2016 tegen de Sayayines plaatsvond, maar het blijkt niet uit de bestreden beslissing, en nog minder uit de CEDOCA documenten, indien het CGVS op de hoogte is dat O., ondanks zijn verleden (en onder andere het feit dat hij, net zoals Pablo Escobar een prijs zette op het hoofd van elke politieagent die door zijn bende neergeschoten zou worden) toch door het Colombiaanse gerecht vrijgelaten werd”*. Verzoekers wijzen op de verklaringen van verzoeker W. dat justitie niet betrouwbaar is (notities W., p. 20).

Verzoekers stellen vast dat het CGVS niet betwist dat de persoon die vermoord werd de neef van de verzoeker W. was, noch dat hij vermoord werd. De overlijdensakte luidt trouwens *“Waarschijnlijke doodsoorzaak: geweld”*. Verzoekers stellen dat ze tot de dag van vandaag echter nog niet weten of hij door een messteek of door een kogel de dood vond. In plaats van een motief te zijn die de weigering van de aanvragen rechtvaardigt, zou die moord op de neef van verzoeker W., en de gedetailleerde uitleg die hij daarover gaf (notities W., p. 12-13), volgens verzoekers net een element moeten zijn dat voor een toekenning van de bescherming pleit. Verzoekers betogen dat dit element ook niet los kan gelezen worden

van al de bedreigingen die ook ten aanzien van verzoekster J. en verzoeker G. uitgedrukt werden, en hen dwongen hun comfortabel materieel leven in Colombia te verlaten.

De actie die O. ondernam was volgens verzoekers uiteindelijk niets minder dan een moord op, dacht hij, verzoeker W.. Verzoekers betogen dat het aan B. zal zijn om uit te leggen waarom ze nog zolang in Colombia heeft kunnen verblijven.

In hoofdorde wordt gevraagd verzoekers als vluchteling te erkennen;
In subsidiaire orde, hen de subsidiaire bescherming te geven;
In meer subsidiaire orde, de bestreden beslissingen te vernietigen.

2.2. Stukken

Bij hun verzoekschrift voegen verzoekers volgende stukken:

- “6. *El Espectador*, 22.5.2016, « *Alias 'Mosco': asesino sí, pero no le probaron que fuera jefe del Bronx* »
7. Foto's van Mevrouw Suarez Gonzalez;
8. Lopez Camargo, E., « *El comercio informal en Colombia: causas y consecuencias* », gepubliceerd op <http://revistas.ustatunja.edu.co/index.php/ivestigium/article/viewFile/609/700>
9. Wikipedia, Barrancabermeja.”

Bij aanvullende nota van 2 juli 2019 leggen verzoekers volgende stukken neer:

- “A. Attest van psychologe Cihan Gunes
- B. *El Espectador*, 11.6.2019, “Indagan si “Los Sayayines” serían responsables de recientes casos de desmembramiento””.

Op 18 december 2019 legt verwerende partij een aanvullende nota neer met daarbij de hyperlinks naar de COI Focus “*République de Colombia: Situation sécuritaire*” van 7 juni 2018 en de COI Focus “*Colombia: Veiligheidssituatie*” van 13 november 2019, alsook de “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Colombia*” van september 2015.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §1 van de richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.4.1. Verzoekers verklaren niet te kunnen terugkeren naar Colombia omwille van de problemen van eerste verzoekster D. met O. en zijn bende ‘Sayayines Del Bronx’. In hun verzoekschrift betogen verzoekers dat “ze, omwille van de vervolgingen vanwege O. en de Sayayines del Bronx, als vluchteling erkend moeten worden”. Ze wijzen erop dat deze groep deels uit paramilitairen bestaat, een

misdaadimperium heeft uitgebouwd, en aldus een actor is van het Colombiaanse conflict. In lijn met de richtlijnen van het UNHCR over Colombia (*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia*, september 2015, <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html>) moet volgens verzoekers de vervolging door zulke actor tot de erkenning van het statuut leiden. De specifieke situatie van vrouwen wordt in die richtlijnen ook benadrukt (pp. 42-44), met een verwijzing naar seksueel geweld. Ten gevolge van de problemen van eerste verzoekster D. zouden ook eerste verzoeker W., tweede verzoekster N., derde verzoekster J. en tweede verzoeker G. geïmagineerd worden door O. en deze bende.

De commissaris-generaal hecht geen geloof aan de problemen van verzoekster D. met O.

2.4.2. De Raad wijst erop dat het louter verwijzen naar een risicoprofiel in algemene informatie, *in casu* richtlijnen van UNHCR, niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Elke aanvraag dient individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn). Verzoekers dienen aldus aan te tonen dat hun verzoek om internationale bescherming waarachtig is en deze een verband houdt met een van de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Bij het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming wordt rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde stukken (waaronder de UNHCR richtlijnen of COI) en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoekers.

2.4.3. Het gehele verzoekschrift gaat uit van de veronderstelling dat D. vervolgd wordt door de Sayayines, zonder hiervoor objectieve aanwijzingen aan te brengen. Zij wijzen in hun verzoekschrift op het artikel uit *El Espectador* dat banden met paramilitaire groepen meldt zoals de Rastrojos, evenals van een criminele imperium dat tot Ecuador, de Verenigde Staten, Panamá, Peru en Costa Rica zou reiken.

2.4.4. De Raad trekt niet in twijfel dat de 'Sayayines Del Bronx' een gevaarlijke criminele bende is in Colombia. Deze 'Sayayines Del Bronx' is van publieke bekendheid en werd in mei 2016 opgedoekt in de wijk Bronx in Bogota. Het actieterrein van de 'Sayayines Del Bronx' is de drughandel en wat daarmee verbonden is met name foltering, moorden en dergelijke meer (krantenartikelen toegevoegd aan het administratief dossier). De aan het administratief dossier en bij het verzoekschrift landeninformatie ligt in dezelfde lijn zodat dit geen punt van discussie is.

Zoals blijkt uit wat volgt kunnen verzoekers niet aannemelijk maken dat verzoekster D., en bij uitbreiding alle verzoekers, vervolgd werden door leden van de Sayayines, noch dat ze in geval van terugkeer naar Colombia dergelijke problemen zouden kennen.

2.4.5. Verzoekers voegen bij het verzoekschrift een artikel bij waarbij gesteld werd dat hun hoofd van de Sayayines *"Oscar Alcántara Gonzalez ondanks zijn zeer zware curriculum door het Colombiaans gerecht op vrije voeten gesteld werd. Anderzijds durfde de politie vaak zelfs niet tegen de sayayines op te treden. In het artikel "Bronx, el centro del horror desarticulado a 800 metros de la casa de gobierno de Colombia", in het administratief dossier, bevestigt een inwoner van de wijk het bestaan van "casas de pique", of plaatsen waar de bendeleden de informanten van de politie of de geïnfiltreerde politieagenten vermoordden en in stukken hakten (p. 5/16 van het artikel)."*

Er ligt echter geen enkele objectieve indicatie voor waaruit kan blijken dat O. inderdaad Oscar Alcántara Gonzalez zou zijn, het hoofd van de bende "Los Sayayines del Bronx". Ook kan dit niet blijken uit verzoekers hun verklaringen. Nochtans aangezien de Sayayines werden opgerold en Oscar Alcántara Gonzalez dus volop met foto in de pers en op de televisie kwam (zie informatie bij verzoekschrift), zou zowel de naam als het gezicht van Oscar Alcántara Gonzalez bekend moeten zijn bij de verzoekers en al zeker bij verzoekster D..

Geen van de 5 verzoekers hebben ooit verklaard dat O. de genaamde bekende en publiek opgevoerde Oscar Alcántara Gonzalez zou zijn. Wel integendeel, verzoekster D. heeft duidelijk aangegeven dat O. *"was gelinkt aan die straat van de bronx, hij was belangrijk persoon, baas of zo van die straat, en nadat die straat ontmanteld was is hij eigenlijk alles wat ermee verband had blijven beheren, omdat drughandel en prostitutie van minderjarigen niet verdwenen was maar gewoon verspreid naar andere plaatsen, vb*

naar wijk la tolerantia, of naar wijk kennedy of naar 6drsector, hij bleef dat eigenlijk controleren” en voorts hij had “zelf ook een baas, dat was die man die aankwam in zwarte bestelwagen in escorte”. Verzoekster D. denkt dat “de groepering mangera, ik ben heel slecht met namen ik weet het niet echt meer, stilte, ik weet de naam niet meer, ze hadden banden met paramilitairen ook met groep heel gevaarlijke mensen los sallallines, (tolk ze weet zelf ook niet hoe je het schrijft, kan ook met twee y, of een y)”. Verzoekster D. stelt aldus dat de groepering waartoe O. behoort een straatbende is met banden met paramilitairen en met de Sayayines (notities D. p. 13-14).

Verzoeksters J. en N. stellen evenmin als verzoekster D. dat O. ook Oscar Alcántara Gonzalez zou zijn (notities J. p. 20; “Kent u de volledige naam van O.?” “Nee, ik heb altijd gehoord dat hij O. heette, maar verder weet ik niet”, notities N. p. 6). Verzoekster N. stelt dat O. wel tot de Sayayines behoort maar niet dat hij het hoofd is van deze organisatie (“Wat is zijn naam? de eerste keer hoorde ik dat ze hem oscar noemde, ze gebruiken verschillende namen om hem te roepen, soms zeiden ze ook fabio of juan, verschillende namen, ik begrijp ook niet waarom ze dat deden hem met verschillende namen aanspreken”). Verzoeker G. en W. stellen evenmin dat O., Oscar Alcántara Gonzalez is. Verzoeker G. en verzoekster N. zijn de enige die stelden dat O. lid was van de Sayayines (notities G. p. 12), wat verzoekster D. zelf niet beweerde.

Aldus is het niet aannemelijk dat geen van de vijf verzoekers die zoals ze stelden de feiten aan de basis van het verzoek om internationale bescherming onder elkaar hebben besproken, O. niet als Oscar Alcántara Gonzalez hebben aangegeven. De Raad meent dan ook dat deze toevoeging in het verzoekschrift zonder grond is en strijdt met de eerdere verklaringen van de vijf verzoekers.

2.4.6. Het relaas aan de basis van verzoeksters D. verzoek om internationale bescherming blijft een aaneenschakeling van blote beweringen. Het is niet alleen vaag op essentiële punten, verzoekster D. voegt steeds meer en andere feiten toe (zie onder meer hoger) naarmate de procedure loopt waarbij ze uiteindelijk sterk afwijkt van haar initiële verklaringen. Ten slotte ondermijnen het geheel en samenlezen van de talrijke ongerijmdheden, incoherenties en onwetendheden volledig de geloofwaardigheid van het relaas.

2.4.7. Initieel hangt verzoekster D. haar gehele relaas op aan een crimineel O. die lid is van een bende. Verzoekster D. verklaarde dat ze O. in december 2015 tijdens een middagpauze had leren kennen via haar collega Ja. met wie ze samen in een kledingwinkel in het centrum van Bogota werkte (notities D., p. 11, p. 15). Verzoekster D. blijft onaannemelijk vaag over deze kledingwinkel waar O. elke middag kwam. Verzoeksters D. haar bewering in het verzoekschrift dat zij in een kleine informele winkel in het centrum van Bogota werkte die geen naam draagt komt voor als een *post factum* bewering. Immers verzoekster D. heeft vooral in de kleding gewerkt onder meer in haar moeders kledingzaal en bij een merkkleidij (notities D. p. 7-8). Dat verzoekster niet concreet kan stellen waar ze werkte – tenzij in het centrum van Bogota - kan dan ook niet overtuigen, zelfs indien dit in de informele handel was. Een informele sector betekent niet een onbekende sector met niet lokaliseerbare winkels, wel integendeel.

Verzoekster D. is niet overtuigend over de omstandigheden van de ontmoeting met D. op een niet-identificeerbare plaats, de wijze waarmee ze hiermee omging en niet vanaf het eerste contact meteen afstand nam van deze man, en de vaststelling dat verzoekster ook Ja. geen nadere redenen vroeg waarom zij meende dat O. gevaarlijk was, komen bijzonder onrealistisch voor zeker nu verzoekster D. deze O. bleef ontmoeten.

Er kan inderdaad niet worden ingezien waarom verzoekster zich zou inlaten met dergelijk gevaarlijk persoon van de Bronx, noch waarom Ja. verzoekster alleen zou laten met O., indien hij werkelijk zo gevaarlijk was (notities D., p. 12). Verzoekster gaf aan dat Ja. haar voor O. zou hebben gewaarschuwd (“Ja dat meisje Ja. had gezegd dat ik moest oppassen, dat ik me moest gedragen met hem, dat hij een van de harde mensen, van de kern van de bronx was, nadien heb ik dat ook zelf beseft wie hij was”, notities D., p. 15), maar verzoekster D. bracht niettemin elke middaglunch met hem door (notities, p. 12, p. 15). De vaststelling dat verzoekster niet meteen afstand nam van deze man is in de context van de gevaarlijke criminele bendes, die ook verzoekers zelf aanbrengen, niet aannemelijk.

Verzoekster D.'s toelichting verklaard te hebben dat Ja. misschien niet wilde betrokken raken met deze omstandigheden (“Ik denk dat ze misschien daar niet mee betrokken wou geraken, dat ze me al gezegd had dat ik met hem moest oppassen, dat ze zo iets had daar ga ik me niet mee bemoeien”, notities D., p. 15), gaat eraan voorbij dat net Ja. haar geïntroduceerd heeft aan O., hem dus al kende en reeds ‘betrokken’ was. Bovendien kan niet worden ingezien dat verzoekster D. niet weet of Ja. ooit problemen heeft gekend met O. (notities D., p. 15), noch dat ze bij problemen met O., dit zou bespreken met Ja. aangezien ze collega's waren en zij verzoekster D. ook voor hem had gewaarschuwd. Indien verzoekster inderdaad nooit contact had met criminele groepen in Bogota dan is haar handelwijze geheel strijdig

hiermee nu ze wel bewust was van de reputatie van O. en van de criminele gewapende straatbendes. Bovendien blijkt uit haar verklaringen dat ze deze situatie had kunnen vermijden (*“ik bleef op dezelfde plaats werken, telkens als ik buiten kwam om te gaan eten stond hij me al op te wachten en hij ging dan telkens met me mee”*, notities D., p. 15). Het relaas van verzoekster D. komt dan ook ongeregeld voor.

2.4.8. Hoe dan ook verzoekster D. zou aldus en niettemin ze bewust was van deze gevaarlijke man en intussen reeds haar hoofd had gezet op haar verdere studies in Medellín waarvoor ze ongetwijfeld administratieve maatregelen moest treffen, verder zetten. Dit kan niet overtuigen. Bovendien stelde verzoekster D. dat O. haar op het einde van de maand dwong om uit te gaan en dat hij haar op het einde van de avond naar huis bracht en haar begon te betasten, waarop haar moeder (tweede verzoekster N.) tussenkwam en O. haar moeder sloeg en bedreigde met een wapen (notities D., p. 12; notities van het persoonlijk onderhoud van tweede verzoekster N. van 31 juli 2018 (hierna: notities N.), p. 6). Na dit voorval ging verzoekster geen klacht indienen tegen O. (notities D., p. 16), ze nam geen maatregelen en informeerde niemand. Verzoekster stelde dat O. verdween (notities D., p. 17) wat bezwaarlijk de handelwijze is van een geobsedeerde zwaar crimineel zoals verzoekster D. in haar latere verklaringen op het CGVS beweert.

Verzoekster D. legt in het verzoekschrift uit dat ze geen klacht indiende omdat ze niet te veel op bescherming door de Colombiaanse overheid moest rekenen, hetgeen blijkt uit het feit dat Oscar Alcántara Gonzalez ondanks zijn zeer zware curriculum door het Colombiaans gerecht op vrije voeten gesteld werd. Zij wijzen erop dat de politie vaak zelfs niet tegen de Sayayines durfde op te treden. Zij wijzen op het artikel *“Bronx, el centro del horror desarticulado a 800 metros de la casa de gobierno de Colombia”*, in het administratief dossier, waarin een inwoner van de wijk het bestaan van “casas de pique” bevestigt, of plaatsen waar de bendeleden de informanten van de politie of de geïnfiltreerde politieagenten vermoordden en in stukken hakten.

De Raad kan aannemen dat het vertrouwen in de politie niet hoog is bij Colombianen, doch dit belet niet dat een verzoeker om internationale bescherming een poging dient te doen om bescherming te zoeken in het land van herkomst, Colombia. Er kan uit de door de beide partijen toegevoegde informatie geenszins blijken dat het geheel onmogelijk is bescherming te vinden in Colombia. Verzoekers blijven bij algemeenheden. Verzoekster D., en verzoekster N. ondernamen zelfs geen poging om een klacht in te dienen tegen O. *In casu* kan verzoekers D.’s nalatigheid niet worden verschoond te meer uit de informatie in het administratief dossier en uit de verklaringen van verzoekster D. blijkt dat de politie in de periode voorafgaand aan mei 2016 daadkrachtig heeft opgetreden, de verschillende opererende bendes uit de Bronx in Bogota heeft verdreven en honderden arrestaties heeft verricht. Hieruit kan enkel afgeleid worden dat verzoekster niet meende dat ze in gevaar was of dat de beweerde problemen met O. geen uitstaan hadden met de Sayayines. Dat het hoofd van de Sayayines toen werd vrijgesteld doet hiervan niet af nu de vrijstelling van Oscar Alcántara Gonzalez niet betekent dat deze hele politieoperatie geen nut had en alle personen vrij zouden gekomen zijn. De Raad herhaalt dat er geen objectieve elementen voorliggen dat O. het hoofd was van de Sayayines. Verzoekster had dus wel degelijk bescherming kunnen invoeren.

2.4.9. Verzoekster gaf aan dat ze in januari 2016 vertrok uit Bogota om te studeren aan een privé universiteit in de stad Medellín (notities D., p. 12, p. 16), waar zij geen enkel probleem kende en O. haar ook niet kwam zoeken (notities D., p. 17). O. zou wel enkele keren aan verzoekster D.’s moeder met name verzoekster N. hebben gevraagd waar ze was, ook al was N. naar een andere woning verhuisd (notities D., p. 12; notities N., p. 12). Uiteindelijk zou verzoeksters moeder verhuisd zijn naar Barrancabermeja, waar ze geen problemen kende, maar er op een dag wel O. en zijn mannen zag (zonder dat ze haar iets deden), waarop ze schrik kreeg en terugkeerde naar Bogota (notities D., p. 16, p. 17). Verzoekster N. legde bij de DVZ en het CGVS verschillende verklaringen af aangaande het tijdstip van haar verhuis naar Barrancabermeja en haar terugkeer naar Bogota (vragenlijst CGVS verzoekster N., vraag 3.5; notities N., p. 12), wat de geloofwaardigheid van haar verklaringen over haar verplichte verhuis, ondermijnt. Hoe dan ook blijkt uit de verklaringen van verzoeksters D. en N. dat ze verzoekster D.’s moeder in Bogota niet meer kwamen opzoeken of lastigvallen (notities D., p. 17; notities N., p. 11, p. 13) en dat verzoekster D. zelf gedurende meer dan een jaar (tot midden februari 2017) geen problemen meer kende met O. of zijn bende (notities D., p. 17). Uiteindelijk verliet verzoekster N. Colombia in oktober 2016, op een moment dat ze geen problemen kende. Er kan dan ook niet worden ingezien welke vrees voor vervolging zij dient te hebben. Verzoekster N. was niet persoonlijk gevisieerd, noch had ze problemen voor haar vertrek naar België.

2.4.10. De bewering van verzoekster D. dat zij een obsessie voor O. zou zijn geworden en hij haar steeds bleef zoeken (notities D., p. 20; notities N., p. 12), kan geenszins blijken nu zij pas in februari 2017 terug

in zijn vizier kwam nadat een van zijn mannen verzoekster had opgemerkt op straat (notities D., p. 12, p. 17). De bewering dat O. zo machtig, gevaarlijk en geobsedeerd was en zijn criminele organisatie banden heeft in alle provincies van Colombia zoals alle verzoekers beweerden (notities van het persoonlijk onderhoud van eerste verzoeker W. van 14 februari 2019 (hierna: notities W.), p. 22; notities van het persoonlijk onderhoud van tweede verzoeker G. van 31 juli 2018 (hierna: notities G.), p. 11) kan niet blijken nu hij, volgens verzoekster D. haar al die tijd is blijven zoeken, maar haar niet eerder kon vinden, te meer nu verzoekster D. in de zomer van 2016 vanuit Medellín terugkeerde naar Bogota en ze geen verborgen leven leidde maar studeerde in Medellín.

Verzoekers betogen in het verzoekschrift dat niet onmogelijk is dat het gedrag van O. geen ijzeren logica vertoont en dat hij niet onmiddellijk en systematisch verzoekster D. en haar familie is beginnen achtervolgen. Ze betogen dat het een op zijn minst gedurfde stelling is *“te schrijven dat het gedrag van een persoon met zulke psychopathische trekken voorspelbaar zou zijn”*. Verzoekers verwijzen hiervoor naar een video - <https://www.youtube.com/watch?v=ZfnGiJzgmZY> – Verslag van Caracol TV: Pepe, el cocodrilo del Bronx al que llevaban los condenados de los sayayines - Los Informantes - die niet conform artikel 8 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt aangebracht, en waarover ter terechtzitting wordt toegelicht dat deze video de criminele en wrede werkwijze van de bende beschrijft.

Volgens verzoekers zou de pauze in de obsessie van O. voor verzoekster D. ook verklaard kunnen worden *“door het feit dat hij met andere problemen geconfronteerd was, zoals bijvoorbeeld problemen met het gerecht of de reorganisatie van zijn kartel”*. Dit blijft uiteraard een loutere bewering en de Raad herinnert eraan dat het geen zaak betreft om het gedrag van O. te voorspellen. Een obsessie van O. voor D. dient te worden aangetoond. Indien O. verzoekster N. (de moeder van verzoekster D.) wel bleef lastig vallen met vragen naar verzoekster D. en haar bovendien terugvond in Barrancabermeja, dan kan verwacht worden dat hij verzoekster D. in Medellín weet te vinden waar ze een open leven leidt, studeert en in augustus 2016 trouwt in Bogota. Dat O. verzoekster D. ongemoeid liet en zij pas in februari 2017 (meer dan een jaar na hun laatste ontmoeting) terug in zijn vizier kwam nadat een van zijn mannen verzoekster had opgemerkt op straat ontkracht zijn vermeende obsessie voor haar.

In dit opzicht kan de Raad nog minder aannemen dat indien verzoekster overtuigd was van de obsessie van O., zij niet de nodige maatregelen zou genomen hebben om zich te beschermen. Integendeel, niettemin verzoekster bekend was met programmeren van websites, ook bedrijfsadministratie gestudeerd had -maar niet afgemaakt- ze na haar vertrek in 2016 naar Medellín een semester gestudeerd had aan een duurdere privé-universiteit (notities D. p.8), ze gehuwd was, hernoemde ze in december 2016 toch het werk in dezelfde niet-geïdentificeerde kledingzaak waar ze het jaar voordien met O. afsprak en toen in gevaar kwam. Een dergelijke houding is uitermate onrealistisch en geheel ongeloofwaardig zelfs indien O. ook maar een kleine straatcrimineel zou zijn.

2.4.11. Verzoekster D. maakt sowieso niet aannemelijk dat O. haar in februari 2017 – nadat zij meer dan een jaar, sinds december 2015, niets meer van hem had vernomen – zou hebben teruggevonden, noch dat zij vijf maanden door hem werd gedwongen om in een (prostitutie)bar te werken (notities D., p. 12-13) nu ze in haar eigen verklaringen bij de DVZ geen enkele melding maakt van enig contact met O., laat staan van enige problemen, in de periode van februari 2017 tot haar vasthouding door hem in september 2017 (vragenlijst CGVS verzoekster D., vraag 3.5). Verzoekster D. verklaarde slechts dat ze O. had leren kennen in 2015, dat hij haar lastigviel, dat ze vervolgens verhuisde naar Medellín en dat ze na haar terugkomst uit Medellín in juni 2016 dacht dat haar problemen voorbij waren (vragenlijst CGVS verzoekster D., vraag 3.5). Vervolgens stelde ze dat ze begin september 2017 door O. en vier handlangers ontvoerd werd (vragenlijst CGVS verzoekster D., vraag 3.5). Verzoeksters D. initieel relaas is aldus duidelijk fundamenteel anders dan wat ze nadien op het CGVS en in het verzoekschrift aanbrengt. De Raad kan dan ook enkel vaststellen dat verzoekster haar relaas wijzigt en opbouwt naarmate de procedure loopt.

2.4.11.1. De vaststelling dat verzoekster D. naliet bij Dienst Vreemdelingenzaken aan te geven dat O. haar in februari 2017 had teruggevonden, haar vervolgens dwong om in een (prostitutie)bar te werken waar ze getuige was van criminele activiteiten en haar in die periode had verkracht en geslagen, ondergraaft dan ook de waarachtigheid ervan. Er kan immers kan worden ingezien dat verzoekster D. dergelijke ingrijpende gebeurtenissen, essentieel voor haar asielaanvraag, kon vergeten te vermelden bij de DVZ.

Wat betreft verzoekster D.'s gedwongen tewerkstelling in een bar, betogen verzoekers dat het CGVS, in plaats van zich af te vragen waarom verzoekster D. tijdens haar onderhoud bij de Dienst

vreemdelingenzaken niet over haar gedwongen tewerkstelling in een bar durfde te spreken of zich niet in staat achtte daarover te spreken, haar vrees of haar ongemak tegen haar gebruikt. In het licht van de objectieve elementen van het dossier, en in het bijzonder de onrustwekkende foto's van 2 juli 2017, hetzij de periode tijdens dewelke ze in die bar moest werken, had het CGVS volgens verzoekers dit element niet tegen verzoekers moeten weerhouden maar eerder een begripvolle aanpak van die discrepantie moeten hanteren.

Uit de lezing van de noties in de administratieve dossiers van verzoekers kan blijken dat het CGVS wel met de nodige zorg is omgesprongen met dit gegeven en verzoeksters D. om toelichtingen heeft gevraagd die verzoekster ook zonder problemen gaf. Er kan niet blijken dat verzoekster enige hinder ondervond om mee te werken tijdens haar persoonlijk gehoor. Zo lichtte verzoekster D. tijdens haar persoonlijk onderhoud toe dat ze deze zaken bij de DVZ niet vermeldde omdat ze toen enkel de hoofdzaken moest weergeven (notities D., p. 19). De Raad kan hieruit enkel afleiden dat aangezien verzoekster D. dergelijke gebeurtenissen niet als hoofdzaken van haar relaas aanziet, deze dan ook in werkelijkheid niet door haar ervaren werden. Het betreffen immers de zwaarste gebeurtenissen die verzoekster aanbrengt. Bovendien valt niet te rijmen dat verzoekster D. enerzijds niet over haar tewerkstelling in deze bar zou durven spreken, doch anderzijds haar ontvoering en verkrachting wel vermeldde bij de DVZ. De Raad kan nog aannemen dat verzoekster D. enigszins terughoudend kan zijn zoals het verzoekschrift stelt, doch niet dat verzoekster D. hierover stilzwijgend is bij de Dienst Vreemdelingenzaken en nog minder dat ze deze bij het CGVS als geen hoofdzaken beschouwd.

Ondanks dat de CGVS-vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoekster D. worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar asielrelaas vermeldt. Indien verzoekster daadwerkelijk maandenlang gedwongen tewerkgesteld was door O. in een prostitutiebar, kan aldus wel degelijk verwacht worden dat verzoekster dit vermeldde, temeer nu deze feiten verder leidden tot haar ontvoering en opsluiting in het huis en het mogelijke plan verzoekster D. te verkopen aan een prostitutienetwerk (notities D., p. 13) en uiteindelijk hebben geleid tot haar vertrek naar België.

De Raad merkt op dat uit de foto's van 2 juli 2017 geenszins valt af te leiden dat verzoekster D. op de foto's staat afgebeeld, laat staan dat deze de omstandigheden waarin de verwondingen werden opgelopen kunnen aantonen.

Bovendien kan niet worden ingezien waarom O. verzoekster D. gedurende de vijf maanden dat zij in zijn bar tewerkgesteld was en getuige was van zijn illicite praktijken, waarbij hooggeplaatste personen betrokken waren, het risico zou nemen haar elke dag naar huis te laten gaan. Ook dit komt ongerijmd voor nu hij volgens verzoekers de gewoonte heeft te ontvoeren en bovendien geobsedeerd was door verzoekster D. tot hij doordat verzoekster hem bleef afwijzen - iets waarvoor verzoekster D. weinig kans zou hebben indien ze werkelijk in de handen zat van het hoofd van een criminele bende - haar in de internationale prostitutie wilde doen belanden.

Ook de vaststelling dat verzoekster D.'s familieleden - verzoekers in deze - die zich niet kunnen beroepen op persoonlijk ondergaan leed, bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding maakten dat verzoekster D. verschillende maanden gedwongen in een (prostitutie)bar diende te werken, getuigt van de ongeloofwaardigheid van verzoeksters beweringen (vragenlijst CGVS verzoeker W. punt 3.5; vragenlijst CGVS verzoekster N., vraag 3.5; vragenlijst CGVS verzoeker G., vraag 3.5; vragenlijst CGVS verzoekster J., punt 3.5). Verzoekster stelde overigens dat ze haar zussen wel had ingelicht na die eerste verkrachting, maar dat ook zij niks hebben meegedeeld aan verzoeksters man, verzoeker W. (notities D., p. 19). Indien verzoekster werkelijk geïsoleerd en mishandeld werd door iemand die tot dergelijke gevaarlijke en machtige bende behoort, is redelijk te verwachten dat zij alle onmiddellijke betrokkenen – en zeker haar echtgenoot – op de hoogte zou brengen van haar problemen, te meer nu ook wordt beweerd dat verzoeksters omgeving risico liep vervolgd te worden door hen. Dit was duidelijk niet het geval. Er kan dan slechts opnieuw worden vastgesteld dat verzoekers hun relaas wordt opgebouwd na hun verhoor op Dienst Vreemdelingenzaken en een geheel andere wending maakt op het CGVS. Deze is van die aard dat het een fundamenteel andere levenswijze en andere sociale contacten van de familie of met O. veronderstelt. Verzoeksters D.'s relaas van tewerkstelling in een prostitutiebar en de mishandelingen in deze periode is dan ook een ongeloofwaardige latere toevoeging in het verzoek om internationale bescherming. Dit kan ook blijken uit wat volgt.

2.4.12. Zo kan niet worden ingezien dat verzoekster D. haar echtgenoot verzoeker W. – verzoeksters D. haar oude vriend met wie ze nog geen jaar gehuwd was - niet op de hoogte bracht van haar problemen en het feit dat ze maandenlang werd gedwongen voor O. te werken in een bar waar vrouwen werden geprostitueerd (notities D., p. 18, p. 20, p. 25). Evenmin is geloofwaardig dat verzoeker W. niets merkte van de verschillende verkrachtingen en mishandelingen die verzoekster D. in die periode heeft ondergaan

en enkel dacht dat verzoekster al die maanden in een callcenter werkte en onregelmatige uren had. Hoewel kan aangenomen dat verzoeker W. eenmalig geloofde dat verzoekster D. werd overvallen, zoals zij de eerste keer dat ze verkracht werd aan hem voorgehouden zou hebben (notities D., p. 18), is het niet aannemelijk dat verzoekster nadien nog drie keer door O. werd verkracht zonder dat verzoeker W. iets merkte (notities D., p. 20). Evenmin kan overtuigen dat verzoekster D. enkel haar zussen maar niet haar man had ingelicht (notities D., p. 19).

Verzoekster D. en verzoeker W. zijn ook voortdurend strijdig in hun verklaringen over deze periode. Zo verklaarde verzoeker W. dat verzoekster onregelmatige uren had maar dat ze op zaterdag en soms op woensdag tijd hadden om tijd met elkaar door te brengen (notities W., p. 20), terwijl verzoekster D. aangaf dat ze enkel de zondag samen doorbrachten omdat ze toen niet moesten werken (notities D., p. 26). Dit veronderstelt opnieuw een geheel ander levensritme zodat niet kan aangenomen worden dat over deze eenvoudige zaken kan gemist worden indien ze in werkelijkheid werden ervaren. Verzoeker W. voegde er ook aan toe dat hun relatie erop achteruit ging en dat hij verzoekster D. emotioneel verwaarloosde door zijn focus op zijn werk (notities W., p. 10, p. 20), iets waar verzoekster D. echter geen melding van maakte. Hoewel een beweerde slechte relatie en weinige contacten in die periode een invloed kunnen gehad hebben op wat verzoeker W. opmerkte, kan niet worden ingezien dat verzoeker W., met wie verzoekster D. samenwoonde, alleen zou gemerkt hebben dat hun relatie slechter liep omdat hij veel werkte en dat hij van verzoekster D.'s zware moeilijkheden en het fysieke geweld (dat zichtbaar is) dat zij onderging niets relevants zou gemerkt hebben (notities W., p. 11-13). Dit klemte te meer nu verzoekster D. verklaarde dat ze de hele tijd gevolgd en gecontroleerd werd door de mannen van O. (notities D., p. 20, p. 25). De voorgehouden gedwongen tewerkstelling van verzoekster D. in een prostitutiebar is ook gelet op voorgaande geenszins geloofwaardig.

2.4.13. Gezien geen geloof gehecht wordt aan de gedwongen tewerkstelling van verzoekster D. in de prostitutiebar, is evenmin geloofwaardig dat ze ten gevolge hiervan zou zijn ontvoerd. Dit klemte te meer nu verzoekers hun verklaringen aangaande de ontvoering, opsluiting en ontsnapping van verzoekster D. niet kunnen overtuigen. Zo bleek verzoekster D. niet in staat precies te situeren wanneer ze ontvoerd werd en kwam ze niet verder dan dat ze begin september 2017 ontvoerd werd en drie dagen heeft vastgezet (notities D., p. 19, p. 21).

Verzoeker W. stelde dan weer afwisselend dat verzoekster D. verdween in augustus, september of oktober (*"September of augustus, eind september of begin augustus, pardon oktober"*, notities D., p. 19; notities W., p. 20) wat er duidelijk op wijst dat verzoeker W. niet voorbereid was op deze vraag en bijzonder vaag wilde blijven. Dit blijkt ook uit de vaststelling dat verzoeker W. de ontvoering, opsluiting en ontsnapping van verzoekster D. niet spontaan vermeldde, niettegenstaande hem meermaals gevraagd werd wat er met verzoekster D. gebeurd was voor ze vertrok uit Colombia en wat de aanleiding was (*"Wat is er met uw vrouw gebeurd de dagen voor ze vertrok uit Colombia?"*, *"Onze relatie was niet goed, we hadden geen seksuele betrekkingen meer, ik ach dat ze heel veel werkte, dat deed ik ook ze vertelde dat ze in callcentrum werkte, soms s nachts, we zagen elkaar niet vaak, we hadden appartement, dat is toen onze relatie begon op te breken, ik vond dat allemaal zeer raar"*, *"Wat is de directe aanleiding, reden dat ze plots uit Colombia moest vertrekken?"*, *"Omdat ze dus, ik denk dus, dat ze informatie had omdat ze met hen werkte, ze had informatie over mensen van het leger, ze had dat gezien, dat ging over de corruptie"*, *"Is er iets voorgevallen waardoor uw vrouw plots moest vertrekken?"*, *"Ja, ik wist het niet, ze hadden haar overvallen, geslagen, mishandeld, waarheid si dat ze geweld begon te ondervinden van die mensen, maar ik heb begrepen dat het over iets emotioneel ging, met een man van die mensen"*, notities W., p. 19). Verzoeker W. bevestigde de ontvoering van zijn vrouw pas wanneer hem uitdrukkelijk naar haar ontvoering gevraagd werd (*"Hebben die mannen uw vrouw ooit proberen ontvoeren?"*, *"Ja, ik denk van wel, het is toen za heer ontvoerden dat ze haar hebben verkracht, ze is daar enige ti gebleven, ik weet niet hoe ze is kunnen ontsnappen, maar dat is moment dat ze is moeten vertrekken uit het land, het grootste schrik was niet dat ze haar zouden vermoorden, maar die mannen zijn ook bezig met mensensmokkel met blanke slavinnen, dat was de grootse zorg"*, notities W., p. 20). Dergelijke vage verklaringen aangaande de ontvoering van verzoekster D. getuigen er opnieuw van dat zij deze zaken niet hebben meegemaakt en erbij gevoegd zijn voor onderhavige procedure.

2.4.14. Voorts is ook een ander essentieel onderdeel van het relaas met name de ontsnapping van verzoekster D. niet aannemelijk. Verzoekster D. verklaarde dat ze kon ontkomen aan haar 3 ontvoerders doordat een van de 15 à 20 vrouwen die ook opgesloten waren een aanval kreeg. Hierdoor ontstond chaos en verzoekster kon ontkomen via de garage, waar de sleutels zichtbaar te rapen lagen (notities D., p. 13, p. 21). Een dergelijk ontsnappingsverhaal getuigt van een verregaand amateurisme dat bezwaarlijk kan worden toegerekend aan een bende als de 'Sayayines Del Bronx' die volgens de verzoekers de

vervolgers waren (notities D., p. 21, p. 22). Ook stond er een doos met paspoorten waaruit verzoekster D. afleidde dat het de bedoeling was de meisjes te verkopen (notities D., p. 13, p. 21). Nog daargelaten of een aanval van een meisje chaos zou veroorzaken bij doorwinterde criminele bewakers, is redelijk te verwachten dat de bende zwaardere veiligheidsmaatregelen zou nemen ter bescherming van hun mensen/drughandel. In tegenstelling tot wat het verzoekschrift beweert is dit geen speculatie maar een eenvoudige vaststelling. Het is evenmin hypothetisch dat indien verzoekster inderdaad zo belangrijk voor hen was, het niet onredelijk is aan te nemen dat O. en zijn mannen onmiddellijk in actie zouden komen en niet vervolgens nog twee dagen wachten alvorens bij verzoekster J., de zus van verzoekster D., langs te gaan om naar haar te vragen (notities G., p. 9; notities J., p. 9, p. 17). Bovendien is er in de maand nadien, toen verzoekster D. ondergedoken leefde in Villavincencio, niets meer voorgevallen, ondanks dat verzoekster D. twee keer teruggekeerde naar Bogota om haar reis naar Europa te regelen (notities D., p. 26). Het is niet aannemelijk dat een bende als de 'Sayayines Del Bronx' amper maatregelen namen om de ontvoerde meisjes te bewaken en vervolgens vrijwel geen inspanningen leverden om verzoekster D. – die beweerdelijk op de hoogte is van hun malafide praktijken en hun connecties met hooggeplaatste personen die niet aan het licht mogen komen – op te sporen. Ook dit tast de waarachtigheid van het verzoek om internationale bescherming verder aan.

2.4.15. Er kan voorts evenmin worden ingezien dat verzoeker W. in het ongewisse kon blijven over de verdwijning van zijn echtgenote verzoekster D.. Verzoekers stellen in hun verzoekschrift dat de relatie tussen verzoeker W. en verzoekster D. aan een zijden draadje hing, wat een loutere bewering is nu het tegendeel blijkt uit verzoeksters D. haar verklaringen (zie onder meer notities D., p. 18 *“tegen wilder heb ik gezegd dat ik overvallen was. ik wou eigenlijk zo min mogelijk contact hebben met mijn familie omdat ik bang was dat er hen iets zou overkomen”* of p. 19 waaruit blijkt dat verzoeker W. zonder problemen voor het grootste deel van de huishouduitgaven opneemt) en verzoekers D. en W. pas in augustus 2016 enkele maanden voor de feiten in februari 2017 gehuwd waren nadat ze elkaar opnieuw hadden ontmoet. Uit de verklaringen dat verzoeker W. dacht dat zijn echtgenote hem in oktober 2017, een jaar na hun huwelijk verlaten had, terwijl verzoekster D. zoveel mogelijk probeerde te verzwijgen voor hem, en net aan een reeks uiterst traumatiserende en zware gebeurtenissen probeerde te ontsnappen is, kan in ieder geval niet blijken dat dit huwelijk op de klippen liep.

2.4.16. Zo blijkt dat verzoekster D. na haar ontsnapping onmiddellijk haar zus J. contacteerde, die haar hielp met geld, en dat verzoekster D. naar een andere regio vluchtte waar ze nog een tijd ongemoeid verbleef voor ze het land verliet (notities D., p. 13). Verzoekster kon echter niet aangeven wat haar echtgenoot, verzoeker W., had gedaan toen ze zo plots verdween (notities D., p. 18). Ze stelde louter dat hij haar zussen had gebeld en dat hij gewoon dacht dat verzoekster D. verdwenen was (notities D., p. 18), terwijl dit bezwaarlijk een alledaagse zaak is. Ook uit verzoeker W.'s verklaringen blijkt dat hij weinig pogingen heeft ondernomen om verzoekster D. te zoeken. Zo contacteerde hij haar zus (vruchteloos), dacht hij dat verzoekster haar Facebook geblokkeerd had en deed hij geen verdere pogingen omdat hij vermoedde dat ze een andere man had (notities W., p. 21). Ook al had verzoeker W. vermoedens dat zijn jonge echtgenote verdwenen was, dan nog kan niet worden ingezien dat hij niet meer pogingen deed met haar in contact te komen, al was het maar om duidelijkheid te hebben over hun relatie. Verzoekster J. verklaarde hieromtrent dat verzoeker W. hen wel belde en vroeg waar verzoekster D. was, maar dat ze zei het niet te weten (notities J., p. 12). De Raad kan niet inzien – noch lichten verzoekers toe – waarom verzoeker W. in het ongewisse gehouden werd over de verdwijning van zijn jonge echtgenote verzoekster D., noch waarom hij amper moeite deed om erachter te komen wat gebeurd was. Dat verzoekster D. in werkelijkheid zou zijn verdwenen kan dan ook niet blijken.

2.4.17. Verzoekers stellen dat verzoekster D. de vlucht vooruit koos voor zichzelf en pas nadien haar echtgenoot heeft gecontacteerd en dat verzoeker W. zelf zei in zijn verklaringen over zijn schoonzussen dat hij het *a posteriori* veiliger vond na die gebeurtenissen zo weinig mogelijk contacten te hebben. De Raad wijst erop dat de persoonlijke vergoelijkingsen van verzoekers en het louter benadrukken van hun verklaringen geen afbreuk kan doen aan bovenstaande vaststellingen dat geheel ongeloofwaardig is dat verzoeker W. niet werd ingelicht over de reden van verzoekster D.'s verdwijning. Dit klemt te meer nu redelijkerwijs kan worden verwacht dat O. en de bende verzoekster D. – vermits ze reeds bij haar zussen zijn gaan aankloppen – bij verzoeker W., met wie verzoekster D. samenwoonde, zouden zoeken.

2.4.18. In dit verband kan evenmin worden ingezien dat O. en zijn bendeleden, indien O. verzoekster D. als zijn vriendin wou bezitten of in de prostitutie wou dwingen, verzoeker W. nooit hebben lastiggevallend toen verzoekster D. nog in Colombia was (notities D., p. 26), doch pas verzoeker W. bevraagd hebben kort voor hij zelf het land verliet (notities D., p. 18, p. 27). Wat er ook van zij, verzoekster D. verklaarde tijdens haar persoonlijk onderhoud enkel dat haar echtgenoot na haar vertrek vragen werden gesteld en

dat zijn neef werd vermoord (notities D., p. 27) en gaf verder aan dat verzoeker W. Colombia verliet omdat hij verzoekster D. miste en hun kind wou zien, doch maakte geen melding van zware problemen voor hem (notities D., p. 27). Verzoeker W. hield echter een heel ander betoog voor tijdens zijn persoonlijk onderhoud en stelde dat hij in de periode tussen het vertrek van verzoekster D. tot aan zijn eigen vertrek bedreigd en aangevallen werd door de mannen van O., zijn werk hierdoor verloor en ondergedoken moest leven (notities W., p. 11-13). Ook over de dood van verzoeker W.'s neef legden verzoeker W. en verzoekster D. strijdige verklaringen af. Zo gaf verzoekster D. aan dat deze was gedood met een messteek in het hart (notities D., p. 28), terwijl verzoeker W. verklaarde dat werd neergeschoten met één kogel (notities W., p. 16). Dergelijke strijdigheden tussen de verklaringen van deze verzoekers ondergraven de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen, nu redelijkerwijs kan worden verwacht dat verzoekster D. zou informeren naar en op de hoogte zou zijn van de problemen van verzoeker W., te meer haar problemen aan de basis van zijn problemen liggen.

2.4.19. Verzoeker W. en verzoekster D. ontkennen de tegenstrijdigheden tussen hun verklaringen en menen dat het enige verschil is dat verzoeker W. veel uitgebreider is. Ze stellen dat verzoekster D., na uren onderhoud, moest uitleggen welke problemen haar familie na haar vertrek (maar dus eigenlijk ook na haar ontsnapping uit de plaats waar ze ontvoerd werd) gekend had (notities D., p. 27). De enige vragen die volgden betroffen de moord op de neef van verzoeker W., en werden door verzoekster D. beantwoord (notities D., p. 28). Verzoekers menen dat verzoekster D. verweten wordt dat ze aan het einde van haar zeer lang onderhoud niet het initiatief nam om nog meer details over de problemen van haar echtgenoot te vertellen, dit tussen het verhaal van haar verkrachtingen, van de moord op de neef, van haar echtgenoot, van de bedreigingen ten aanzien van haar nichtje. De Raad merkt op dat deze persoonlijke vergoelijkingsen de vastgestelde discrepanties tussen de verklaringen van verzoekster D. en verzoeker W. niet kunnen verschonen. Deze blijven onverminderd overeind. Wat betreft de moord op verzoeker W.'s neef verwijzen verzoekers in het verzoekschrift naar de overlijdensakte die luidt "*Waarschijnlijke doodsoorzaak: geweld*". De Raad kan slechts vaststellen dat deze overlijdensakte niet voorligt. Waar verzoekers stellen dat ze tot de dag van vandaag echter nog niet weten of deze neef door een messteek of door een kogel de dood vond, wijst de Raad erop dat uit verzoekers' individuele verklaringen geen twijfel over een messteek, dan wel een schot kan worden afgeleid en herneemt dat verzoekster D. stelde dat hij vermoord werd door een messteek en verzoeker W. sprak over een schot. Verzoekers' *post factum* verklaringen in het verzoekschrift kunnen de vastgestelde tegenstrijdigheden niet verschonen. Voor zover verzoeker W.'s neef daadwerkelijk overleden en vermoord zou zijn – wat met geen enkel objectief element wordt aangetoond – toont dit overlijden geenszins de omstandigheden waarin deze neef de dood vond aan.

2.4.20. Verzoekster D.'s verklaarde ten slotte nog dat ze tijdens haar tewerkstelling in die bar bepaalde zaken en feiten te weten is gekomen over O., zijn criminele daden en zijn connecties met vermoedelijk hoge figuren binnen de politiek en/of het leger, die ze niet mag verder vertellen, wat volgens verzoekster D. ook de reden is voor het feit waarom ze vreest dat O. haar nooit met rust zou laten (notities D., p. 28). Ook verzoeker W. verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat de bende banden zou hebben met bepaalde politici of militairen en dat verzoekster D. bepaalde zaken wist over hun activiteiten (notities W. p. 17-18), en verzoekster J. en verzoeker G. beweerden dat verzoekster D. toen belangrijke personen zag en wie betrokken was bij zijn criminele activiteiten (notities J., p. 10; notities G., p. 12). Verzoekster D. komt echter opnieuw niet verder dan een loutere beweringen waardoor ze zelf ontkent dat ook deze bewering zonder grond is. Ze kende immers geen nadere details over de identiteit van de betrokken personen (notities D., p. 18, p. 28) wat er bezwaarlijk kan op wijzen dat ze ooit enige confidentiële informatie hoorde. Ook verklaarde verzoekster J. niet te weten om wie het ging (notities J., p. 10).

Hoe dan ook waar verzoekster D. verklaart dat ze in de internationale prostitutie zou worden gezet door O. klemt dit met verzoekster D.'s verklaringen dat O. verzoekster D. gedurende de vijf maanden dat zij in zijn bar tewerkgesteld was en getuige was van zijn illicite praktijken, waarbij hooggeplaatste personen betrokken waren, toch elke dag naar huis kon gaan. Verzoekster D. had aldus vele maanden reeds bescherming kunnen zoeken bij de autoriteiten of mensenrechtenorganisaties/NGO's die haar verder konden leiden naar de juiste autoriteiten. Ze wist bovendien dat ze geen problemen kende toen ze studeerde in Medellín.

2.4.21. Gelet op voorgaande is niet onredelijk aan te nemen dat verzoekers verzoekster D.'s tewerkstelling in de bar louter hebben toegevoegd aan hun asielrelaas. Verzoekers maken geenszins aannemelijk dat verzoekster D. in februari 2017 werd gevonden door O., noch dat zij vijf maanden door hem in een bar tewerkgesteld werd, laat staan dat zij omwille hiervan mogelijks zou worden verkocht aan een prostitutienetwerk omdat verzoekster D. paspoorten had gezien op de tafel.

2.4.22. De Raad herhaalt dat verzoekster D. haar asielrelaas bijzonder hard uitbreidt. Zoals hoger gesteld verklaarde verzoekster D. initieel dat O. een gevaarlijk man was en deel uitmaakte van een straatbende. Verzoekster en alle verzoekers hadden bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet aangegeven dat verzoekster D. in februari 2017 al opnieuw in de handen kwam van O.. Evenmin was er initieel ooit sprake van een obsessie van O. voor verzoekster D.. Noch werd gesteld dat verzoekster D. ook tewerkgesteld werd in een hoerenbar. Verzoekers konden evenmin maar enige indicatie gegeven dat verzoekster D., doordat O. haar bijhield, allerhande belangrijke informatie kon overhoren in de prostitutiebar. Voorts is de bewering dat verzoekster D. zou verkocht worden aan een prostitutienetwerk evenmin geloofwaardig. Ten slotte wordt O. in het verzoekschrift het alom bekende hoofd van de Sayayines wat geheel strijdig is met de verklaringen van de verzoekers.

2.4.23. Waar verzoekers in het verzoekschrift nog betogen dat verzoekers J. en G. een comfortabel leven leidden in Colombia, kan dit geenszins aantonen dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben, dan wel een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Colombia.

2.4.24. Verzoekers betogen dat de kennis over Colombia in het algemeen te kort schiet, wat ook blijkt uit het feit dat *“de stad Barrancabermeja nergens, noch in de bestreden beslissingen, noch in de nota’s van de onderhouden, op een juiste manier vermeldt wordt. De naam wordt bij voorbeeld als “Barranca ber mecha” geschreven in de notities van het onderhoud van [verzoekster D.] (p. 10/32). Het wordt als “Barranca” geschreven in de bestreden beslissing. Dit terwijl de stad de hoofdstad is van het departement Santander en 200.000 inwoners telt (stuk 9)”*.

Uit de schrijfwijze van de stad Barrancabermeja kan bezwaarlijk een onbekendheid met een land worden afgeleid te meer deze stad geen punt is in het geding. Bovendien werden verzoekers en verwerende partij ruim de tijd gegeven alle bijkomende informatie neer te leggen. Verzoekers hebben geen opmerkingen gegeven over het nut en de betrouwbaarheid van de COI Focus *“République de Colombia: Situation sécuritaire”* van 7 juni 2018 en de COI Focus *“Colombia: Veiligheidssituatie”* van 13 november 2019.

2.4.25. In zoverre al geloof zou worden gehecht aan verzoekers' asielrelaas, *quod non*, dan wijst de Raad er nog op artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet, dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Verzoekster D. stelde echter dat ze in eerste instantie geen klacht ging indienen omdat ze dacht dat de avances en bedreigingen van O. (in december 2015) niet zo ernstig waren en het wel over zou gaan (notities D., p. 18). Pas in februari 2017, toen O. verzoekster D. weer begon lastig te vallen, stelde verzoekster dat ze een poging ondernam klacht in te dienen. Ze stelde evenwel dat de politie haar had doorgestuurd naar het parket en dat het er vervolgens niet meer van gekomen is omdat ze vroeg diende op te staan (notities D., p. 16). Dergelijke lakse houding is niet ernstig en ondermijnt verzoekster D.'s voorgehouden vrees voor vervolging alsook de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden asielrelaas. Na de verkrachting in juli 2017 stelde verzoekster D. dat ze evenmin klacht ging indienen, omdat ze achtervolgd werd (notities D., p. 19-20). Verzoekster N. stelde dan weer dat een klacht indienen in Colombia een lange procedureslag is, ze niet willen helpen en dat dit het risico niet waard is om te nemen (notities N., p. 6, p. 14), verzoeker G. gaf aan dat verzoekster D. geen klacht indiende omdat het de situatie alleen maar zou verergeren (notities G., p. 9) en verzoekster J. stelde op haar beurt dat O. verzoekster D. verteld had dat hij contacten had binnen de politie en dat ze dus beter geen klacht ging indienen (notities J., p. 11). Er dient bovendien te worden herhaald dat de politie van Bogota in mei 2016 een grootschalige actie had opgezet tegen de ‘Sayayines Del Bronx’, de bende waar volgens verzoekers O. thans zou toebehoren. In dit verband kan niet worden ingezien dat de politie dan niet zou willen helpen, dit het erger zou maken, het tijdsverlies is of het de moeite niet is. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster D. geen nationale bescherming heeft ingeroepen en dat verzoekers allerhande uiteenlopende redenen hiervoor aanbrengen doch niet kunnen hardmaken waarom ze dit niet gedaan heeft. De waarachtigheid van het verzoek om internationale bescherming van verzoekster D. wordt verder ondergraven doordat verzoekers geen oplossing zochten in Colombia ook wanneer verzoekster D. wist dat ze kon terugkeren naar Medellín waar ze geen problemen kende. Nog minder kan worden ingezien waarom de overige 4 verzoekers die zelf niet het voorwerp waren van directe vervolging naar Europa zouden moeten komen tenzij om persoonlijke migratieredenen.

2.4.26. Gelet op voorgaande hecht de Raad geen enkel geloof aan de problemen van verzoekster D. met O. en de bende ‘Sayayines Del Bronx’. Gezien de problemen van verzoeker W., verzoekster N., verzoekster J. en verzoeker G. – respectievelijk de echtgenoot, moeder, zus en schoonbroer van verzoekster D. – beweerdelijk voortvloeien uit de problemen van verzoekster D., kan evenmin enig geloof worden gehecht aan hun problemen.

2.4.27. De door verzoekers neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De paspoorten van verzoekers D., W., N., J. en G., de geboorteakte van verzoekster D.'s zoon, de identiteitskaart van verzoeker W., de geboorteakten van verzoekers G., J. en hun dochter, een uittreksel uit het bevolkingsregister van verzoekster J., de huwelijksakte van verzoekers G. en J., een document van het werk van verzoeker G. en de reisdocumenten van verzoekers D., N., J. en G. tonen verzoekers' identiteit, nationaliteit, gezinssamenstelling en reisweg aan, elementen die in deze niet betwist worden. De foto's met verwondingen werden hierboven reeds besproken. Voor zover aangenomen wordt dat verzoekster D. wel degelijk op de foto's staat, kunnen deze foto's de omstandigheden waarin deze verwondingen werden opgelopen niet aantonen.

2.4.28. Wat betreft het door verzoekers bij het verzoekschrift neergelegde rapport "*El comercio informal en Colombia: causas y consecuencias*" wordt door de Raad niet betwist dat er informele handel in Colombia bestaat. De door verzoekers neergelegde persartikelen – El Espectador, 22.5.2016, « Alias 'Mosco': asesino sí, pero no le probaron que fuera jefe del Bronx » en El Espectador, 11.6.2019, "Indagan si 'Los Sayayines' serían responsables de recientes casos de desmembramiento" – betreffen algemene artikelen die verzoekers' persoonlijke vrees voor vervolging niet kunnen aantonen.

2.4.29. Wat het bij aanvullende nota neergelegd psychologisch attest van verzoekster D., opgesteld op 24 juni 2019, betreft, benadrukt de Raad dat psychologische verslagen en attesten geen sluitend bewijs zijn voor de oorzaak en omstandigheden van de vastgestelde psychologische problemen. In het psychologisch attest wordt gesteld dat verzoekster een gewelddadig leven zou hebben gehad. In deze benadrukt de Raad dat het niet is omdat het psychologisch verslag algemeen verwijst naar door verzoekster verklaarde gebeurtenissen, met name bedreigingen en seksueel misbruik, dat dit ook zou impliceren dat hieruit een exclusief causaal verband met verzoeksters asielrelaas zoals aangehaald voor de asielinstanties, kan worden afgeleid, noch dat dit de waarachtigheid van de beweringen en de vervolging zou kunnen aantonen. Verzoekster D. heeft ook haar verklaringen kunnen afleggen op het CGVS en deze werden aan de hand van objectieve landeninformatie onderzocht. Ten slotte dient nog te worden benadrukt dat een psycholoog geen onderzoek voert naar de waarachtigheid of de gegrondheid van de verklaringen van de patiënt over een eventuele vervolging.

2.4.30. Verzoekers beperken zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het tegenspreken en ontkennen van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van gefabriceerde post-factum verklaringen, het formuleren van bouté beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laten na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.4.31. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.5.1. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Waar verzoekers zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroepen op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus kan noch uit hun verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijken dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*".

2.5.3. Over het willekeurig geweld zoals in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt het Hof: "*De Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*" (HvJ 30 januari 2014 (GK), "*Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*", C-285/12, punt 29). Het Hof vervolgt (in punt 30): "*Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend*

conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest Elgafaji, reeds aangehaald, punt 43)". Het Hof besluit: "Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld".

2.5.4. De situatie in Colombia is grondig gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular (FARC-EP) die de 50jarige burgeroorlog beëindigde. De onderhandelingen voor het vredesproces met l'Ejército de liberación nacional (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, hebben echter niet geleid tot een staakt-het-vuren ("COI Focus: République de Colombia: Situation sécuritaire" van 7 juni 2018 (hierna: COI Focus 2018), pp. 7 en 14). De FARC-EP startte na het ondertekenen van het vredesakkoord wel het proces voor demobilisatie, ontwapening en re-integratie.

2.5.5. Algemeen genomen verbeterde de veiligheidssituatie in Colombia sindsdien opmerkelijk. Niettemin kan gesteld worden dat het geweld in het land nog steeds problematisch is. De aard en de verspreiding ervan in Colombia wijzigde evenwel (COI Focus "Colombia: Veiligheidssituatie" van 13 november 2019) (hierna: COI 2019), punt 2 en 4).

2.5.6. Zo heeft de demobilisatie van FARC-EP geleid tot een ernstig vacuüm op het platteland dat een weerslag had op de aangroei van cocaplantages die recordaantallen bereiken in 2018. Het gevolg was een toename van geweld tussen gewapende groepen in pogingen om lucratieve regio's in te palmen die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden, onder andere door het EPL, de ELN en AGC, maar ook door de georganiseerde misdaad (COI Focus 2018, p. 11, p. 13, p. 19-20 en COI Focus 2019, pp. 7-10). Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden aldus nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Niettemin meer dan 20 dissidente groepen van de FARC-EP actief zijn in Colombia en de activiteiten van de paramilitaire groeperingen sinds de ondertekening van het vredesakkoord uitgebreid blijven, bevestigt ook een onderzoeksjournalist in Colombia, dat de toegang tot 'land' de kern vormt van het conflict in Colombia (COI Focus 2018, p. 13-14 en COI Focus 2019 pp. 7-10).

2.5.7. De Raad kan dan ook aannemen dat het streven naar controle over grondgebied, de illegale drugshandel en cocateelt, het geweld en de criminaliteit in Colombia ernstig opdrijft, zoals ook blijkt uit de in het administratief dossier toegevoegde COI (COI Focus 2018 en in de COI Focus 2019, p. 6-10) alsook uit de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Colombia" van september 2015).

2.5.8. Volgens het ICRC zijn er ten minste vijf binnenlandse gewapende conflicten aan de gang in het land, waarvan vier tussen de regering van Colombia en respectievelijk de ELN, de EPL, de AGC en de FARC-EP en een tussen de ELN en de EPL (COI Focus 2019, p. 7 en 60). Opnieuw wordt door de veelheid van bronnen in de COI vastgesteld dat het geweld en het conflict zich concentreren in een aantal geografische, hoofdzakelijk rurale, gebieden die in grote mate samengaan met de aanwezigheid van gewapende groepen en de twee grootste illegale economieën, namelijk de cocateelt en de mijnbouw (COI Focus 2019, p. 24). Deze conflicten en gevechten tussen gewapende groeperingen en de overheid en tussen gewapende groeperingen onderling, alsook door doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen (COI Focus 2019, p. 60), worden gesitueerd op het platteland in de grensstreek

met Venezuela (Catatumbo in Norte de Santander en Arauca), de Pacific regio (Nariño, Cauca, Valle de Cauca en Chocó), Bajo Cauca in Antioquia en Zuidelijk Cordoba, alsook in de zuidelijke regio van het land (Putumayo, Caquetá, Meta en Guaviare) (COI Focus 2019, p. 23-39). Insight Crime meldt in januari 2019 dat vele van deze confrontaties op het platteland ook de burgerbevolking treffen en leiden tot ontheemding, afpersing en beperkte bewegingsvrijheid. De departementen Nariño, Chocó, Antioquia en Arauca worden hierbij zwaar getroffen (COI Focus 2019, p. 19-20, p. 24-39).

2.5.9. Tussen 1 januari 2019 en 23 september 2019 vinden er 2.852 veiligheidsincidenten plaats in Colombia met 372.662 slachtoffers, waarvan 362.592 burgers. Het hoge aantal burgerslachtoffers valt te verklaren doordat ook de personen wiens toegang tot diensten en hulp beperkt of belemmerd wordt door het gewapend conflict (319.521 personen) in rekening worden gebracht. Daarnaast zijn er de ontheemden (12.740 personen) en de slachtoffers van confinement (23.550 personen) "*suffers limitations to its free mobility for a period equal to or more than one week, with severe limitations in access to three or more goods, basic services or assistance such as: food, education, health, water and sanitation, livelihoods, or other basic services*" (UNOCHA Colombia, 04/2015 in COI Focus 2019, p. 17-18).

Het merendeel van de aangeduide gewelddadige incidenten in 2018 en 2019 zijn doelgerichte moorden, bedreigingen, aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur en aanvallen met geïmproviseerde explosieven. Daarnaast vonden ook gevechten plaats tussen overheidstroepen en gewapende groepen en tussen gewapende groepen onderling. Een vergelijking tussen 2018 en 2019 voor de periodes tussen 1 januari en 23 september toont een stijging in het aantal gewelddadige incidenten maar een sterke daling in het aantal slachtoffers (COI Focus 2019, p. 17). Voorts behoren gedemobiliseerde FARC-strijders, mensenrechtenactivisten, politici, journalisten, sociale leiders en leiders van Afro-Colombiaanse en inheemse gemeenschappen, vrouwenrechtenactivisten en LGBT-activisten tot de groepen met een verhoogd risico (COI Focus, p. 19-21). Verzoekers behoren geenszins tot deze risicoprofielen.

De situatie in de steden is ook van een andere orde. Volgens het International Institute for Strategic Studies (IISS) zijn steden geen geïsoleerde eilanden en worden ze getroffen en beïnvloed door conflictdynamieken via transnationale illegale handel en niet-statelijke gewapende groepen. Hoewel het gewapend en crimineel geweld aldus een impact heeft op de stedelijke centra, blijkt uit de geraadpleegde bronnen dat confrontaties tussen gewapende groepen amper burgerslachtoffers maken (COI Focus 2019, p.39-40).

Uit de voorliggende informatie blijkt duidelijk dat de impact van het geweld regionale verschillen kent, en de bevolking op het platteland harder treft dan de stedelingen. Bovendien dragen vooral de inheemse en agrarische bevolking en Afro-Colombianen de gevolgen van het geweld (COI Focus 2019, p. 20-22) Drie jaar na het vredesakkoord ligt het niveau van geweld lager dan ervoor, maar is de socio-economische situatie in veel rurale gebieden amper verbeterd.

2.5.10. Concluderend kan hieruit niet blijken dat het geweld in Colombia en de voornoemde departementen van die aard is om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Verzoekers woonden voorafgaand aan hun vertrek uit Colombia in Bogotá. Uit voornoemde COI Focus van 13 november 2019 blijkt dat IISS schrijft dat Bogotá geen sterke aanwezigheid kent van grote georganiseerde misdaadbendes, zoals bijvoorbeeld wel het geval is in Medellín. In plaats daarvan is de criminele wereld bevolkt door kleinere bendes met een veel beperkter bereik, vaak op het niveau van een buurt of een deelgebied ervan. Gewapende groepen met verschillende structuren en grootte, opereren in de perifere regio van de stad, waar de staat in mindere mate aanwezig is, en beïnvloeden er de bevolking en illegale economie, tot het punt dat ze de perifere gebieden bijna controleren (COI Focus 2019, p. 40). Voorts blijkt dat het aantal moorden in Bogotá lager ligt dan in andere steden in het land, maar dat er des te meer sprake is van straatcriminaliteit, vooral gewapende overvallen (COI Focus 2019, p. 41).

Hoewel dient aangenomen te worden dat crimineel en bende-gerelateerd geweld in sommige Colombiaanse steden, zoals Bogota, inderdaad aanwezig is, kan noch uit de informatie van de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier noch uit de door verzoekers bijgebrachte (kranten)artikelen blijken dat het geweld in Bogota, Colombia thans dermate hoog, algemeen verspreid en willekeurig is dat verzoekers in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantonen.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 930 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK